
DEMOKRAATTINEN RINTAMA

*Työpaikkojen
Turvallisuuden
Demokratian
ja Rauhan
puolesta*

Earl Browder

Yhdysvaltain Kommunistipuolueen
yleissihteeri

DEMOKRAATTINEN RINTAMA

TYÖPAIKKOJEN, TURVALLISUUDEN
DEMOKRATIAN JA RAUHAN
PUOLESTA

E A R L B R O W D E R
YHDYSVALTAIN KOMMUNISTIPUOLUEEN
YLEISSIHTEERI

RAPORTTI

**Kansalliskomitean puolesta Yhdysvaltain
Kommunistipuolueen kymmenennelle
konventionille**

**Annettu lauantaina, toukokuun 28 p. 1938
Carnegie Hall'issa, New Yorkissa**

**Julkaisija:
Yhdysvaltain Kommunistipuolueen Suomalainen Toimisto**

SISÄLTÖLUETTELO

	Sivu
JOHDANTO	3
I. TAANTUMUKSEN HYÖKKÄYS JA DEMOKRAAT- TISEN RINTAMAN RAKENTAMINEN	5
1. Taantumuksen strategia — "hajoita ja valloita"	
2. Demokraattinen rintama — kuinka se voidaan rakentaa — kuinka se voi voittaa	
3. Phil LaFollette ja hänen "National Progressives"	
4. Talouskriisin ymmärtäminen	
5. Kriisin edessä — v. 1929 ja v. 1938	
6. Demokraattisen rintaman ohjelma	
II. EDISTYKSEN VOITON JÄRJESTÄMINEN V. 1938 VAALEISSA	29
1. Työväen yhtenäisyys demokraattisessa rintamassa	
2. Kongressionaalisen vaaliohjelman kehittäminen	
3. Demokraattisen rintaman järjestäminen vaaleissa	
III. AMERIKAN VOITTAMINEN MYÖNTEISEN RAU- HANOHJELMAN PUOLELLE	38
IV. ME OJENNAMME VELJELLISEN YHTEISTOIMIN- NAN KÄDEN KATOLILAISILLE	41
V. KOMMUNISTISEN JOUKKOPUOLUEEN RAKEN- TAMINEN	48
1. Puoluejäsenmäärän kohottaminen	
2. Työlaadun parantamisen puolesta	
3. Johto—sen valinta, kehittäminen, opettaminen ja tarkistaminen	
4. Puoluetyö joukkojärjestöissä	
5. Neekerien vapautusliike	
6. Kansalliset ryhmät ja niiden järjestöt	
7. Farmarien probleemit	
8. Työskentely naisten keskuudessa	
9. Puolue ja nuoriso	
10. Työläisten terveysohjelman puolesta	
11. Velvollisuutemme latalaista Amerikkaa ja Filippiinejä kohtaan	
12. Puolueen uudet perussäännöt	
13. Kommunistipuolueen yhtenäisyys	
VI. AMERIKALAINEN TRADITSIO JA SOSIALISMI	72
JOHTOPÄÄTÖS	78

JOHDANTO

Amerikan kansa ja erikoisesti työläiset ja farmarit ovat levottomia ja hälyntyneitä meidän maamme ja koko maailman tilanteen johdosta. Taloudellinen kriisi uudestaan hävittää maatamme, ennenkuin pääsimme selviytymään entisestä kriisistä. Vuoden 1936 vaaleissa annetut valtuudet, demokratian ja rauhan ohjelman puolesta, ovat tulleet jarrutuksen ja sabotaasin esineiksi kongressissa, joka valittiin ylivoimaisesti tällä ohjelmalla. Sodan pilvet, jotka jo tuottavat barbarimaista hävitystään Espanjan sekä Kiinan kansoille, muodostuvat yhä mustemmiksi koko maailman yllä. Pahaenteiset ilmiöt fasismista, joka on veriheimolainen Hitlerille ja Mussolinille, ilmaisevat itsensä meidän rajaimme sisällä. Ulkomainen fasismi tunkee itsensä latinalaisen Amerikan maihin. Taantumus, uhmaten kansojen enemmistön tahtoa, näyttää kulkevan eteenpäin yhdestä asemasta toiseen, uhaten valloittaa koko maailman.

Riittävästi aihetta on olemassa levottomuuteen ja hälyntyneisyyteen. Taantumukselliset voimat, liikkuen fasismia kohti, omassa maassamme, eivät suosiolla ota vastaan viime vaaleissa kärsimäänsä tappiota. Ne eivät tunnusta 27,000,000 amerikalaisesta muodostuvalla enemmistöllä, joka äänesti heidät alas v:n 1936 vaaleissa, olevan oikeutta johtaa Amerikan kansan kohtaloa. Käyttäen suurenmoisia voimiaan Amerikan talouden omistajina, ne ovat ryhtyneet saattamaan häviöön presidentti Rooseveltin tekemät ehdotukset, saboteeraamaan niitä lakeja, jotka ovat jo tulleet hyväksytyiksi, sekä lohkaisemaan pois hänen puolueensa oikeistosiipeen kuuluvan osan ja yhdistämään sen taantumukselliseksi yhtymäksi republikaanien kanssa, vastustamaan ja jaottelemaan nousevaa työväenliikettä, alentamaan palkkoja ja elintasoja, ja kaikilla keinoilla särkemään kansanjoukkojen kasvavaa yhtenäisyyttä, niiden etsiessä työpaikkoja, turvallisuutta, demokratiaa ja rauhaa.

Koko maailmaa koskevissa asioissa maamme taantumukselliset ainekset ovat onnistuneet estämään Amerikan valtavan voimain asettamista vaakalaudalle demokratian ja rauhan puolelle. Käytännössä ne toteuttavat vastakohtaa sille yhteistoimintaohjelmalle, jonka presidentti Roosevelt esitti Chicagossa viime lokakuussa pitämässään puheessa, sotaalietsovien valtojen eristämiseksi. Ne kuljettavat

Amerikka Britannian vanhoillisen, Chamberlainin hallituksen vana-vedessä, joka on siirtymässä sotaan valmistelevien maiden puolelle ja pettää demokratiaa niiden eduksi. Ne tuovat uuden maailmanlaajuisen ihmisteurastuksen kauhut, jotka on jo pantu alulle hyökkäyksissä Espanjaan ja Kiinaan, joka päivä lähemmäksi Amerikan rannikkoa.

Todellakin, meidän maatamme yhdessä koko muun maailman kanssa uhataan sekasorrolla ja onnettomuudella, menneisyytemme parhaiden perintöjen hävityksellä, itsensä sivistyksen hävittämisellä.

Taantumuksellisilla, fasisteilla, sodanvalmistelijoilla, heillä on suunnattomat voimatekijät puolellaan. Heillä on suurien, trusti-
tuneiden teollisuuksien kontrolli, joka muodostaa jokaisen kapitalistisen maan kansantalouden sydämen. He ovat taloudellinen ylimystö, "60 perhettä". He kontrolloivat Saksan, Italian ja Japanin veriset diktatuurit, jotka ajavat kokonaisia kansoja militaristisiin koneistoihin. He työskentelevät kansainvälisesti, yhtenäisesti, kii-
vaasta keskenäisestä taistelustaan huolimatta, maailmanlaajuisessa mittakaavassa, ahmiakseen ja sulattaakseen koko maailman, kap-
paleittain, pala kerrallaan, kulkien täten kohti maailman anar-
kiaa. He työskentelevät sortajien ikivanhan periaatteen mukai-
sesti — "hajoita ja valloita".

Demokratialla ja edistyksellä, kansan, raatajajoukkojen leirillä, on suurilukuisuuden etuisuus — kansan valtavan suuri enemmistö. Tulevaisuus kuuluu sille. Tämä enemmistö edustaa voimaa, mutta ainoastaan siinä määrin kuin se on yhdistynyt, tuntee vihollisensa ja tietää miten ne on saatettavissa tappiolle. Omassa maassamme se on saavuttanut alkeellisen, mutta järjestyttömän yhtenäisyyden, rientämällä vastustamaan taantumuksen hyökkäystä presidentti Rooseveltin tunnuslauseiden ja hänen persoonallisuutensa ympäri; se on lujittanut tätä yhtenäisyyttä uusien ja voimakkaiden työ-
väen unioiden nousulla, sekä itsenäisen poliittisen järjestymisen aloittamisella. Ranskassa se torjui kansanrintaman (Front Popu-
laire) kautta fasismin valtaannousu-uhan, ja rakensi voimakkaan kansanliikkeen. Espanjassa se yhdisti kansanjoukot tasavallan aseelliseen puolustukseen ja pidatti Hitlerin ja Mussolinin hyök-
kääjälaumat. Kiinassa se muodosti kansallisen pelastuksen rintaman, joka on pysäyttämässä Japanin armeijat suurien uhrauksien jälkeen. Amerikassa, samoin kuin kaikkialla, demokratian ja edis-
tyksen rintaman heikkoutena on hajanaisuus ja yhtenäisyyden puute; sen voima mitataan vain sillä, missä määrin se voi saavut-
taa yhtenäisyyden.

Voitontie fasismiin ja sodan yli on yhtenäisyyden tie — työväenluokan yhtenäisyys, kansan demokraattisten joukkojen yhtenäisyys, koko kansan yhtenäisyys sen riistäjiä ja sortajia vastaan.

Tämän vuoksi Yhdysvaltain Kommunistipuolueen kymmenes kansallinen konventsioni kokoontuu kaikkien demokraattisten voimien yhtenäisyyden tunnukseksi — demokraattisen rintaman rakentaminen — taistelussa työpaikkojen, turvallisuuden, demokration ja rauhan puolesta.

I. TAANTUMUKSEN HYÖKKÄYS JA DEMOKRAATTISEN RINTAMAN RAKENTAMINEN

Yhdeksännessä kansalliskonventionissamme, kaksi vuotta sitten, me hälyytimme fasismia kohti siirtyvien taantumuksellisten voimien vaarasta, jotka yrittivät saada maamme kontrollin. Me nostimme päätunnuksen, *“Edistys taantumusta vastaan, demokratia fasismia vastaan.”* Me osoitimme republikaanipuolueen lipun ympärille kokoontuneen päävihollisen, me varoitimme kansanjoukkoja, jotka riensivät kannattamaan presidentti Rooseveltiä, että hänen puolueensa, demokraattipuolueen lippu suojeli monia huonoja aineksia, jotka olivat republikaanipuoluetta johtavia Liberty Leaguen taloudellisia rojalisteja lähellä, ja jotka samoin olivat demokration ja kansan vihollisia. Me julistimme uuden poliittisen asennoitumisen suorittamisen tarpeellisuuden, ottamaan vastaan Amerikan ja maailman kriisin probleemit, kansan asennoitumisen taloudellisia rojalisteja vastaan. Me kehoitimme mahdollisimman täydelliseen v:n 1936 vaalien käyttämiseen taantumuksellisten häviölle saattamiseksi, sekä kansan yhteisrintaman rakentamiseksi demokration ja rauhan puolesta.

Kaksi rikkailla kokemuksilla täytettyä vuotta on kulunut. Ihmiset ovat oppineet etenemisten ja vastoinkäymisten kautta, voittojen ja tappioiden kautta. Näistä kokemuksista me nousemme vahvistettuina tehtäviemme syvemmällä ymmärtämyksellä, laajemmalla voimiemme organisoimisella, ja omaamalla lujempia asemia mistä edetä. Meidän vaikeutemme ovat lisääntyneet, mutta lisääntyneet ovat myöskin meidän kykymme voittaa ne. Luokaamme lyhyt katsaus poliittisen pääkirjamme tärkeimpiin kohtiin, viime kahden vuoden ajalta, molemminpuolisesti, huomioiden etenemiset sekä tappiot, voitot sekä häviöt.

V:na 1936 kansa saavutti loistavan voiton taantumuksellisesta

leiristä, Rooseveltin ja uuden-jaon ylivoimaisen vaalimenestyksen kautta — mutta taantumukselliset olivat salakuljettaneet kongressiin, Rooseveltin ohjelman muodollisen hyväksymisen varjolla, riittävän vähemmistön, joka, yhdistyneenä republikaaneihin, kykeni saboteeraamaan ja saattamaan häviöön sen pääohjelman, jonka puolesta kansa äänesti vaaleissa.

Vuonna 1936 ja sen jälkeen, työläiset ovat murtautuneet kapitalistien “avoimen pajan”, perus- ja trustiutuneiden teollisuuksien linnoitusten lävitse, ovat muodostaneet voimakkaan teollisuusunioniliikkeen, ovat enemmän kuin kaksinkertaistuttaneet ammattiuonioiden lukumäärällisen voiman, sekä alkaneet rakentaa itsenäisiä poliittisia järjestöjä — mutta taantumukselliset voimat ovat kyenneet jakamaan työväenliikkeen kahteen kilpailevaan keskukseseen, jotka käyvät veljessotaa keskenään.

Työläiset, farmarit ja keskiluokkalaiset kykenivät luomaan uusia sisäntulojensa ja ehtojensa suojeluskeinoja, ja siten välttämään jossain määrin uuden taloudellisen romahduksen kärsimyksiä — mutta taloudelliset rojalistit omasivat vielä sellaiset voimat, ja Rooseveltin hallitus toimi sellaisella epäröinnillä, että “pääoman istumalakko”, tunnuksella “luottamuksen puute” demokratiaan, onnistui syöksemään maamme uuteen taloudelliseen kriisiin, jonka ankaruudelle ja kehityksen nopeudelle ei ole vertaista.

Demokratian leiri eteni asemissaan hyökkäyksensä kautta taantumuksen linnoitusta vastaan ylioikeudessa aikaansaaden jonkun verran liberalisointia sen kokoonpanossa ja politiikassa; taistelunsa kautta lynkkausvastaisen lakiehdotuksen puolesta; paljastamalla ja taistelemalla sellaisia paikallisia taantumuksellisia koneistoja vastaan kuin Kelley-Nash Chicagossa, joka on vastuussa hautainkukituspäivän joukkomurhasta, ja pahamaineinen Hague Jersey Cityssä — mutta taantumuksen leiri onnistui syrjäyttämään ylioikeuden reformiehdotuksen, tappamaan lynkkäysvastaisen lakiehdotuksen vähemmistön jarrutuksella ja siirtämään tuonnemmaksi pahimpien paikallisten taantumusvaltain hajoittamisen tai asettamaan niiden tilalle toisia yhtä taantumuksellisia.

Edistysmielinen liike on voinut loistavasti tunkeutua vanhan “lujan etelän” alueelle, tärkeä sen lujan taantumuksellisen luonteen, herättää demokraattisen joukkoliikkeen ja osoittaa “uuden etelän” syntymisen toivon — mutta taantumuksen leiri vielä kontrolloi enemmistön päätukikohdista etelässä, joita se yrittää yhdistää republikaanipuolueen pohjoisen taantumuksen kanssa.

Lopuksi, edistyksen ja demokratian leiri on herännyt näkemään

meitä ympäröivän maailman todellisuuden, herännyt "eristäytyneisyyden" unelmistaan fasismin ja sodan uhkaamassa maailmassa ja löytänyt tulkinnan heränneelle tajunnalleen Rooseveltin kutsussa "eristää sodanvalmistajat" — mutta jokapäiväinen käytännöllinen politiikka Washingtonissa jatkuu taantumuksellisilla linjoilla antamalla apua ja suojelusta rosvohallituksille hyökkäyksissään ja Chamberlainin antautumis- ja yhteistyön politiikalle niiden kanssa.

Me voimme tehdä yhteenvedon viime kahden vuoden tuloksista seuraavasti: kansan, edistyksen ja demokratian leiri on voittanut joitain tärkeitä taisteluja ja asemia, on tullut tietoiseksi omasta olemassaolostaan, vihollisistaan, omista valtavista voimistaan ja sen ohjelman pääsuunnasta, joka vain voi täyttää sen tehtävät ja tuoda kansalle voiton; se on alkanut ottaa ensiaskeleita voimiensa järjestämisessä. Taantumuksen, taloudellisten rojalistien, leiri on kärsinyt joitain vakavia tappioita; se kutsuu kuumeisella kiireellä varajoukkojaan toimintaan, yhdistelee monia eri armeijoitaan yhden komennon alle ja valmistautuu hurjaan yleiseen hyökkäykseen pitkin linjaa kansan elintasoja ja demokraattisia oikeuksia vastaan. Se seuraa strategista linjaa, joka tähtää demokraattisen leirin jakamiseen ja sen eri osien tappiolle saattamiseen taantumuksen yhdistyneiden voimien keskittämisen kautta, kohta kohdalta, jakautunutta demokratiaa vastaan.

Taantumuksen strategia — "hajoita ja valloita"

Taantumukselliset ovat oppineet, että silloin kun he menevät kansan eteen avoimesti omalla ohjelmallaan, silloin kun he näyttävät todelliset kasvonsa, niin suuret kansanjoukot asettuvat yksimielisesti heitä vastaan. "Liberty Leaguen" kohtalo, Al Smithille v:n 1936 alussa järjestettyine "biljoonan dollarin päivällisineen" antoi heille opetuksen; sillä "Liberty Leaguesta" tuli oitis mustimman taantumuksen symboli, kansanvihollisten lippu, jonka jokainen sellaiseksi tunsi. Landonin ja republikaanipuolueen kohtalo v:n 1936 vaaleissa vahvisti tätä opetusta. Avoin ohjelma ja selvä asennoituminen tänäpäivänä takaa koko kansan rintaman taantumusta vastaan. Taantumuksellisilla, näinollen, on yksi päätaktiikka ja -strategia tänäpäivänä, nimittäin tehdä epäselväksi kysymykset hinnalla millä tahansa, turvautua demagogiaan, rikkoa demokraattisen rintaman yhtenäisyys, jakaa kansa voidakseen valloittaa sen.

Tämä oli myöskin "Liberty Leaguen" perusstrategia, mutta nyt sitä toteutetaan paljon ovelammin. Se on Hitlerin strategia. "Va-

paus” ja taantumus ovat yksi ja sama; kaikki mikä on edistyksellistä ja demokraattista leimataan “punaiseksi”, “kommunistiseksi” ja “määräyksiksi Moskovasta.” Mutta sensijaan kun v:na 1936 tätä käyttivät avoimesti koko maailman edessä du Pontit, Hearst, Al Smith ja Landon, niin tänäpäivänä pannaan eturintamalle wheelerit, demokraattipuolueen koneiston vanhat aisahevoset ja heikkopolviset ja heikkomieliset “edistysmieliset”, jotka voidaan kaikenlaisilla vippakonsteilla ja demagogialla — tai pahemmallakin — manöveerata yhteistyöhön taantumusleirin kanssa. He käyttävät hyväkseen La Follettien maalaismaisuutta ja kunnianhimoa toivoen kääntävänsä joukkojen omapuoluekaipuunkin taantumuksellisiin kanaviin. He pitävät yllä suurta julkisuuskampanjaa Garnerin tunnetuksi tekemiseksi “kansan ystävänä”, ja asettavat hänet presidentti Rooseveltia vastaan. He käyvät sellaista vihan-
kylvämiskampanjaa presidenttiä vastaan, jollaista ei ole nähty sitten Lincolnin päivien, ja johtavat sitä uuden John Wilkes Boothin esilletuomisen suuntaan — kampanjaa, joka on jo tuottanut kandidaatteja, joista jotkut ovat jo vangittuna, taantumuksen mielipuolisuutta lähentelevässä osassa ja sen alimaailmassa, ja joka sai pelkurimaisen vastakai’un suuresti kunnioitetun Mark Sullivanin laajalti levitettyllä palstalla. He kiihdyttävät ja syventävät taloudellista kriisiä ja sitten yrittävät panna syyn siitä työväenliikkeen ja uuden jaon päälle. He kiihoittavat veljesriitaan työväenliikkeessä ja koettavat tehdä pysyväiseksi sen hajaannuksen, jonka hutchesonit, whartanit ja greenit AFL:n toimeenpanevasta neuvostosta aloittivat. He kiihoittavat farmareita työläisiä vastaan, työläisiä farmareita vastaan ja keskiluokkia molempia vastaan käyttäen hyväkseen kaikkia pikku erimielisyyksiä ja väärinkäsityksiä. He käyttävät järjestyneesti hyväkseen trotskilaisia ja lovestonelaisia pikku ryhmiäkin käsittäen hyvin niiden taantumuksellisen luonteensa salajuonittelun, hajoitustyön ja provokatsionin spesialisteina. He johtavat kansan, erikoisesti työttömien ja farmarien, oikeudenmukaiset valituksetkin, jotka enimmäkseen johtuvat hallituksen taantumuksellisille tekemistä myönnytyksistä, uuden jaon hallitusta vastaan, ja herättävät kapinallisia mielialoja ja liikkeitä, joita he sitten käyttävät kansalle tehtyjen myönnytysten hävittämisyrityksiin. He yrittävät synnyttää sisällistaistelun, väkivallan ilmapiirin, joka lähentelee sisällissotaa, ja häiritä järjestelmällisiä prosesseja yhteiskuntasuhteissa, erikoisesti työtaisteluissa ja siviilioikeuskysymyksissä — räikeimpinä esimerkkeinä ollen teräslakon joukkomurhat ja Haguen fasismi New Jerseyssä. Kaiken tämän kansan keskuudessa tapahtuvan

järjestetyn petoksen ja hajoituksen takana, kansan hämilleen saattamiseksi ja sen tiiviin rintaman rikkomiseksi, seisoo kaikkien taantumuksellisten voimien uusi poliittinen kokoomus, jonka pääosana on republikaanipuolueen taantumuksellinen ydinjoukko johon liitetään demokraattipuolueen mädät paikalliskoneistot (joidenka esikuvana on Tammany Hall) ja vanhan etelän bourbonilainen demokratia.

Tämän taantumuksellisen leirin poliittisen hyökkäyksen sydämessä on monopolipääoman keskitetty liike palkka- ja työtasojen murskaamiseksi, taloudellisen kriisin käyttämiseksi murskaamaan nouseva ammattiunioniliike, monopolivoittojen tason säilyttämiseksi kansanjoukkojen elintason alaspolkemisen hinnalla, joka tekee pilkanesineeksi "amerikalaisen elintason". Tämä on taantumuksellisen leirin korkeimpana päämääränä, se on tämä, jonka vuoksi he tavoittavat niin hurjasti hallitusvaltaa, se on tämä, jonka saavuttamiseksi he ovat valmiit heittämään romuläjään amerikalaisen demokration, se on tämä, jonka vuoksi he koettavat kaikella voimallaan estää ja hajoittaa muodostuvan kansan demokraattisen rintaman. Se on tämä korkein päämäärä, jota he yrittävät salata hinnalla millä tahansa sillä heidän onnistumisensa ainoana toivona on joukkojen jakaminen ja hämilleen saattaminen. He voivat voittaa vain silloin, jos he rikkovat demokraattisen rintaman yhtenäisyyden.

Demokraattinen rintama — kuinka se voidaan rakentaa — kuinka se voi voittaa

Monopolipääoman hyökkäykset kansanjoukkojen elintasoja vastaan ovat pakoittaneet kansan järjestymään enemmän ja enemmän itsensä puolustamiseksi ja takomaan uusia toimenpiteitä tässä tarkoituksessa. Täten demokraattiset voimat järjestyvät yhä enemmän ja enemmän ja liittyvät yhteiseen rintamaan. Me olemme useita vuosia nähneet miten tämä taistelu on murtautunut joukkojen aikaisempien asennoitumisien lävitse, on murskannut vanhan poliittisen puoluerakennelman, joka on hallinnut Amerikkaa sitten sisällissodan, ja nyt valaa amerikalaisen poliittisen elämän kahden kokonaan uuden poliittisen leirin muottiin. Me olemme nyt lähestymässä tämän kansallisen poliittisen uudelleenasennoitumisen huippukohtaa.

Keskeisestä merkityksestä on edistysmielisten syvenevä taistelu taantumuksellisia vastaan demokraattipuolueen sisällä. Me aavistimme tämän ja sovitimme ohjelmamme edistämään sitä jo yhdeksännessä konventionissamme kaksi vuotta sitten. Vaalien jälkeen

me esitimme harkittuna mielipiteenämme, että "luokkaryhmittymät tulivat esiin ratkaisevana tekijänä v:n 1936 vaaleissa, kulkien yli ja haudaten allensa vanhat alueelliset traditsionit ja intressit"... "tämä muutos ei ole satunnainen eikä tilapäinen vaan Amerikan poliittisen elämän pysyvä uusi suunta." Me varoitimme, että "tapion kärsineet taantumukselliset toivovat voivansa korvata menetyksensä demokraattien oikeistosiiven kautta, vaikuttamalla Rooseveltiin, jakamalla demokraattipuolueen ja ylioikeuden kautta. Tapahtumat ovat täydellisesti vahvistaneet arviomme. Luokkasennoituminen, joka syntyi 1936:n vaaleissa, pakotti edistysmieliset viemään taistelun uusille aloille — taistelu ylioikeuden vallan rajoittamiseksi ja monopolien vallan rajoittamiseksi verotuksen ja säännöstelytoimenpiteiden kautta — ja kristallisoi demokraattipuolueen muodollisten rajojen sisällä asiallisesti kaksi puoluetta, oikeistosiiven ollessa liitossa republikaanien kanssa. Edistysmielinen siipi saavutti historiallisen voiton kun se kumosi traditsionaalisen säännön, että kaksi-kolmas osa äänistä tarvitaan presidentin nimittämiseksi demokraattipuolueen konventsionissa, jonka nojalla vanhalla etelällä oli aina ollut eittoamisvalta pohjoisen ja lännen yli, sääntö, joka oli etelän bourbonismin vallan perusta. Itse etelä on muuttunut sitten v. 1936 siten, että bourbonismin vanha kaarti on puolustusasemissa ja on jo syrjäytetty monin paikoin. Tänään, jolloin kysymykset on asetettu paljon terävämmin, demokraattipuolueen uuden jaon siivellä on paljon voimakkaammat asemat kuin kaksi vuotta sitten. Oikeistosiipi jo neuvottelee muodollisesti yhtymisestään republikaanien kanssa uudeksi puolueeksi ennen vuotta 1940, samalla kun republikaanien puhemiehet ovat jo yksimielisiä siitä, että uusi taantumuksellinen puolue tulee omaksumaan uuden nimen.

Demokraattipuolueen uuden jaon siipi, joka syntyi presidentti Rooseveltin johdolla, on työläisistä, farmareista ja kaupungin keskiluokista kokoonpannun suuren, enemmistöltään järjestymättömän kannattajajoukon tukema. Muutamia harvoja poikkeuksia lukuunottamatta se on sellaisen puolueaparaatin johdon ja kontrollin alaisena, joka muodostuu keskiluokista tulleista politikoitsijoista ja edustaa etupäässä niiden (keskiluokkien) etuja ja pyrkimyksiä. Se ottaa huomioon työläisten ja farmarien edut ja toivomukset vain siinä määrin kuin se, ensiksi, näkee sen tarpeelliseksi järjestymättömien joukkojen kannatuksen saamiseksi ja kuin, toiseksi, työläiset ja farmarit ovat itsenäisesti järjestyneet, äänekkäät ja selväsanaiset vaatimuksissaan. Kaikkine heikkouksineen ja puutteellisuksi-

neen, horjumisineen ja sekavuuksineen tämä Rooseveltin johtama uuden jaon siipi on välttämätön osa kehittyvästä demokraattisesta rintamasta monopolipääomaa vastaan. Sen rooli ei tule loppuun näytetyksi oikeistosiiven eroamisella, yhtyäkseen republikaaneihin. Päinvastoin, vasta tämän eroamisen jälkeen siirtyy uuden jaon siipi täydelliseen kehitykseensä. Se tarjoaa tänä päivänä laajimman rungon, vaikkakin epävakaan ja epätäydellisen, kansan enemmistön demokraattisen rintaman kaikkien voimien kokoamiselle v:n 1938 vaaleissa.

Republikaanipuolue myöskään ei ole yksi taantumuksellinen massa, kuten saatettaisiin ajatella, jos arvio perustuisi sen edustukseen kongressissa. Sen alimmat johtajat, jotka ovat joukkoja lähempänä, alkavat lukuisilla paikkakunnilla käydä levottomiksi taantumuksellisten kansallisjohtajiensa alaisina ja heidän kapi-naansa kehittää edelleen heidän halunsa saada virkapaikkoja lisätuloineen, joiden saanti vaatii joukkojen kannatuksen, joka on yhä vaikeampi saada paitsi edistyksellisellä ohjelmalla. Silmiinpistävin esimerkki tästä on New Yorkin kaupunki, missä osa republikaanipuolueesta ja kommunistit yhtyivät Amerikan Laborpuolueen kanssa *La Guardian* uudelleen valitsemiseksi.

Nämä laajat ja suurelta osalta järjestymättömät edistykselliset joukot saavat virkistystä ja tulevat vedettyä läheisempään yhteistyöhön joukkojen, — työläisten, farmareiden, keskiluokkien, neekerien, jne. — kasvavien itsenäisten poliittisten järjestöjen kautta, joidenka avulla kansa on siirtymässä poliittiselle areenalle tietoisena ja järjestyneenä voimana. Nämä itsenäiset järjestöt ovat pääasiallisesti kansallisia mitaltaan. *Labor's Non-Partisan League*, joka perustuu unioihin ja heijastaa niiden kasvua, molempien, A. F. L:n (Greenin äskeinen yritys vetää ne pois todistaa sen) ja C. I. O:n, joka on suuri ryhmä teollisuusunioita, jotka ovat enimmäkseen syntyneet sitten Yhdeksännen konventsionimme; valtiomitassa, New Yorkin *American Laborpuolue*, Minnesotan *Farmer-Laborpuolue*, Wisconsinin *Progressiivipuolue* ja Washingtonin ja Oregonin *Commonwealth Federation'it*, jne.; sekä edustavia erikoisryhmiä kansallisessa mitassa, kuten Kansallinen neekerikongressi, Amerikan nuorisokongressi, Amerikan rauhan ja demokratian liitto ja muut samanlaiset järjestöt. Nämä kansan itsenäiset poliittiset järjestöt ovat kasvavan demokraattisen rintaman voimaa antavimmat, edistyneimmät ja lujimmat sekä luotettavimmat osat.

Demokraattisen rintaman rakentaminen ja lujittaminen saattamaan tappiolle taantumuksen, fasismin ja sodan voimat, vaatii

samanaikaista työväen itsenäisten poliittisten järjestöjen rakentamista ja farmareiden ja keskiluokkien yhdistämistä niihin keinona sen enemmistön, joka siirtyi monopolipääomaa ja taantumusta vastaan v. 1936:n vaaleissa yhtenäisyyden säilyttämiseksi ja tämän enemmistön lujittamiseksi — taantumuksellisten voimien tappioon saattamisen takaamiseksi hinnalla millä tahansa.

Tämä lyhyesti sanottuna on vastaus kysymykseen, kuinka demokraattinen rintama voidaan rakentaa ja kuinka se voi voittaa. Tämä on varmin ja nopein tie uuden kansanpuolueen rakentamiseen, johon kaikki todelliset edistysmieliset ja demokraatit pyrkivät ja jonka puolesta he työskentelevät ja taistelevat.

Phil LaFollette ja hänen "National Progressives"

Toisenlaisen vastauksen kaikkiin näihin monimutkaisiin ja vaikeisiin kysymyksiin annettiin äsken Wisconsinin kuvernöörin, Phil LaFolletten teon kautta, hänen tiedoittaessaan uuden, valmiiksi tehdyn ja "National Progressives of America"-nimellä kutsutun uuden puolueen järjestämisestä. Keskuskomiteamme on jo julkaissut yksityiskohtaisen analyysin ja arvion tästä poliittisesta seikkailusta, jonka huolellista tutkimista minä suosittelen (te olette oikeutettuja tietämään, että sen kirjoitti toveri Bittelman poliittisen byrommé yleisen keskustelun pohjalla). Minun ei tarvitse tässä toistaa sitä yksityiskohtaista analyysiä minkä hän tässä tärkeässä asiakirjassa antoi. Sallikaa minun kuitenkin tehdä muutamia lisähavaintoja ja yhteenvedon tästä kysymyksestä.

Phil LaFollette käyttää hyväkseen, päävalttinaan, kuuluisan isänsä mainetta ja Wisconsinissa vallassaolevaa menestyksellistä Progressiivipuoluetta. Mutta hän on tehnyt kaksi äkkinäistä poikkeusta molemmista. Hän hylkäsi Wisconsinin puolueen ohjelman ja esitti sen sijasta epämääräisen kaksimielisen tekeleen, joka oli tarkoitettu ymmärrettäväksi yhdellä tavalla äänestäjäjoukon taholta ja toisella tavalla sen vihollisten, riistävien luokkien taholta — jotain sellaista, joka on varmasti saanut isänsä, suorasanaisen "taistelija-Bobin" kääntymään haudassaan. Ja hän hylkäsi sen metoodin, sen strategian ja taktiikan, jolla Wisconsinin puolue järjestettiin. Tämä metodi oli vanhoista puolueista itsenäiseen olemassaoloon esiintulemisen metodi sellaisella hetkellä ja sellaisilla tunnuksilla, jotka takaisivat sille *edistysmielisen enemmistön yhtenäisyyden* syntymähetkestään lähtien, täten välttäen edistysmielisten hajoittamisen ja halvan voiton antamisen vaaran taantumuksellisille. Molemmat nämä uutuudet, kaksimielinen ohjelma, joka poikkeaa

joukkojen elävien edistysmielisten ja demokraattisten järjestöjen ja liikkeiden kokemuksista, ja metodi, joka häiritsee demokraattisen rintaman yhtenäisyyttä, ovat vaarana kansan asialle ja uhkaus sitä vastaan.

Phil LaFollette valmisteli tiedoitusta valmiiksi tehdyn puolueensa perustamisesta sarjalla radiopuheita, joissa hän arvosteli presidentti Rooseveltin hallituksen toimintaa. Tietysti tässä toiminnassa on enemmän kuin riittävästi arvostelun aihetta, ja olisi huonosti tehty kommunisteilta, jotka ovat olleet ja ovat edelleenkin Rooseveltin johdonmukaisimpia ja perusteellisimpia arvostelijoita, nostaa äänensä mitä tutkivampaa arvostelua vastaan yleisesti. Mutta kysymys ei olekaan arvostelusta yleisesti vaan minkälaisesta arvostelusta, mihin suuntaan on arvosteltava? Edistysmieliset joukot arvostelevat presidenttiä hänen *viivyttelystään* avustuksen ja yleisten töiden laajentamisessa — LaFollette hylkäsi koko avustus- ja yleistyöajatuksen, saaden siitä *Journal of Commercian*, *Hearstin*, *Walter Lippmannin*, *New York Herald Tribunen* ja kokonaisen kuoron aplodit taantumuksen leiristä. Edistysmieliset joukot arvostelevat presidenttiä siitä, että hänen ehdotuksensa ovat *riittämättömät* vastaamaan neljäntoista miljoonan työttömän kipeisiin tarpeisiin — LaFollette, yksimielisyydessä Hooverin kanssa, hävittäisi nämä riittämättömätkin toimenpiteet. Täten LaFolletten kaltaisen arvostelun vaikutus, jos sillä on lainkaan vaikutusta kongressiin ja hallitukseen, ei kohdistu Rooseveltin hallituksen heikkouksien ja puutteellisuuksien korjaamiseen, vaan niiden lisäämiseen, ja tuo sekaannusta demokraattiseen rintamaan.

LaFolletten uusi seikkailu kansalliseen politiikkaan on otettu vastaan levottomuudella ja epäilyksellä työväen, demokraattisten ja edistysmielisten edustajien suuren enemmistön taholta; se otettiin vastaan innostuksella, joka lähenteli lyyrillisyyttä, taantumuksen leirin edustajien taholta. Tämä on laajan demokratiamme perusteellinen mielipide "National Progressives"-liikkeestä. Työväen ja edistysmielisten leirin levottomuus ja epäily eivät olleet kommunistien synnyttämät. Me olimme kommunistipuolueen keskuudessa niin varmoja tällaisen mielipiteen kiertämättömyydestä, että me tahallisesti pidätimme meidän lausuntomme julkaisemista muutama päivän Madisonissa tehtyjen dramaattisten julistusten jälkeen, että tämä joukkomielipide olisi jo varmasti kirjoihin merkitty ennen kuin me sanomme sanamme ja että meidän yksityiskohtaisella analyysillämme olisi jo tukenaan demokraattisen rintaman mielipide.

Jotkut LaFolletten ystävistä ovat jo valitelleet, että mielipiteet

hänen seikkailuaan vastaan, jotka ovat niin yleiset edistysmielisten keskuudessa, aiheutuvat kateudesta hänen alotettaan ja sen lehdistä saavuttamaa huomiota kohtaan. Tällaiset valitukset ovat todella typeriä. Kuka voisi olla kateellinen alotetta kohtaan joka todella edistäisi yhteistä kansan yhtenäisyysasiaamme monopolisteja ja heidän agenttejaan vastaan? Kuka hetkenkään epäröisi antaa innokkaasti kannatuksensa mille yritykselle tahansa, joka edelleen tiivistäisi demokraattisen rintaman laajoja joukkoja tai jotain sen osaa, tai lisäisi yhteisymmärrystämme tehtävistämme? Ei kukaan, ei kukaan vakava johtaja ja varmastikaan ei mikään joukkojärjestö! Ja kaikkein vähemmän kommunistit, joiden asema pienenä vähemmistöpuolueena, jolla ei ole hetikohtaista mahdollisuutta saada enemmistön kannatusta erikoisohjelmalleen Amerikan sosialistisesti uudelleenjärjestämiseksi, pakoittaa meidät näkemään edessämme pitkänlaisen kauden, jolloin meidän on hyväksyttävä suuren eikommunistisen demokraattisen rintaman kuri, jonka menestyminen on ainoa takuumme fasistista taantumusta, sotaa, katastrofia vastaan. Ei, se ei ole kateus, joka on tuominnut hänen seikkailunsa, vaan kateus demokraattisen rintaman yhtenäisyyden puolesta. Tällainen kateus, valppaasti ylläpidettynä, on hyvin tarpeellinen. Me olemme iloisia nähdessämme sen niin laajalle levinneenä ja puhekykyisenä. Se on yksi Amerikan demokratian voitonennustuksista.

Entinen ystävämme Mr. Norman Thomas ei tietystikään yhdy tähän Amerikan edistysmielisten antamaan yleiseen tuomioon. Hän näkee jotain erittäin "toivorikasta" LaFolletten seikkailussa, ja sanoo että se on ei ainoastaan Rooseveltia vaan vieläpä Kommunistipuolueettakin "vasemmalla". Mutta Norman Thomashan onkin niin sekaisin suunnissaan, että hän ajatteli Landoninkin olevan Rooseveltia "vasemmalla". Hän on kokonaan unohtanut sen alkeellisen opetuksen, joka annetaan alkeiskoululapsille, että suunta on suhteellinen, ei ehdoton; että jos menet kyllin kauaksi länteen niin saavut Kaukaiseen Itään; ja että jos politiikassa seuraat "äärimmäisen vasemmiston" linjaa, niin pian löydät itsesi "äärimmäisen oikeiston" leiristä. Norman Thomas on tässä mielessä ollut jo pitkän ajan liian "vasemmistolainen" Kommunistipuolueelle ja me havaitsemme mahdottomaksi päästä yhteisymmärrykseen hänen kanssaan edes yksinkertaisimmissa ja läheisimmissä kysymyksissäkään.

Wisconsinin Progressivepuolue on yksi kansallisen demokraattisen rintaman tärkeistä ja kehittyneistä osista. Se voi säilyttää tuon

aseman, kuitenkin vain siinä tapauksessa, että se pitää kiinni edistysmielisestä ohjelmastaan, joka on hyvin paljon Rooseveltin uuden jaon kaltainen, ja sen farmari-työläisperustasta, eikä luovu niistä kuten Phil LaFolletten uusi seikkailu vaatisi. Kuka tahansa, joka tuntee wisconsinilaisen liikkeen, voi ennustaa, että se pitää lujasti kiinni terveistä perusteistaan ja edelleen lujittaa niitä, että se ei lähde juoksemaan puol-fasistisen virvatulen perässä.

Me antaisimme samanlaisen ohjeen mille tahansa muulle valtioliikkeelle, jonka johtajat tulisivat äkkiä vapaatajahaarhaluulon innoittamiksi. Jos New Yorkin American Laborpuolue yhden johtajansa kautta yht'äkkiä julistaisi "kansallisen työväenpuolueen" perustetuksi, liivintaskustaan vetämällään ohjelmalla, joka hylkää kaiken mikä aikaisemmin on tapahtunut, me yhtyisimme nuhtelemaan häntä vielä terävämmin kuin me nuhtelemme lafolletteja — sillä me odotamme enemmän Laborpuolueen johtajilta. Kun Minnesotan Farmer-Laborpuolue v:na 1936 pohti kansallista puoluetta, niin se kutsui kansallisen konferenssin keskustelemaan asiasta, ja kun se havaitsi, että sen välttämättömät liittolaiset eivät olleet valmiit tähän toimenpiteeseen, niin se aivan oikein pidättäytyi mistään seikkauksellisista ja vahingollisista yksinäisen suden yrityksistä — esimerkki jota LaFollette olisi aivan hyvin voinut seurata ja jonka me Kommunistipuolueessa täydellisesti silloin hyväksyimme.

Kansan enemmistön demokraattisen rintaman rakentaminen ei voi tapahtua kaavan mukaan, tekipä sen kuka tahansa. Sen tulee olla riittävän laaja antaakseen tilaa mitä laajimmalle oma-alotteisuudelle ja järjestömuodolle ja saada ne kaikki työskentelemään yhteisen päämäärän eteen. Demokraattien uuden jaon siivellä, edistysmielisillä republikaaneilla, Minnesotan Farmer-Laborpuolueella, Wisconsinin Progressivepuolueella, Washingtonin Commonwealth Federationilla, American Laborpuolueella, Labor's Non-Partisan Leagueella, A. F. L:n ja C. I. O:n unioilla, Amerikan rauhan ja demokratian liitolla, Kansallisella neekerikongressilla, Amerikan nuorisokongressilla, veljesjärjestöillä, farmareiden järjestöillä, Kommunistipuolueella — kaikilla niillä on jotain tärkeätä tarjottavana demokraattisen rintaman rakentamiselle, ja kaikki on jollain tavalla saatava hedelmälliseen yhteistyöhön. Niin, Sosialistipuoluekin, sen katastrofimaaisesta romahduksesta huolimatta, jos se voi parantaa itsensä trotskilaisuuden sairaudesta, voi antaa jotain tälle suurelle ristiretkelle Amerikan pelastamiseksi rauhalle ja demokratialle. Mutta kaiken tämän ehtona on tämä: meidän johtavana peri-

aatteenamme tulee olla demokratia ja enemmän demokratiaa yhteisissä yrityksissämme, sekä yhtenäisyys, enemmän yhtenäisyyttä taistelussa demokratian ja rauhan puolesta.

Juuri siksi, että Phil LaFollette "National Progressives"-liikkeen poikkesi näistä perusperiaatteista, hän saattoi tehdä "lemkemäisen kepposen" Amerikan kansalle, sai suosionosoituksia taantumuksen leiristä, on kuljettanut veljensä Bobin kanssaan poliittiseen umpikujaan, ja LaFolletten osuus demokraattisessa rintamassa, joka olisi voinut olla suuri, on tullut moitteen alaiseksi. Amerikan edistysmielisessä liikkeessä ei voida leikkiä fasistisilla aatteilla, symboleilla ja metoodeilla. Ne ovat kokonaan vieraita amerikalaisille perinnäistavoille, amerikalaiselle ajattelulle ja tämänpäiväisille amerikalaisille mielijohteille ja -aloille.

LaFolletten seikkailu on surkuteltava ilmiö, ja eräissä suhteissa traagillinen. Koettakaamme kuitenkin pelastaa siitä niin paljon satunnaishyötyä kuin mahdollista, tekemällä siitä tärkeän jakson Amerikan kansan poliittisessa opetuksessa.

Taluskriisin ymmärtäminen

Taloudellinen kriisi, johon Amerika on jälleen joutunut, on tullut pakostakin kaikkien poliittisten kysymysten keskiöksi. Sen syiden ja sen seurausten oikein ymmärtäminen on ennakkoehto mille tehokkaalle kansanohjelmalle tahansa; näiden kysymysten väärinymmärtäminen ja -arvioiminen on Phil LaFolletten virheiden kuin myöskin Norman Thomasin ympärikäännösten pohjalla.

Kun taloudellinen kriisi iski meihin jälleen kesällä v:na 1937, niin me, Kommunistipuolueessa, nostimme tunnuksen: "Pääoman istumalakko on murskattava." Tämä tunnus oli perusteellisesti oikea, ei ainoastaan siinä ahtaassa mielessä, että monopolipääoma on tahallisesti jouduttanut kriisin tuloa ja syventänyt sitä ennenkuulumattomasti, mutta myöskin siinä syvällisemmässä mielessä, että kapitalistinen luokka, ja ensikädessä monopolipääoma, on syyllinen tähän ja jokaiseen kapitalistijärjestelmän kriisiin ja erikoisesti niiden katastrofimaiseen vaikutukseen väestöön. Jokainen taluskriisi on tulosta kapitalistiluokan politiikasta ja kapitalistit on pidettävä niistä edesvastuussa. Tämä pitää erikoisemmin paikkansa monopolipääoman kaudella. Tänäpäivänä se on johtanut "suurpääoman istumalakon" ilmenemiseen. Ja kysymys vapautumisesta nykyisestä kriisistä on kansalle, raatajille, ensikädessä kysymys "istumalakon" murskaamisesta.

Valemarxilaiset kuten Norman Thomas ja ammattihajoittajat

kuten Lovestone ja trotskilaiset yhtyvät sellaisiin monopolipääoman avoimiin puolustajiin kuin on Walter Lippman kaiken kapitalistien edesvastuun kieltämisessä taloudellisesta kriisistä. Myöskin Phil LaFollette, merkityksellisesti kylläkin, näki hyväkseen Madisonissa pitämässään puheessa vapauttaa kapitalistit kaikesta edesvastuusta kriisistä. Ja kaikki jotka ottavat tällaisen kannan, vaativatpa he sitten palautumista rajoittamattoman riiston "normaalisuuteen" ulospääsytienä, kuten Lippmann; tai, kuten LaFollette, peittävät tämän ehdotuksen alastomuuden salaperäisillä viittauksilla jostakin "uudesta" ohjelmasta, joka saatetaan julkisuuteen myöhemmällä; tai kuten Thomas, sanovat, että mikään muu ei auta kuin sosialismin hetikohtainen saavuttaminen — he kaikki julistavat, että kaikki toimenpiteet kansan suojelemiseksi kriisin vaikutuksesta, ja kaikki yritykset pakoittaa monopolipääoma maksamaan kriisin kustannukset, ovat kelpaamattomia ja vahingollisia. Heitä yhdistää se, että he hylkäävät kansan edistyksellisen ja demokraattisen taistelun kriisin kärsimysten välttämiseksi ja kapitalistien pakoittamiseksi maksamaan.

Mikä aiheuttaa työpaikkojen ja tehtaiden seisauttamisen? Se, että ne ovat tuottaneet enemmän kuin ne voivat myydä — että on olemassa "liikatuotantoa". Tietystikään ei ole tuotettu enemmän rikkautta kuin mitä kansa tarvitsee ja voisi kuluttaa; päinvastoin, elintaso, joka ei ole joukoille koskaan ollut pelkän toimeentulotason yläpuolella, on laskenut eikä noussut viimeisten kymmenen vuoden aikana. Mutta liikatuotantoa on olemassa kun puhutaan siitä, mitä markkinat voivat niellä ja siitä, mistä ostajat voivat tai haluavat maksaa.

Ja ketkä ovat ostajat, joista markkina muodostuu? Ne voidaan edullisesti käsitellä kahdessa pääryhmässä: ensiksikin kansanjoukko, joka ostaa kulutustarpeita, elämän perusvälttämättömyyksiä, ruokaa, vaatetusta ja suojaa, sekä vissin osan nykyisen sivistyksen mukavuuksia; toiseksi, kapitalistit, jotka ostavat tuotannon jatkamiseen tarkoitettuja tuotteita, koneita, rakennustarpeita ja raaka-aineita kaikille tuotteille.

Mitkä hallinnolliset ja yhteiskunnalliset toimenpiteet, joiden tarkoituksena on elävöittää kansantalouden kumpaakin päähaaraa, voivat vakavasti elvyttää taloudellista elämää? Ensimmäinen haara, kulutustarpeet, on laskenut mutta suhteellisesti paljon vähemmän kuin koko talous; ja on selvä, että tämä haara ei voi laskea paljon enempää ilman joukkomittaista nälkiintymistä sillä kansanjoukko nyt jo elää lähellä alinta rajaa. Se on toinen haara — tuotanto-

tarpeet, kapitaalituotteet, joka laskee romahdusmaisesti ja joka vetää mukanaan kulutustarpeet. Tässä, kapitaalituotteiden ostamisen alalla, on yksi tärkeimpiä avaimia taloudelliseen elpymiseen.

Mutta itse uudet pääomasijoituksetkin on tehtävä lisätuotantoa, joko kulutustarpeiden tai uusien tuotantotarpeiden tuotantoa, silmälläpitäen. Meillä nyt jo on paljon enemmän tuotantokoneistoa kuin markkinat voivat pitää toiminnassa. Ennen kuin taloutemme voi käyttää uusia tuotantovälineitä meidän on ensin saatava jälleen toimimaan ne tuotantovälineet, jotka meillä ovat jo olemassa ja jotka seisovat toimittomina; mitä järkeä on uusien tehtaiden rakentamisessa, kun ne jotka meillä on, seisovat toimittomina? Tuotannon elvyttäminen on selvästi riippuvainen kulutuksen suuresta lisääntymisestä.

Onko kuluttajien lukumäärä laskemassa? Tai onko heidän halunsa saada tuotteita laskemassa? Luonnollisesti, kumpikaan ei ole totta. Väkilukumme jatkuvasti lisääntyy ja ihmisten halu saada tarvikkeita jatkuvasti kasvaa, heidän toivomuksensa lisääntyvät. Mutta heidän kykynsä vaatia näitä tavaroita markkinoilla on heidän sisääntulojensa rajoittama, ja heidän sisääntulonsa ovat olleet laskusuunnassa. Tätä markkinaa voidaan laajentaa ainoastaan lisäämällä kuluttajajoukon sisääntuloa yhtä hyvin absoluuttisesti kuin suhteessa koko talouden kokonaistuotantoonkin.

Mutta tämä on juuri se minkä monopolipääoma on *tahallisesti estänyt* ja täten tahallisesti syventänyt uuden kriisin ennakkoehtoja. Sensijaan, että se olisi sallinut raatajajoukkojen sisääntulon lisääntymisen, se on painanut alas tämän sisääntulon absoluuttisesti ja suhteellisesti. Muutamien numeroiden esittäminen virallisista tilastoista valaisee tätä riittävästi:

Tehdaspalkkojen indeksinnumero v:lle 1929 oli 106.4 mutta v:na 1937, kaiken uuden jaon alla tapahtuneen elpymisen jälkeen, se oli vielä vain 93.2, eli 12 prosentin lasku. Mutta korporatsioonivoittojen indeksinnumero, joka oli 100 v:na 1929, oli kohonnut 111.1:een, eli osoitti prosenteissa melkein yhtä suurta nousua kuin tehdaspalkat osoittivat laskua. Jos tuo 12 prosenttia olisi mennyt palkkoihin eikä voittoihin se olisi tullut käytettyä ja pannut lisää tehtaita uudelleen käyntiin kapitalistien silti ollessa yhtä hyvässä asemassa kuin he olivat hyvinvoinnin huippukaudella; mutta kun se meni voittoihin ja kapitalistit halusivat suurempia voittoja ennen kuin tekevät uusia sijoituksia, niin tuo 12 prosenttia tuli poistetuksi kiertokulusta ja tehtaot joutuivat seisauksiin. Työläiset saivat vähemmän kuin koskaan ennen, kapitalistit enemmän kuin koskaan

ennen sekä absoluuttisesti, että suhteessa kansallistulojen kokonaisuumaan. Juuri tämä synnytti kulutustarveteollisuudessa uudistuneen talouskriisin lähimmät ennakkoehdot.

Ja juuri tällä tavalla *kapitalistit olivat sen suunnitelleetkin*, tämä oli heidän ohjelmansa, he avoimesti julistivat, että juuri tällaista tilannetta he vaativat ennen kun he sallivat teollisuuslaitosten lainkaan toimia, että palkkojen on laskettava ja voittojen noustava. Numerot todistavat, että he saivat vaatimansa — ja sen seurauksena me kaikki saimme taloudellisen kriisin.

Samalla ajalla kun työväen sisääntulot laskivat 12 prosentilla, työntuottavuus oli lisääntynyt enemmän kuin 15 prosentilla. Täten työläiset olivat antaneet kapitalistiselle hyvinvointisuunnitelmalle, ei 12 prosenttia, vaan 27 prosenttia enemmän kuin 1929:n hyvinvoinnin aikana. Ei vielä tämäkään tyydyttänyt kapitalisteja. Mutta mitä enemmän työläiset antavat kapitalistiselle suunnitelmalle sitä pahempi on kriisi joka seuraa.

Monopolipääoman puhemiehet, suuret sanomalehdet, Kansallinen tehtailijain liitto, Hoover, Glass, Vandenberg ja toiset yrittävät salata näitä yksinkertaisia ja silmiinpistäviä tosiasioita ja maalata aivan vastakkaisen kuvan. He sanovat, että pääoma lakkasi työskentelemästä v:na 1937 ei siksi, että se olisi halunnut mennä lakkoon, vaan siksi kun C.I.O:n pakoittamat korkeammat palkat ja liittohallituksen korkeammat verot olivat tehneet mahdottomaksi *tuotannon jatkamisen voittoatuottavasti*. He sanovat, että tarvitaan alempia palkkoja (ja näinollen C. I. O:n unioiden murskaamista), alempia veroja (näinollen kansanjoukon verotaakan lisäämistä), ennenkuin pääoma voi ryhtyä jälleen työskentelemään. He valittavat, että korkeat palkat ja korkeat verot ovat köyhdyttäneet suurkapitalisteja siinä määrin, että miesraukat ovat todella avuttomia ellei heitä vapauteta näistä taakoista. He sanovat, että jos kansanjoukko saa vähemmän ja kapitalistit enemmän, niin tämä luo välttämättömät ehdot hyvinvoinnin palautumiselle ja teollisuuslaitoksien jälleentyöskentelylle täydellä vauhdilla. Mutta he valehtelevat näin sanoessaan ja enemmistö kansasta tietää tänäpäivänä, että he valehtelevat. Kriisi johtuu ei siitä, että kapitalistit eivät saaneet kyllin suurta osaa kansallistuloista vaan siitä, että he saivat liian suuren osan, ja se on juuri heidän ansaitsemattomien rikkauksiensa kasaantuminen, joita on suuret määrät toimettona kautta maan, joka on tuomitsemassa 130 miljoonaa ihmistä nälkään yltäkylläisyyden maassa.

Jos suuret teollisuuspohatat, pankkiirit ja monopolikapitalistit

yleisesti saavat tehdä mitä haluavat, niin tämä tilanne tulee kärjisty-
tymään eikä lieventymään. Ainoa mahdollinen keino tilanteen
korjaamiseksi on kulkea vastakkaiseen suuntaan kuin mitä kapi-
talistit haluavat seurata, pienentää kapitalistien osaa kansallistu-
loista ja antaa suurempi osa kansanjoukoille.

Niin kauan kuin me elämme kapitalismin puitteissa, jää kai-
kesta huolimatta tosiasiksi se, että kansanjoukkojen kansallistulo-
osuuden lisääminen ei yksistään riitä palauttamaan tuotantoa enti-
selleen, joka vaatii suoranaisempaa kiihoketta kasaantuvien voitto-
jen pääomasijoituksille, sille osalle monopolipääomasta, jota ei voida
muuten panna takaisin kiertokulkuun. Aikaisemmissa eli "normaa-
lisissa" kriiseissä, elpymisperusta saavutettiin suurelta osalta vesite-
tyn pääoman deflatsion kautta, vararikkojen kautta ja monopolin
kontrollialueen laajentamisen kautta ahdistamalla pois lukuisia
pienkapitalisteja ja välikäsiä. Tänäpäivänä näitä tekijöitä voidaan
käyttää vain hyvin vähän; vesitetty pääoma on nyt keinotekoisesti
tehty sellaiseksi, että sitä ei voida poistaa ilman koko luottojärjes-
telmän romahdusta, ja hallitus itse toimii sen ylläpitämiseksi raha-
avulla; monopoli nyt jo kontrolloi niin paljon kansantaloudesta,
että pienillä vararikoilla on vain vähäinen merkitys koko järjestel-
mään. Ensimmäinen uusi jako v:na 1933 perustui kokonaisuudes-
saan pääoman deflatsion uuteen metodiin, nim. dollarin arvon
alentamiseen, mutta tämän toimenpiteen vaikutus on jo kauan
sitten hävinnyt ja sitä voidaan käyttää uudelleen vain kontrolloi-
mattoman inflation (paperirahan suunnaton liikkeelle laskeminen.
— Suomentaja.) suurella riskillä. Kansainvälinen kaaos estää ulko-
maiset sijoitukset. Näinollen, on olemassa vain kaksi keinoa pää-
omasijoitusten kiihdyttämiseksi tänäpäivänä: siten, että hallitus
itse ryhtyy suurisuuntaisiin rakennussuunnitelmiin yleisten töiden,
asuntojen y. m. muodossa, ja mahdollisesti siten, että hallitus ryh-
tyy antamaan suuria lainoja Kiinalle, esimerkiksi, jotka tulisi käyt-
tää Yhdysvalloissa teollisuustuotteitemme ostamiseen. Mutta kai-
kissa tapauksissa yksilösijoittelu on kykenemätön palauttamaan
toimintaan perusteollisuudet, tuotantovälineiden tuotannon. Siihen
tarvitaan suurisuuntaista hallituksen asiaanpuuttumista.

Tämä riittääköön siitä perusprobleemista, joka sisältyy ensimäi-
seen askeleeseen yrittää löytää demokraattinen ohjelma kriisistä
selviytymiseksi. Yksinkertaisinkin tarkistelu paljastaa, että se on
kapitalistiluokka, ja ensikädessä monopolikapitalistit, jotka hallitse-
vat koko talouselämän, jotka ovat suoranaisesti edesvastuussa krii-
sistä ja kaikista sen vahingollisista seurauksista kansalle. *He suun-*

nittelivat sen tällä tavalla. Se oli suoranainen ja kiertämätön seuraus heidän julkisesti esittämästään ohjelmasta.

Kapitalisteilla on kylläkin suunnitelma, muttei suunniteltua taloutta. Heidän suunnitelmansa on toinen toisensa kurkkujen katkaiseminen, anarkia tuotannossa, anarkia kansantaloudessa ja kansan riistäminen. Heidän suunnitelmansa eivät voi aikaansaada taloudellista vilkkautta missään perusteellisessa mielessä, mutta ne voivat tuottaa paljon vahinkoa.

On kuitenkin totta, paljon välittömämmässä ja hetikohtaisemmassa mielessä, että pääoma on mennyt istumalakkoon. On olemassa yhäti lisääntyvä määrä todistuksia kapitalistien omasta suusta sekä taloustilastoista, että kriisi ei olisi puhjennut v:na 1937 eikä olisi koskaan voinut tulla niin pahaksi niin lyhyessä ajassa ilman monopolipääoman ratkaisevien osien tahallista ja suunniteltua toimintaa, toimintaa, *johonka ryhdyttiin poliittisista eikä vain puhtaasti taloudellisista syistä.* Tämä on sanottu lyhyesti monopolipääoman tunnuksessa, että tarvitaan ennenkaikkea "luottamuksen palauttamista". He ovat julistaneet luottamuksen puutteensa Rooseveltin hallitukseen, joka hylkää heidän hetikohtaisen ja suoranaisen määräysvaltansa politiikan kaikissa yksityiskohdissa. He ovat julistaneet, että he eivät tule luottamaan mihinkään muuhun kuin kansalliseen hallintakoneistoon, joka on välittömästi ja täydellisesti heidän määrättävissään, ja että eivät palaa takaisin työhön ennen kun saavat mitä he vaativat. Tämä tunnus "luottamuksen puute" Rooseveltiin (ja ennenkaikkea maassa olevaan nousevaan joukko-liikkeeseen demokratian puolesta) on *poliittinen tunnus.* Sen taloudellinen tulos, pääoman istumalakko, on *poliittinen lakko.* Mitään muuta johtopäätöstä ei voi tehdä kukaan, joka on halukas katsomaan tosiasioita suoraan silmiin ja jolla ei ole halua salata tosiasioita monopolipääoman eduksi.

Kriisin edessä — V. 1929 ja v. 1938

Yhdysvaltain työläisten, farmarien ja kaupungin keskiluokkien edessä ovat syvällisen kriisin kaikki probleemit. Vaikkakaan talousindeksi ei ole vielä saavuttanut v:n 1933 alkupuolen alhaista tasoa, niin työttömien luku lähentelee jo ennätysmäärää, johtuen tämä työntuottavaisuuden nopeasta lisääntymisestä erikoisesti viimeisen muutaman vuoden aikana.

Kun verrataan viime kriisin pahimpien vuosien, 1929:stä 1932:een, tilannetta uuteen kriisiin 1937-38, on tarpeellista huomioda jotkut tärkeät muutokset voimasuhteissa, muutokset, jotka antavat

mahdollisuuden kokonaan toisenlaiselle ja myönteisemmälle selviytymiselle nykyisestä tilanteesta.

1929-32:n kaudella ammattiunionit olivat toimettomina ja perääntymässä, perus- ja joukkotuotannon teollisuuksien ollessa suuremmalta osalta järjestymättömät. V. 1938 ammattiunionit ovat enemmän kuin kaksinkertaistuttaneet jäsenmääränsä, ovat murtautuneet monopolipääoman uniovastaisten barrikaadien lävitse ja ovat täynnä taisteluintoa ja tietoisuutta voimastaan.

V. 1929 työväenliike oli tietämätön työttömien järjestämisen ja heidän tarpeittensa huoltamisen tarpeellisuudesta ja mahdollisuudesta. V. 1938 työttömille on oma tärkeä järjestönsä ja liikkeenä, Workers Alliance, joka työskentelee tärkeimpien ammattiunionien kanssa, jotka tietävät hyvin työttömien tarpeet ja oppivat huoltamaan niistä.

V.v. 1929-32 työväenluokka oli sellaisen johdon määräysvallan alla, joka piti katastrofimaista elintason laskua kiertämättömänä kriisin oloissa; v. 1938 työväenluokka on tietoinen kyvystään pysäyttää elintasonsa laskun ja aikoo tehdä sen.

V.v. 1929-32 liittohallitus ja enemmistö valtio- ja paikallishallituksista olivat ehdottomasti monopolipääoman käsissä ja toteuttivat sen ohjelmaa kriisin taakan säilyttämiseksi täydellisesti raatajajoukkojen harteille. V. 1938 liittohallitus ja yhä lisääntyvä määrä valtio- ja paikallishallintoja ovat taistelukenttänä monopolipääoman täydellistä valtaa vastaan, ovat ottaneet vastuulleensa taata, ettei kenenkään tarvitse nähdä nälkää, ovat hyväksyneet työttömyys- ja vanhuusvakuutuksen periaatteen, ovat taanneet työläisten oikeuden järjestyä ammattiunioniin ja ovat hyväksyneet periaatteen, että hallituksen tulee avustaa nuorisoa työpaikkojen ja kouluutuksen saamisessa.

V.v. 1929-32 raatajajoukot olivat melkein kokonaan vailla poliittista edustusta tai itsenäisiä poliittisia järjestöjä. V. 1938 raatajajoukot ovat suurelta enemmistöltään irtaantuneet monopolipääoman poliittisesta johdosta, ovat aikaansaaneet perusteellisen poliittisen uudelleenaseennoitumisen jossa monopolipääoma ja sen agentit ja käskyläiset ovat yhdellä puolella ja kansanjoukot toisella puolella, ja rakentavat nopeasti itsenäisiä järjestöjään ja kulkevat kohti yhtenäistä demokraattista rintamaa.

1929-32 oli maan määräävä poliittinen suunta edustettuna Herbert Hooverin persoonallisuudessa. V. 1938 on määräävä poliittinen suunta symbolisoituna Franklin D. Rooseveltin persoonallisuuden kautta.

Kaikki nämä muutokset edustavat muutosta voimasuhteissa työläisten, farmarien ja kaupungin keskiluokkien eduksi heidän riistäjiään vastaan.

Toisaalta, on todettava se kieltämätön tosiasia, että monopolipääoma on lujittanut otettaan maan talouteen, laajentanut valta-aluettaan puristamalla pois enemmistön jällelläolevista pienliikemieshistä, lisännyt kansallistulo-osuuttaan ja on siirtymässä nopeasti kohti kaikkien poliittisten voimiensa keskittämistä aikomuksella voittaa jälleen hinnalla millä tahansa täydellinen ja välitön hallituskontrolli, kuten oli Hooverin aikana, vaikkapa perinnäisen demokraattisen järjestelmämme hävittämällä. Samaan aikaan demokraattista rintamaa ei ole vielä täydellisesti yhdistetty ja vakiinnutettu, sen yhtenäisyyttä uhataan monessa kohdin ja työläisten ja heidän liittolaistensa itsenäinen poliittinen järjestyminen on vasta alkuasteillaan.

Kaiken tämän yhteissummana on korkeampi taistelun aste, jossa taistelulinjat ulottuvat laajemmalle ja niiden kiistakysymykset ovat ratkaisevammat maamme ja maailman koko tulevaisuudelle. Raatajajoukot ovat valloittaneet tärkeitä asemia ja vieneet linjojaan eteenpäin, heillä on tärkeitä voimavipusimia käsissään. Mutta vihollinen on tuomassa kaikki varajoukkonsa taisteluun, se on yhtenäisempi ja täytettynä hurjalla päättäväisyydellä rikkoa ja hajoittaa demokraattisen rintaman ennen kun se pääsee tuntemaan ja käyttämään valtavia voimiaan.

Juuri se tosiasia, että kansan demokraattinen joukkoliike on edennyt monopolipääoman kustannuksella, tekee läheisemmäksi vaaran, että taantumuksen leiri suurine varajoukkoineen siirtyy fasismia kohti.

Yhdysvaltain rajojen ulkopuolella etenevän fasismin vaara on kehittymässä erikoisen uhkaavaksi maamme rajojen sisällä.

Tästä syystä tämän konventsionin edessäolevat päätöslauselmat asettavat harkintanne keskeisimmäksi kohdaksi seuraavan:

“Työväenluokan, ja näinollen ennenkaikkeaa kommunistien, edessäoleva päätehtävä on saattaa tappioon finanssipääoman hyökkäys ja sulkea tie fasismiin kehittyvän taloudellisen kriisin oloissa. Tämän päämäärän saavuttamiseksi, on tarpeellista yhdistää ja tiivistää kaikki työväen- ja edistysmieliset voimat yhteen ainoaan demokraattiseen rintamaan. Tämä vaatii työväen kaikkien taloudellisten ja poliittisten järjestöjen voimistuttamista; C. I. O:n rakentamista, yhteistoiminnan järjestämistä erikoisesti tulevissa vaaleissa A. F.

L:n ja C. I. O:n unioiden sekä rautatietyöläisten veljesliittojen kesken, joka johtaa kohti täydellisen ammattiuioyhtenäisyyden saavuttamista sekä alotteen ottamiseen työväestön taholta farmareiden, keskiluokkien ja kaikkien edistysmielisten kokoamiseksi yleiseen demokraattiseen rintamaan; ja kaikkien edistysmielisen kilven takana toimivien taantumuksellisten republikaanien tämän rintaman hajoitus yritysten häviölle saattamista.”

Demokraattisen rintaman ohjelma

Yhdysvalloissa nousevan demokraattisen joukkoliikkeen tulee ei ainoastaan olla järjestynyt, vaan sen on myöskin tiedettävä hyvin varmasti mihinkä se pyrkii. Sillä täytyy olla ohjelma. Ohjelmatta oleva joukkoliike helposti hajoitettaisiin ja murskattaisiin demagogialla, terrorilla ja punakauhulla toimivien taantumuksen voimien toimesta. Se saatettaisiin fasististen aineiden kontrollin alaisuuteen. Demokraattisen rintaman ohjelma on ratkaisevan tärkeä.

Sellainen ohjelma kuin demokraattinen rintama tarvitsee, ei voi muodostua pelkästä erikoisryhmien vaatimusten umpimähkäisestä yhteenkokoamisesta, vaan se on taottava johdonmukaiseksi sarjaksi ehdotuksia, jotka sopivat toinen toisiinsa ja vastaavat kansallista tilannetta kokonaisuudessaan. Ohjelman täytyy samanaikaisesti perustua erinäisten väestökerrosten, työläisten, farmarien ja kaupungin keskiluokkien kipeimpiin tarpeisiin ja vaatimuksiin.

Ohjelman tulee olla sellaisen, jonka kansan enemmistö jo ymmärtää ja jota se kannattaa, sen täytyy kyetä saamaan taaksensa kansan enemmistön *nyt*. Tämä tarkoittaa, että se ei voi olla perusteellinen ohjelma amerikalaisen yhteiskuntajärjestelmän sosialistisesti uudelleenjärjestämiseksi, jonka puolelle ei ole vielä voitettu edes joukkojen huomattavaa vähemmistöäkään, puhumattakaan enemmistöstä. Maamme sosialistinen uudelleenjärjestäminen ei ole vielä päiväjärjestyksessä käytännöllisenä poliittisena kysymyksenä kansan enemmistölle. Se mitä nyt vaaditaan, näinollen, on järjestelmällinen sarja ehdotuksia, jotka ovat edistyksellisiä ja kansanvaltaisia luonteeltaan ja jotka voidaan laatia ja panna käytäntöön nykyisen kapitalistisen järjestelmän puitteissa.

Tällaisen ohjelman useita kohtia on tuotu esille presidentti Rooseveltin äskeisissä puheissa ja joitakin on kirjoitettu enemmän tai vähemmän täydellisesti lakiehdotuksiksi, jotka kongressi on hyväksynyt tai käsittelee, vaikka on alleviivattava että Rooseveltin

hallitus on kaukana täydellisen ohjelman toteuttamisesta ja vieläpä horjuu ja antaa periksi oman ohjelmansa monissa kohdissa. Lainlaadinnallinen ohjelma, jonka C.I.O. hyväksyi ja jonka hyväksyy kokonaisuudessaan tai osittain enemmistö A.F.L:stä, on yhdenmukainen sellaisen täydellisen ohjelman kanssa kuin mitä me etsimme ja sopii siihen. Laajan demokraattisen liikkeen erinäisten itsenäisten poliittisten järjestöjen vaaliohjelmat tarjoavat lisää ainehistoa tällaista yhdistävää ohjelmaa varten koko demokraattiselle rintamalle.

Tälle konventsionille esitetyssä päätöslauselmassa me olemme yrittäneet sovittaa demokraattisen joukkoliikkeen erinäisten mielipideilmaisujen kaikki oleelliset piirteet johdonmukaiseen ohjelmakloon, joka voi koota ympärilleen enemmistön nyt. Me olemme keränneet ne pääehdotukset, jotka muodostaisivat tällaisen ohjelman, neljän pääotsikon alle, joihin haluan kajota lyhyesti.

Ensimmäisen otsikon alla ovat ehdotukset teollisuustyöläisten ja kaikkien palkkatyöläisten palkkojen, työtuntien ja työolojen turvaamiseksi ja parantamiseksi. Tämä on välttämätön lähtökohta jokaiselle johdonmukaisesti edistykselliselle ja demokraattiselle ohjelmalle. Se on jo oleellisissa piirteissään vakiintunut kansalliseksi politiikaksi, jolla on valtavan suuren enemmistön kannatus, vaikka sen käytännössä toteuttaminen on vasta alkanut. Se vaatii työläisten itse järjestymistä valitsemiinsa ammattiuioihin, jota oikeutta on tehokkaammin suojeltava lailla. Kansallista työsuhdelautakuntaa täytyy suojella ja voimistuttaa ja sen valtuudet on määriteltävä selvemmin, että sen heikentäminen taantumuksellisen oikeuslaitoksen taholta voidaan lopettaa. Kongressissa esillä olevan palkka- ja työaikalakiehdotuksen, jolla on koko työväen ja edistysmielisen liikkeen kannatus, periaatteet on saatettava lain kautta voimaan, ja "palkkatason alla olevaa lattiaa" on systemaattisesti kohotettava korkeammalle samalla kun "työtuntien yllä olevaa kattoa" on systemaattisesti laskettava tuottavaisuuden lisääntymisen ja työttömien takaisin työhön asettamisen tarpeellisuuden mukaisesti. Tällaisten ehdotusten tarkoituksella ja pääpiirteillä on jo amerikalaisen enemmistön kannatus.

Toisen otsikon alla ovat ehdotukset maan käytettävissä olevien valtaviin rikkauksien käyttämisestä työn tai avustuksen varaamiseksi työttömille, yhteiskunnallisten turvallisuuslakien parantamiseksi ja laajentamiseksi ja sellaisten yhteiskunnallisten parannusten edistämiseksi kuin ovat köyhälistökorttelien hävittäminen, kodinomistajien suojeleminen, leikkikenttien, koulujen, sairaaloiden, va-

listuskeskusten, yleisten laitosten, puistojen, halpahintaisten asuntojen, yleisen terveystalouden, jne. rakentaminen. Tällaisen "yleisen varojenkulutusohjelman" suuruutta ja laajuutta tulisi rajoittaa vain se, kuinka paljon työttömiä käsiä on pantava takaisin työhön ja kuinka paljon on toimetonta rikkautta, joka nyt tukehduttaa taloudellista elämäämme ja joka on pantava takaisin kierto- kulkuun luomaan suurempaa rikkautta maalle. Tällaisten ehdotusten, jotka on laadittu tässä maan toimettomina olevien rikkauksien käyttämisen mielessä, täytyy myöskin sisältää *finanssiohjelman*, joka todella etsii toimetonta rikkautta ja löytää sen; se vaatii sen periaatteen täydellistä toteuttamista, että *verotuksen tulee perustua maksukykyyn*, joka tarkoittaa, että verotaakka on nostettava kuluttajajoukkojen harteilta ja asetettava pääoman ja sisääntulojen, erikoisesti toimettoman pääoman ja suurten sisääntulojen kannettavaksi. Tällaisten ehdotusten pääpiirteillä ja tarkoituksella on jo amerikkalaisten suuren enemmistön kannatus.

Kolmannen otsikon alla ovat ehdotukset kansan demokraattisten oikeuksien puolustamiseksi ja laajentamiseksi, niiden tehokkaimmiksi tekemiseksi, demokratian edelleen kehittämiseksi edistämällä kansallista yhtenäistymistä sekä lujittamalla demokraattisen kansallishallituksen valtuuksia, ja *taloudellisen perustan jälleen palauttamiseksi demokralialle* rajoittamalla suurpääoman valtaa hallituksessa ja maan taloudessa, laajentamalla kansanvaltaista kontrollia talouden yli. Tällaiset ehdotukset toteutettaisiin ylioikeuden ja yleisesti oikeuslaitoksen yksinvallan rajoittamisen kautta; lainlaadinnan kautta trustien ja monopolien kontrolloimiseksi; osakepörssin kontrolloinnin kautta; pankkien, rautateiden ja sotatarve-teollisuuden kansallistuttamisen kautta; farmareiden ja pienomaisuuksien omistajien sellaisten velkojen, jotka uhkaavat heitä omaisuusien menetyksillä, lykkäämisen kautta siksi kunnes muita toimenpiteitä heidän auttamisekseen on löydetty; demokraattisen kontrollin alla tapahtuvan hintain säännöstelyn kautta; yleisten ja osuustoiminnallisten markkinapalveluksien kautta; maanviljelys-, farmi- ja maanlaadun parantamislakien parantamisen ja kansanvaltaistuttamisen kautta, jne. Tämän otsikon alle kuuluvat lynkkäysvastainen lakiehdotus, henkilöverojen ja muiden äänioikeuden rajoittamismuotojen poistaminen ja kansallisten äänestyssääntöjen aikaansaaminen. Nyt jo on tällaisten ehdotusten pääpiirteillä ja tarkoituksella amerikkalaisten suuren enemmistön kannatus.

Neljännän otsikon alla ovat ehdotukset, joiden kautta Yhdysvallat ottaisi sille kuuluvan vastuun maailmanlaajuisesta johdosta

maailman rauhan järjestämisessä. Käyttämällä hyväksi nykyistä asemaamme, joka on siinä suhteessa erikoinen, että olemme turvatut hetikohtaisen hyökkäyksen vaaralta, sulkemalla tien fasismiin maassamme kolmen ensimmäisen otsikon alla esitettyjen toimenpiteiden kautta, heittämällä maailmanasioiden vaakalaudalle maamme verrattomat taloudelliset voimalähteet, jotka ovat melkein yhtä suuret kuin koko muun maailman yhteiset — tällaisten toimenpiteiden kautta maamme voi osoittaa oikeaksi ylpeän väitteensä, että se on johtaja maailman edistyksessä, voi parhaiden suojella omaa demokratiaansa ja rauhaansa ja estää uhkaavan maailman laajuisen katastroofin. Ensimmäiset askeleet tällaisen myönteisen rauhanohjelman toteuttamisessa, jotka ovat riittävät ratkaisevasti parantamaan koko uhkaavaa maailmantilannetta; on hyvin esitetty O'Connellin rauhanehdotuksessa, joka on nyt kongressissa esillä. Se hyvin yksinkertaisesti edellyttää Kelloggin rauhansopimuksen, jota kaikki maailmanvallat ovat vannoutuneet noudattamaan, täydentämistä tekemällä eron tätä sopimusta noudattavien ja sitä rikkovien hallitusten välillä, kieltäen sopimuksen rikkojilta kaiken pääsyn Amerikan taloudellisiin rikkauksiin samalla kun pidetään amerikalaiset markkinat avoinna niille, jotka noudattavat sopimusvelvollisuuksiaan. Tällaiselle politiikalle annettiin historiallinen ilmaisu presidentti Rooseveltin Chicagossa, viime lokakuun 5 p:nä pitämässä puheessa, jossa hän kutsui "sotaavalmistavien hallitusten eristämiseen", jotka saattavat vaaranalaiseksi koko maailman rauhan, vaikkakin käytännöllinen politiikka, jota seurataan Washingtonissa, jatkaa vararikkoon ja huonoon maineeseen joutuneen eristäytymisen ja petollisen puolueettomuuden linjaa. Kaikki merkit osoittavat, että tällainen myönteinen rauhanpolitiikka on voittamassa amerikkalaisten suuren enemmistön kannatuksen; tällaisten merkkien joukossa ovat Gallupin äänestykset, yksi Japanin hyökkäyksestä Kiinaan ja toinen, joka osoitti 75 prosentin kannatuksen lojalisti-Espanjalle, boikottiliikkeen laajuus japanilaisia tuotteita vastaan, joukkovaatimusten valtava vyöry asevientikiellon poistamisen puolesta lojalisti-Espanjaa vastaan, Espanjassa olevien Lincoln-brigaadin vapaaehtoisten suuri populäärisuus, Nation-julkaisun toimittama äänestys, A. F. L:n johtajien ja C. I. O:n unioiden lausunnot ja päätöslauselmat, kirkkojärjestöjen enemmistön päätöslauselmat katolista kirkkoa lukuunottamatta, jne. Kuluneen vuoden aikana on joukkojen keskuudessa tapahtunut valtava siirtyminen eristäytyneisyysmielialoista pois päin; kansan enemmistön keskuudessa on nyt olemassa selvä käsitys, että

ainoa varma keino pitää Amerika poissa sodasta on se, että asetetaan amerikalainen johto maailmanrauhan järjestämisessä. Tällainen rauhanohjelma on demokraattisen rintaman yleisen ohjelman tarpeellinen ja kiertämätön lopputulos.

Tällainen yleinen ohjelma sisältää kaikki ne tekijät, mitkä ovat heti tarpeelliset maan probleemien vastaanottamiseksi, sillä se puolustaa ja parantaa koko väestön elintasoja, puolustaa ja laajentaa sen kansanvaltaisia oikeuksia ja puolustaa ja järjestää maailmanrauhaa. On olemassa tarvittava sopusointu sen eri osien välillä, jotka eivät kiellä eivätkä hävitä toinen toisiaan vaan päinvastoin tulevat käytännöllisemmiksi ja hedelmällisemmiksi toisten täydentäminä. Ja ennenkaikkea tällaisella ohjelmalla on se suuri etuisuus, että sillä on nyt jo Amerikan kansan suuren enemmistön myötätunto ja kannatus.

Se mikä vielä puuttuu on kaikkien työläisten, farmarien ja kaupungin keskiluokkien laajojen joukkojärjestöjen olemassaolo, jotka käsittäisivät kansan edistysmielisen ja kansanvaltaisen enemmistön, ja jotka *puhuisivat ja taistelisivat* tällaisen ohjelman puolesta. Kansalla on oikeus vaatia ja se vaatiikin tällaista ohjelmaa. Mutta tämä ei ole riittävä. Sillä on myöskin velvollisuus taistella ratkaisevasti tällaisen ohjelman puolesta.

Maassamme vallitsevien olojen alaisuudessa, kun laajat joukot ovat vielä poliittisesti järjestymättömät, kun demokraattisen joukkoliikkeen järjestynyt yhtenäisyys sen luonnollisen ja kiertämättömän ohjelman ympärillä pitää vielä saavuttaa, on todellisen taantumus-, fasismi- ja sodanvastaisen kansanrintaman kehittymisen alkujuurat löydettävissä taistelun tieltä jokaisen tällaisen ohjelman kohdan puolesta, joukkojen ja heidän järjestöjensä voittamisessa tietoiseen ohjelman kannattamiseen kokonaisuudessaan, mitä laajimman yhteistyön ja yhteistoiminnan kehittämisessä yhteisen vihollisen edessä ja sen saavuttamisessa, että tulevissa kongressimiesvaaleissa kaikki edistysmieliset ja demokraattiset voimat ovat yhdistyneet yhden ehdokkaan tukemisessa kuhunkin virkapaikkaan voidakseen täten taata taantumuksen ja monopolipääoman ehdokkaiden tappion. Tämä, kansan demokraattisen joukkoliikkeen alkeellinen ja perusteellinen yhdistäminen sellaisen alkeellisen ja perusteellisen ohjelman ympärille kuin me olemme kavaalleet, on se tehtävä, jota me olemme sanoneet *demokraattisen rintaman rakentamiseksi*. Se on varma tie seuraavaa kehitysvaihetta kohti, missä me saavutamme tiiviisti järjestetyn kansanrintaman demokratian ja rauhan puolesta.

II. EDISTYKSEN VOITON JÄRJESTÄMINEN V:N 1938 VAALEISSA

Ensi marraskuussa toimitetaan kongressionaaliset vaalit koko edustajahuoneen ja senaatin enemmän kuin yhden-kolmasosan valitsemiseksi sekä vaalit useiden valtiohallitusten valitsemiseksi. Nimitysvaalit johtavien puolueiden sisällä, jotka on jo toimitettu muutamissa valtioissa, jatkuvat seuraavien kuukausien läpi syyskuun puoliväliin asti. Nämä vaalit tulevat olemaan suurena voimainkoetuksena kahden maassa olevan johtavan poliittisen leirin välillä, fasismia kohti kulkevan taantumuksen leiri yhdellä puolella ja edistyksen ja demokratian leiri toisella puolella. Nämä kaksi tärkeätä poliittista leiriä rikkovat vanhat puoluerajat ja näinollen muodostuu taistelu nimitysvaaleissa yhtä tärkeäksi kuin lopulliset vaalit. Demokraattisen joukkoliikkeen pääosa oli jo vuonna 1936 useimmissa paikoissa ja kansallisesti siirtynyt kannattamaan demokraattipuoluetta; samanaikaisesti kun taantumuksellisten voimien pääleiri muodostui republikaanipuolueen ympärille. Siellä täällä on kuitenkin vielä olemassa joitakin edistysmielisiä ryhmitymiä republikaanien lipun alla; samalla kun demokraattien lipun alla on kokonainen järjestynyt siipi liitossa taantumuksen kanssa ja taistelemassa demokraattipuolueen virallisen kontrollin puolesta. Molemmat näistä piirteistä on pidettävä mielessä kun tutkitaan niitä yksityiskohtaisia probleemeja, joista riippuu v:n 1938 vaalien muodostuminen voitoksi edistykselle ja demokratialle.

V:n 1938 vaalien tulokset tulevat määräämään Yhdysvaltain politiikan vaalienjälkeisen suunnan kotimaisissa ja ulkomaisissa kysymyksissä kansallisen ja maailmanlaajuisen kriisin olosuhteissa. On selvä, että ne tulevat suuressa määrin vaikuttamaan asennoitumiseen v. 1940 presidentinvaaleja varten ja täten vaikuttamaan Amerikan ja maailman koko tulevaisuuteen.

Taantumukselliset voimat ja erikoisesti niiden Wall-kadulla oleva yleisesikunta on täysin tietoinen vaalien tärkeydestä. He kokoavat kaikkia varajoukkojaan, mobilisoivat kaikki voimansa hajoittaakseen demokraattisessa rintamassa olevat joukot ja kulkeakseen, taantumuksellisten voimien mitä lujimman yhtenäisyyden kautta, kansallishallituksen kontrolliin.

Jos taantumuksen leiri aiotaan saattaa häviöön, jos kansa aikoo saavuttaa voiton, niin demokraattisen leirin tulee olla yhtä yhdistynyt ja mobilisoitu. Tämän tuloksen saavuttaminen on Amerikan kansalle mitä tärkein tämän hetken historiallinen tehtävä. Se on

työväenluokan edessä oleva tärkein tehtävä. Se on näinollen keskeisin tehtävä Kommunistipuolueelle, jolla ei ole mitään Amerikan kansalle vastakkaisia etuja, jolla ei ole muita kuin työläisten luokkaedut ajettavanaan.

Työväen yhtenäisyys demokraattisessa rintamassa

Meidän päätöslauselmamme julistaa: "Työväen tärkeimpänä päämääränä tulee olla taantumuksen ja fasismin ehdokkaiden häviöön saattaminen hinnalla millä tahansa. Tässä tarkoituksessa on työväen työskenneltävä kaikin keinoin demokraattisten voimien yhdistämisen puolesta yhden edistysmielisen ehdokkaan taakse kuhunkin virkaan."

Ottaen huomioon demokraattisen leirin vielä alkeellisen järjestyneisyytilan, taistelun, jota se vielä käy demokraattipuolueen sisällä oikeistosiipeä vastaan, joka pyrkii kontrolliin, edistysmielisten ryhmittymäin olemassaolon siellä täällä republikaanipuolueen keskuudessa, työväen omien itsenäisten järjestöjen epätäydellisyyden j.n.e., niin tämä tehtävä vaatii mitä suurinta joustavuutta demokraattisen joukkoliikkeen kaikkien muotojen yhteenkokoamisessa sellaisten ehdokkaiden ympärille, jotka tulevat varmasti yhdistämään enemmistön ja parhaimmin edistämään sen yhteistä ohjelmaa.

Täten tulevat työväenluokka ja sen itsenäiset järjestöt viemään ratkaisevaa osaa demokraattisessa leirissä, joka on vasta muodostumisen ja järjestymisen prosessissa. Jos demokraattista rintamaa aijotaan rakentaa menestyksellisesti, niin silloin työväenluokan on osoitettava mitä suurinta järjestyneisyyttä, aktiivisuutta ja joukko-vaikutusta. Tämä on parhain tae työläisten, farmarien ja keskiluokkien ja heidän erinäisten järjestöjensä demokraattisen blokin yhtenäisyyden saavuttamiselle.

Siinä määrin kuin työväki siirtyy eteenpäin yhtenäisesti vaikuttavana tekijänä, siinä määrin lujittuu ja vahvistuu laajojen joukkojen demokraattisen rintaman yhtenäisyys taantumuksen leirin hyväksi toimivia hajoittavia voimia vastaan.

Työväen yhtenäisyys v:n 1938 vaaleissa on ehdottomasti välttämätön kansanjoukkojen yhdistämiseksi saattamaan häviöön Wallkadun, taloudelliset rojalistit ja taantumukselliset, jotka hävittäisivät demokratiamme ja rauhamme.

Työväen yhtenäisyys vaaleissa on myöskin tämän hetken lupaavin tie valmistautua kaikkien ammattiunionien perusteelliseen yhdistämiseen yhdeksi, yhtenäiseksi ja voimakkaaksi amerika-

laiseksi työväenliikkeeksi. Tämä on järjestyneiden, C.I.O:hon, A. F.L:n ja rautateiden veljesliittoihin kuuluvien työläisten ja kaikkien heidän poliittisten järjestöjensä kipein tarve.

Mitä työväen yhtenäisyys voi aikaansaada vaaleissa ja kuinka tarpeellinen se on, tuli hyvin osoitetuksi kongressissa palkka- ja työaikalakiehdotuksen käsittelyn kautta. Silloin kun työväenvoimat riitelivät keskenään lakiehdotuksen erikoismuodosta, niin taantumukselliset kykenivät hajoittamaan lakiehdotuksen periaatteille annetun kannatuksen, joista kaikki edistysmieliset olivat yksimielisiä. Mutta niin pian kun työväestö yhtyi epätäydellistäkin lakiehdotusta tukemaan, niin mahdollisuudet, että se hyväksytään tässä istunnossa tulivat heti kirkkaiksi. Sadoissa vaalipiireissä joissa kongressivaaleja toimitetaan tulee olemaan samanlainen tilanne. Jos työväki on jakautunut, niin koko demokraattinen leiri tulee olemaan sekasorron vallassa ja taantumus saavuttaa halvan ja helpon voiton meistä. Jos työväki on yhtenäinen, niin silloin koko demokraattinen leiri tulee kokoamaan kaikki voimansa ja voitto tulee olemaan kansan puolella.

Tämän vuoksi päätöslauselmamme alleviivaa:

“Näinollen, se on C.I.O:n, A.F.L:n, Labor's Non-Partisan Leaguen ja rautatieunionien mitä tärkein yhteinen tehtävä ja velvollisuus taata, että työväki toimii yhtenäisesti näissä ratkaisevissa vaaleissa. Tällä tavalla se tulee takaamaan koko demokraattisen leirin yhteistoiminnan taantumuksen ja fasismin häviöön saattamisen puolesta.”

Kongressionaalisen vaaliohjelman kehittäminen

Me olemme jo käsitelleet koko laajasti sitä perusohjelmaa, joka kehittyy demokraattisesta joukkoliikkeestä ja joka on muodostettava täydeksi kokonaisuudeksi, jonka demokraattisen rintaman kaikki osat yleisesti hyväksyvät. Kun tarkastellaan v:n 1938 vaalien erikoiskysymyksiä, niin käy tarpeelliseksi panna kaikki mahdolliset voimat liikkeelle tämän ohjelman kristallisoimiseksi niin paljon kuin mahdollista konkreettiseksi kongressionaaliseksi vaaliohjelmaksi jokaisessa vaalipiirissä ja valtiossa. Käy tarpeelliseksi esittää tämä vaaliohjelma tunnuslauseissa, jotka ulottuvat mitä laajimpiin joukkoihin ja tulevat omaksutuksi niiden taholta niiden omien vaatimusten ja ymmärryksen todellisena tulkintana. Käy tarpeelliseksi saada nämä tunnuslauseet niin paljon kuin mahdollista erinäisiä lakiehdotuksia ja lainlaadinnallisia suunnitelmia

tulkitseviksi, joiden tarkoituksena on sovelluttaa ne käytäntöön muodossa tai toisessa.

Tunnuslause "työpaikkojen, turvallisuuden, demokratian ja rauhan puolesta" on se yleinen tunnus, joka esittää lyhyesti koko sen ohjelman, jonka me ehdotamme demokraattiselle rintamalle vaaleissa. Tarvitaan kokonainen sarja yksityiskohtaisempia tunnuksia tulkitsemaan tämän ohjelman eri puolia, tuomaan sen lähemmäksi kansan jokapäiväisiä elämäntarpeita. Päätöslauselmamme luettelee noin 17 tällaista käytännöllistä tunnusta ja epäilemättä voi tähän konventsioniin saapunut tuhannen edustajaa lisätä luetteloon rikkaista ja vaihtelevista kokemuksistaan 48 valtiomme joukkoliikkeissä sata tunnusta lisää, jotka ovat vieläkin yksityiskohtaisempia ja laajasisältöisempiä. Ne tunnuslauseet, jotka me olemme esittäneet, tulee pitää vain esimerkkeinä demokraattisen ohjelman keskeisimmistä ja yleisimmistä puolista, esitettyinä laajoille joukoille tunnusmuodossa.

Tunnuslauseet, jotka tulkitsevat kansanomaisessa mutta käytännöllisessä muodossa poliittisen ohjelman olemuksen, ovat demokraattisen joukkoliikkeen sydänverta. Ne ovat poliittisen järjestyksen ja taisteluaseen teräviä teriä. Ne ovat takeita siitä, että liike, sen järjestö ja sen johtajat ovat kansan kontrollissa. Ne ovat taisteluhuutoja, jotka herättävät joukot välinpitämättömydestään ja täyttävät ne rohkeudella ja taisteluhengellä. Ne ovat lippuja, joiden alla kansan armeijat kootaan taistelemaan taantumuksen leiriä vastaan ja saattamaan se tappiolle.

Ajatelkaapa hetkinen ensimmäistä tunnuslausetta, joka mainitaan päätöslauselmassamme: "Suurpääoman istumalakko on murskattava." Ajatelkaapa sitä tärkeää osaa mitä tämä tunnuslause on jo esittänyt. Viime syksynä, jolloin uusi taloudellinen kriisi alkoi levittää tuhoisaa vaikutustaan miljoonaisen kansan keskuudessa, taantumuksellinen leiri aloitti kampanjansa joukkojen keskuudessa saadakseen heidät uskomaan, että kriisi johtui Rooseveltista ja hänen johdollaan laadituista edistyksellisistä laeista sekä John L. Lewisista ja C.I.O:n teollisuusunioista. He toivoivat voivansa kriisin iskuilla karkoittaa joukot edistysmielisestä ohjelmasta, murskata niiden yhtenäisyyden ja kuljettaa ne takaisin vararikkoutuneeseen ja huonomaineiseen Hooverismiin. He esittivät poliittisen hyökkäyksensä olemuksen tunnuksellaan: "Se on Rooseveltin-C.I.O:n kriisi." Ja täydytään myöntää, että seuranneen syvän kriisin ensimmäisten viikkojen sekasorron aikana taantumukselliset edistyivät suunnitelmiaan; tämä selittää miksi he onnistuivat saattamaan häviöön mar-

raskuussa pidetyn kongressin erikoisistunnon ohjelman ja myöhemmällä varsinaisessa istunnossa onnistuivat saamaan jakamattomien voittojen ja pääomatulojen verotuksen suuremmalta osalta kumotuksi. Heidän hyökkäyksensä vaikutti vaarallisesti muutaman viikon ajan joukkojen keskuudessa.

Kuinka me vastasimme tähän hyökkäykseen? Luonnollisesti me selitimme, että se oli juuri Hooverin politiikka, johon taantumukselliset haluavat maan palautuvan, joka aiheutti historian syvällisimmän kriisin; että kapitalistit omalla sabotaashillaan elpymistä vastaan olivat tuoneet kriisin takaisin keskuuteemme; että C.I.O:n ja edistysmielisen lainlaadinnan suorittama työ oli ainoa, joka esti kriisin tuomasta takaisin kaikki Hooverin kauden kärsimykset. Mutta taantumuksellisten hyökkäykseen vastattiin ja se saatettiin häviöön täydellisesti joukkojen keskuudessa vasta silloin kun me löysimme tunnuksen, joka tulkitsi kaiken tämän sen terävimmässä muodossaan, tunnuksen, jonka jokainen saattoi heti ymmärtää, muistaa ja toistaa kaikille kanssaihmisilleen. Tämä tunnus oli: "Suurkapitalistit ovat menneet istumalakkoon; suurpääoman istumalakko on murskattava."

On tärkeätä ottaa huomioon, että kommunistit eivät keksineet tätä tunnusta. Me kaappasimme sen valmiiksi tehtynä suurkapitalisteilta itseltään. He käyttivät tätä tunnusta lakon järjestämiseksi; me käytimme sitä lakon murskaamiseksi. Juuri samalla hetkellä, kun he olivat joukoille julistamassa, että tämä on "Rooseveltin kriisi", niin he omassa keskuudessaan sanoivat avoimesti, että "pääoman täytyy saattaa häviöön ammattiunionit ja uuden jaon menemällä istumalakkoon." He olivat niin varomattomia, että laskevat joitakin näitä sanontoja finanssijulkaisuihinsa ja sellaisten sanomalehtien finanssisivuille, joita joukkojen ei uskota lukevan. Mutta me sieppasimme nuo lausunnot, teimme ne yleisesti tunnetuiksi ja muutimme ne joukkojen tunnuksiksi taistelussa kriisiä ja sen vaikutusta vastaan. Ja joukot ymmärsivät. He omaksuivat tuon tunnuksen niin hyvin, että muutamien viikkojen kuluttua kaikki demokraattisen leirin puhemiehet kehoittivat taisteluun "pääoman istumalakkoa vastaan." Itsensä kapitalistien suusta me otimme tunnuksen joukkotaistelua varten heitä vastaan.

Tai ottakaamme toinen tunnus: "Sodanvalmistajat on eristettävä." Presidentti Roosevelt keksi tämän tunnuksen kuuluisassa puheessaan Chicagossa viime lokakuussa. Se muodostui historialliseksi mahdollisesti paljon suuremmassa määrässä kuin hän osasi odottaa, sillä tähän lauseeseen sisältyi ja kiteytyi kansanjoukkojen kas-

vavat pyrkimykset löytää jotain muuta ilmeisesti vararikkoutuneen politiikan tilalle, joka "puolueettomuuden" nimessä oli todellisudessa tekemässä Amerikasta sodanvalmistajain kanssarikollisen. Joukot olivat syvällisesti miettineet tätä kysymystä, ne olivat valmiit tekemään suurimerkityksellisen päätöksen uuden tien löytämiseksi; tämä tunnus osui paikalleen ja ratkaisi asian kansan ajatuksissa. Siitä hetkestä lähtien kansan poiskääntyminen vanhasta eristäytymisestä oli ratkaiseva. Tässä oli mainio esimerkki oikean, onnistuneesti laaditun tunnuksen voimasta, kun se esitetään oikealla psykologisella hetkellä.

Toiset, teille esitetyssä päätöslauselmassa olevat tunnukset ovat vakavampia ja tulkitsevat suoranaistemmin, mielikuvituksetta, esitettäviä ohjelmallisia ajatuksia. Me emme ole vielä löytäneet kaikille kansan vaatimuksille sitä "siivellistä sanaa", joka kantaa ne heti maan jokaiseen kolkkaan. Mutta nämä tunnukset ovat hyviä, tosioloihin perustuvia tunnuksia tästä huolimatta ja ovat antaneet hyvää palvelusta. Niiden täytynee palvella vielä pitemmän ajan ennen kuin toiset ottavat niiden paikan.

"Työtä tai riittävää avustusta jokaiselle työläiselle" on lyhyt ja sisältörikas tulkinta sille vaatimukselle, että hallituksen on otettava täysi vastuu päälleen niistä elinehdoista, jotka ovat yksilön, perheen ja kansan vapaaehtoisesti muodostamien yhdistysten kontrollin ulkopuolella. Tämä edesvastuu on nyt vahvistettu, se on hyväksytty periaatteessa hallituksen taholta. Mutta sitä ei lähimainkaan riittävästi toteuteta käytännössä hallituksen käytännöllisessä työssä. Nykyinen elvytyislakiehdotus, joka on nyt saamassa kongressin hyväksymisen, edustaa tämän tunnuksen *viivästynyttä ja osittaista* tunnustamista. Kuitenkin, tämä epätäydellinenkin ehdotus vaatii koko maan liikkeelle saamista estämään sen saboteeraamisen ja paloittelun taantumuksellisen tory-koplan käsissä.

Tunnuksiemme tulkitsemaa ohjelmallista yhtenäisyyttä ja sen eri osien riippuvaisuutta toinen toisistaan täydytään selostaa vaaliagitatsionissamme ja tehdä selväksi sen koko merkitys. Tässä mielessä, ottakaamme seuraavat kaksi tunnusta: "Voittoakiskovat monopolit, jotka ryöstävät kansan ruokakoria, on murskattava," ja "Farmareille on taattava omistusoikeus maahansa ja tuotantokustannuksia vastaavat hinnat." Mitkä ovat tosiseikat näiden kahden tunnuksen takana? Se, että kansanjoukot maksavat korkeita, monopolistisia hintoja ruokatarpeistaan samalla kun farmilla oleva ruokatarpeiden tuottaja saa vähemmän kuin häneltä kuluu niiden tuottamiseen ja täten on farminsa, tuotantovälineensä, menettämi-

senkin vaarassa. Selitys kummallekin tosiasialle on löydettävissä monopolipääomasta, joka kontrolloi markkinat ja jalostuslaitokset sekä polkee hinnat alas tuottajalle ja tekee ne korkeimmiksi kuluttajalle. Tämä samainen monopolipääoma selittää kaupunkiasuk- kaille, että farmari on syypää korkeisiin hintoihin (ja veroihin myöskin, avustusvaatimuksillaan) ja farmareille, että ne ovat kaupunkiasukkaat (erikoisesti työläiset ammattiunioninsa, kor- keine palkkoinensa, lyhyine työtunteinensa, jne.), jotka ovat syyllisiä heidän vaivoihinsa. Kaikki taantumukselliset politikoitsijat, monopolipääoman agentit, laulavat tätä ristiriitaista duettoa heidän petollisesta poliittisesta laulukirjastaan. Pitäen näitä kahta tunnusta tekstinämme, me demokraattisen leirin edustajat voimme antaa saman selityksen farmareille ja työläisille heidän problemeistaan sekä yhteisen ohjelman, jolla he yhteenliittymisen kautta löytävät kummallekin ratkaisun.

Ja me voisimme mennä koko tunnusluettelon läpi, osoittaak- semme niiden yhteyden kansan tarpeisiin sekä perusteelliseen ja täydelliseen ohjelmaan, jolla Amerika voi selviytyä kansallisesta ja kansainvälisestä tilanteesta ja joka ratkaisee hetikohtaiset problee- mimme. Annettuamme nämä esimerkit meidän on siirryttävä seu- raaviin kysymyksiin, sillä aikamme on rajoitettu. Omaksukaamme jokainen demokraattinen ohjelma ja ne tunnukset jotka sitä tul- kitsevat; tullaksemme ensiluokkaisiksi agitaattoreiksi kansan kes- kuudessa.

Kaikki edistysmieliset ja demokraattiset kansanosat ja niiden erinäiset järjestöt ovat jo valmiit hyväksymään suuren osan tästä vaaliohjelmasta ja monet sitä tulkitsevat tunnukset. Vaalikampanja varaa parhaimman mahdollisuuden juurruttaa koko ohjelman syvälle joukkojen keskuuteen, tehdä ne tietoiseksi ohjelmasta kokonaisuudessaan, saada ne näkemään jokaisessa erikoisvaatimuksessa yhden juurista, joka itse elää ja kasvaa vain sikäli kuin se ruokkii koko puuta eli koko ohjelmaa, joka on väline vaikuttavan poliittisen vallan saavuttamiseksi kansallisessa mitassa. Näiden tunnusten edelleen konkreettisoiminen erinäisiä alueita ja paikkakuntia koske- vien probleemien ja erikoisprobleemien kautta sekä yksityiskohtais- ten lainlaadinnallisten vaatimusten ja lakiehdotusten muodossa, on toteutettava silmälläpitäen sitä että kukin kohta on yhteydessä koko ohjelman kanssa.

Valtiokonferensseja demokraattisten voimien järjestämiseksi, vaaleihin valmistautumiseksi ja ohjelman laatimiseksi pidetään nyt jo monissa valtioissa, ja niitä tulisi järjestää kaikkialla. Näistä

konferensseista on nousemassa uusi johto ja uusia pysyväisiä komiteoita muodostetaan. Kaikki nämä valtioliikkeet on yhdistettävä kansallisessa mitassa. Maanlaajuinen kansan lainlaadinnallinen konferenssi alkaa kypsyä ja siitä tulisi keskustella kaikkialla siinä mielessä, että se saataisiin koolle niin pian kuin on mahdollista saada se hyvin edustavaksi.

On löydettävä keinot murtautua sulun lävitse jonka toryt ovat asettaneet yleisten tiedonsaantikanavien eteen. V. 1936 tuli osoitetuksi, että valtavan suuri enemmistö amerikalaisista sanomalehdistä ottaa poliittisen suuntansa Wall-kadulta. Tämän uhan edessä, me emme saa antaa sen ajatuksen, että tämä sanomalehtimonopoli epäonnistui niin pahasti kaksi vuotta sitten, tuudittaa meitä uneen. Sanomalehdistö on vaarallinen voima, joka kykenee tekemään suurta vahinkoa demokraattisen rintaman yhtenäisyydelle, varsinkin kun kansallinen ja kansainvälinen tilanne on niin räjähtävä ja kun taantumukselliset ainekset, jotka lehdistön omistavat, ovat niin epätoivoiset. Taantumuksen puolella olevalle lehdistölle on saatava vastapainoa systemaattisempien ja keskitetyimpien yritysten kautta rakentaa demokraattista lehdistöä; radion enemmän käyttämisen kautta; hyvin valmistettujen lentolehtisten levittämisen kautta maan- ja valtionlaajuisesti, yleisten kokousten, väittelyiden ja kaiken muotoisten dramaattisten esitysten kautta. Meidän tulee oppia miten saada koko kansan kuultavaksi sanomamme demokraattisesta rintamasta.

Demokraattisen rintaman järjestäminen vaaleissa

Päätöslauselmamme osoittaa, että "demokraattisen rintaman organisatoriset ilmaisut ja muodot pitää sovelluttaa joustavasti konkreettiseen tilanteeseen kussakin valtiossa ja kongressipiirissä." Ei ole olemassa sellaista organisatorista kaavaa tai piirustusta joka voidaan sovelluttaa kaikkialla toivotun päämäärän saavuttamiseksi: kaikkien demokraattisten voimien yhtenäisyys yhden ehdokkaan taakse kuhunkin virkaan. On olemassa eroavaisuuksia niiden, mitä erilaisimpien ihmisten ja järjestöjen kypsyneisyydessä, jotka on koottava yhteen; on olemassa eroavaisuuksia luokkasuhteissa, on olemassa erilaisia historiallisia taustoja, ja on olemassa erilaisia vaalilakeja sekä nimitys- että varsinaisia vaaleja varten. Kaikki nämä eroavaisuudet on tarkasti otettava huomioon kun etsitään niitä järjestöllisiä muotoja jotka lupaavat mitä laajinta demokraattista yhtenäisyyttä taantumuksen ja monopolipääoman leiriä vastaan.

Joukkoliikkeessä saadusta kokemuksesta on tullut esiin neljä joukkojärjestön päätyyppiä, joihin tai joiden ympärille on osoitettu mahdolliseksi koota äänestäjien enemmistö. Nämä ovat:

(1) Minnesotan ja Wisconsinin, täydellisesti itsenäisten puolueiden, Farmer-Labor puolueen ja Progressivepuolueen tyyppiset. Nämä ovat jo vakiintuneet enemmistöpuolueiksi, valtiohallituksessa vallassaoleviksi. Tässä on tehtävänä se, että puolueet juurrutetaan lujemmin kansan keskuuteen ja laajennetaan niiden järjestöllisiä perusteita joukkojen, erikoisesti ammattiunioniliikkeen keskuudessa; selventämällä niiden ohjelmia ja mobilisoimalla joukot niiden tueksi.

(2) New Yorkin American Laborpuolueen tyyppinen, jossa itsenäinen puoluejärjestö työskentelee liitossa vanhojen puolueiden sisällä ja ympärillä olevien edistysmielisten ryhmien kanssa ja niiden taantumuksellisia siipiä vastaan.

(3) Washingtonin valtion Commonwealth Federationin tyyppinen, joka kokoaa kaikki joukkojärjestöt ei uuteen puolueeseen vaan liittoon, joka toimii demokraattipuolueen nimitysvaalien kautta. Monissa paikoissa tämä tyyppi on sulautumassa yhteen Labor's Non-Partisan Leaguen kanssa erilaisten valtiollisten erikoisnimien alla.

(4) Labor's Non-Partisan Leaguen tyyppinen, joka pääasiallisesti yhdistää ammattiunionivoimat ja sitten toimii demokraattipuolueen (joskus myöskin republikaanipuolueen) nimitysvaalien kautta liitossa erinäisten toisten edistysmielisten ryhmien kanssa, ja jos epäonnistuu nimitysvaaleissa, asettaa joskus itsenäisiä, työväen ja edistysmielisten ehdokaslistoja.

Kaikkien näiden järjestöllisten muotojen sydänjuurena ovat yritykset saada aikaan yhteistoiminta C.I.O:n unionien, A.F.L:n unionien ja rautatietyöläisten veljesliittojen välillä ja koota näiden työväen yhteisten voimien ympärille kaikki toiset edistysmieliset yhden ehdokkaan tukemiseksi kuhunkin virkapaikkaan.

Kommunistien tulee antaa lujan tukensa sille järjestömuodolle jolta on odotettavissa laajin ja lujin yhtenäisyys. Meidän tulee aktiivisesti osallistua neuvojemme kautta yhtenäisen mielipiteen saavuttamiseen hyväksytyn muodon tukemiseksi. Me aina näemme mahdolliseksi alistaa omat mielipiteemme enemmistön mielipiteen alaiseksi silloin kun meidän omia katsomuksiamme ei hyväksytä.

Kommunistipuolue myöskin osallistuu, jäseniensä kautta ja suoranaistekin, jos siihen tilaisuutta ilmenee, kansanvaltaiseen

ehdokkaiden valintaan demokraattisen rintaman edustajiksi. Kommunistit voidaan myöskin ottaa huomioon tällaisia ehdokkaita valittaessa missä tahansa tällainen teko edistää koko demokraattisen rintaman tarvitsemaa yhtenäisyyttä ja vaalimenestystä. Meidän mielestämme se olisi koko demokraattisen rintaman parhaimpien etujen mukaista ja työväenluokan yhtähyvin kuin oman puolueemme kehittämiselle edullista, jos valtiolainlaatijakuntiin ja kongressiin valittujen ehdokkaiden joukossa olisi kommunistejakin.

Enemmistössä valtioita tulee Kommunistipuolue asettamaan omat ehdokaslistansa ollakseen kykenevä takaamaan, että siellä missä taantumukselliset ehdokkaat syrjäyttävät kaikki edistysmieliset ehdokkaat toisilta listoilta, ei vaaliareena jää taantumusleirin monopolisoitavaksi, että minkälaisen olojen vallitessa tahansa tulee olemaan demokraattista rintamaa edustava ehdokas ja ehdokaslista. Missä tahansa edistysmieliset voimat yhtyvät toisen ehdokkaan ympärille, Kommunistipuolueen ehdokas poistetaan listalta.

Meidän päätöslauselmamme antaa selvän yleisohjeen kaikelle vaalityöllemme v:na 1938 kun se sanoo:

“Kommunistipuolue ei tule asettamaan sen virallista ja muodollista tunnustamista ja hyväksymistä demokraattiseen rintamaan uhkavaatimusluontoisena ehtona. Puolue tulee työskentelemään tarmokkaasti luodakseen mitä pikaisemmin ennakkoehdot tällaiselle viralliselle tunnustukselle demokraattisten liittolaistensa taholta, voittamalla heidän luottamuksensa ja kunnioituksensa puoluejäsenten tehokkaan työn kautta ammattiuonioissa ja toisissa joukkojärjestöissä, osallistumisen kautta Labor's Non-Partisan Leagueen, jne. ja puolueen suoranaisten työn kautta yhteisen asian itsenäisessä edistämisessä.”

III. AMERIKAN VOITTAMINEN MYÖNTEISEN RAUHAN OHJELMAN PUOLELLE

On mahdotonta käsitellä oikein ainoatakaan kotoisen elämämme kysymystä Amerikassa muuten kuin uuden maailman sodan läheisen uhan valossa, sodan, joka tulisi varmasti olemaan satakertaa turmiollisempi kuin viimeinen, sodan, jossa itse sivistyskin on hävityksen uhkaama. Taistelu rauhan puolesta on, näinollen, siksi suuresta merkityksestä, että tämä raportti olisi epätäydellinen

ilman tämän kysymyksen perusteellista uudelleen tarkistelua. Maailmanrauha on kansallinen etukysymys Yhdysvalloille.

Yhdysvallat on ainutlaatuisessa asemassa maailmanasioissa. Sen hallussa on likipitään puolet vaikutuskykyisestä maailmantaloudesta — kasaantuneet rikkaudet ja tuotantokoneisto. Se on etuoikeutetussa asemassa siinä, että sitä ei läheisesti uhata hyökkäyksellä rajojensa takaa ja näinollen se omaa paljon enemmän toimintavapautta kuin mikään muu maa. Sillä on kaikkien kansojen korvat ja sillä on mahdollisuus rohkealla ja selvällä ohjelmajulistuksella koota miljoonat ja kymmenetmiljoonat ihmiset kautta maailman tuekseen.

On kyseenalaista voidaanko maailmansota välttää, sen liekit täydellisesti sammuttaa Espanjassa, Kiinassa ja Etiopiassa ja maailmanrauha turvata ilman oman maamme tehokasta osallistumista tämän tehtävän suorittamiseen, tehtävän, joka on kaikkien edistysmielisten, kansanvaltaisten ja rauhaaetsivien kansojen yhteinen.

Yhdysvaltain kansa on hirvittävän edesvastuun — ja suurenmoisen mahdollisuuden, — kanssa vastakkain. Mutta hallituksemme Washingtonissa epäröi ja hapuilee tämän kysymyksen suhteen. Vaikka se avoimesti tunnustaa velvollisuutensa ja sen selvän tien jota pitkin kulkemalla ne voidaan suorittaa, se käytännössä kulkee yhdestä järjettömyydestä ja pelkurimaisesta tyhmyydestä toiseen ja jatkaa petollista ja tekopyhää "puolueettomuutta," jonka vararik-koutuneisuutta se on itsekin kuuluttanut.

Nyt ei enää voida sanoa, että kysymys ei ole selvä, että edessäolevaa tietä ei ole viitoitettu tai että kansanjoukot eivät ymmärrä ja eivät kannattaisi myönteistä rauhanohjelmaa.

Tällaisen rauhanohjelman peruspiirteet ovat tulleet selvästi esitetyiksi presidentti Rooseveltin tunnuksessa "sodanvalmistajat on eristettävä," ja kongressimies O'Connellin kongressissa esillä olevassa rauhanehdotuksessa (H.R. 527), joka asettaa tuon tunnuksen lainlaadinnallisen säädöksen yksityiskohtaiseen ja lainopilliseen muotoon. Tämä tunnus ja tämän ehdotuksen periaatteet ovat jo voittaneet puolelleen laajojen kansanjoukkojen kannatuksen.

Tällaisen myönteisen rauhanohjelman perustana on Kelloggin rauhansopimus, jonka hyväksymisen kautta, Yhdysvaltain johdolla, kaikki maailman hallitukset ovat juhlallisesti luvanneet kieltäytyä käyttämästä sotaa kansallisen politiikan aseena. Mitä nyt vaaditaan on yksinkertaisesti tuon sopimuksen täydentämistä määrittelemällä ketkä rikkovat sitä, katkaisemalla niiltä kaikki mahdolli-

suudet käyttää Amerikan taloutta siksi kunnes lopettavat rikkomuksensa, ja tarjoamalla moraalista ja taloudellista yhteistoimintaa kaikille jotka pitävät annetusta sanastaan kiinni ja erikoisesti sotahyökkäyksen uhreille. Tällainen politiikka, ja ainoastaan tällainen, voi todella "poistaa voittoilun sodasta" ja täten ylläpitää maailmanrauhan. Vain tällainen politiikka voi säilyttää demokratian Yhdysvalloissa.

Näiden yksinkertaisten, helposti ymmärrettävien ja kumoamattomien periaatteiden ympärille on nyt jo muodostumassa valtava joukkoliike. Meidän tehtävänämmä on järjestää tämä liike niin laajasti ja voimakkaasti, että Washingtonissa olevalle hallitukselle käy mahdottomaksi epäröidä ja hapuilla pitemmälti maailmankohtalon kanssa. Amerikan rauhan ja demokratian liitto edustaa parhaiden järjestettyä joukkokeskustaa tälle, myönteistä rauhanohjelmaa kohti kulkevalle liikkeelle ja sen tulee saada täydellinen kannatus.

Yhdysvaltain tulee astua johtoon. Tämä on meidän velvollisuutemme ja mahdollisuutemme.

Me olemme asettaneet kaikki "puolueettomuuden" kannattajien väitteet mikroskoopin alle ja tarkastaneet ne. Ne kaikki tarkoittavat loppukädessä antautumista fasismille kotimaassa ja ulkomaille sekä kanssarikollisuutta fasistien kanssa sivistyksen hävittämiseksi. Minun ei tarvitse suorittaa uudelleen tätä analyysia tässä raportissa. Se on kokonaisuudessaan teidän käsissä kirjasessa *Concerted Action or Isolation: Which Is the Road to Peace?* * (Yhteistoiminta vaiko eristäytyminen: kumpi on rauhantie?) sekä Frederick J. Libbyn kanssa toukokuun 4 p:nä käydyn väittelyn pöytäkirjassa, joka julkaistiin *New Masses*-julkaisussa. ** Nämä raportit ovat perustana konventsionille esittämäni raportin tälle osalle, ja tämän raportin hyväksyminen teidän taholtanne tarkoittaa niidenkin hyväksymistä.

Kaikki rauhanohjelmamme vastustajat esittävät viimeisenä väitteenään Kainin sanat: "Olenko minä veljeni vartija?" Jouduttuaan vastakkain fasististen sodanvalmistelijain miljoonien uhrien raadeltujen ruumiiden kanssa, he ehdottavat, että meidän tulisi seurata sen farisealaisen esimerkkiä, jota Jeesus kuvaa vertauskertomuksis-

*) Earl Browderin kirjoittama, tämän niminen kirjanen, saatavana englanninkielisenä; kustantaja International Publishers, New York, N. Y.

***) *New Masses*'in toukokuun 24 päivän numerossa, 1938. (Earl Browderin väittely Mr. Libbyn kanssa.—Suom.)

saan ja joka "käänsi katseensa ja kulki ohi toista puolta tietä."

Me voimme julistaa tyynellä luottamuksella, että maamme ja kansamme ei tule koskaan omaksumaan tuollaisia esimerkkejä ohjeeseen kanssakäymisessään maailman toisten maiden ja kansojen kanssa.

Fasististen sodanvalmistelijain ja heidän uhriensa välisen "puolueettomuuden" häpeällistä tunnusta vastaan, me kohotamme korkealle ohjeena Amerikalle ja sen kansalle Karl Marxin kuolematon sanat:

"Saattaa voimaan ne siveyden ja oikeuden yksinkertaiset lait, joiden tulisi määritellä yksityisten ihmisten suhteita, kansakuntien kanssakäymisen korkeimmiksi säännöiksi."

Tälle ohjelmalle me tulemme voittamaan Amerikan kansan enemmistön yhä suurempana ja päättäväisempänä, siksi kunnes se on täydellisesti toteutettu Yhdysvaltain hallituksen taholta.

Ei ole tarpeellista tässä toistaa yksityiskohtaisesti hetikohtaisia käytännöllisiä tehtäviämme taistelussa rauhan puolesta. Sitä on kuitenkin alleviivattava, että vielä tehokkaampi taistelu tämän ohjelman puolesta on tie joukkojen voittamiseen myönteisen rauhanpolitiikan puolelle.

Ja ensityöksemme: enemmän apua — poliittista, aineellista ja moraalista — Espanjan tasavaltalaiselle hallitukselle. Laajemman tuen ja avustuksen mobilisoiminen Kiinalle japanilaisia hyökkääjiä ja sortajia vastaan. Laaja ja voimakas agitatsioni Amerikan kansan keskuudessa Etiopian kansan puolesta ja fasistisia sortajia ja ryöstäjiä vastaan. Mitä aktiivisimman kannatuksen kokoaminen Mexican kansalle sen historiallisissa ponnistuksissaan kansallisen vapauden ja demokratian laajentamisen puolesta. Ja kaiken tämän mukana, Amerikan kansanjoukkojen edelleen tiivistäminen Neuvostoliiton rauhanpolitiikan tueksi.

IV. ME OJENNAMME VELJELLISEN YHTEISTOIMINNAN KÄDEN KATOLILAISILLE

Demokraattisen leirin rajojen puitteisiin sisältyy valtavan suuri enemmistö katolilaisen kirkon jäsenistä. Me kommunistit ojenname veljellisen yhteistoiminnan käden heille ja ilmaisemme ilomme siitä, että havaitsemme itsemme taistelevan olka-olassa heidän kanssaan samojen taloudellisten ja yhteiskunnallisten tarkoitusperien

puolesta. Katolilainen väestö, joka muodostaa noin yhden-kuudennesosan amerikalaisesta väestöstä, on täysin osallinen koko kansamme kaikkiin vastoinkäymisiin ja paremman elämän kaipuuseen. Tämä yhdyskunta, erinomaisen järjestymisensä vuoksi yhteiskunnallisesti, herättää eräitä erikoiskysymyksiä demokraattiselle rintamalle, ja näinollen myöskin kommunisteille. Tarkastakaamme lyhyesti tärkeimpiä niistä.

Ensiksikin, tarkastakaamme kommunistien ja katolilaisten välisiä suhteita. On myönnettävä, että heitä on paljon ja meitä on vähän, että yli 20 miljoonaan katolilaiseen verrattuna kommunisteja ja heille myötämielisiä ihmisiä on olemassa vain 10 prosenttia tästä luvusta. Näinollen, jos olisi olemassa yhteiskunnallisten etujen ristiriita näiden kahden ryhmän välillä, niin katolilaiset voittaisivat meidät lukumäärällisesti suhteessa kymmenen yhtä vastaan ja me olisimme hyvin epäedullisessa asemassa. Ja kysymys on siitä, että eräät ihmiset työskentelevät hyvin ahkerasti ristiriitojen synnyttämiseksi katolilaisten ja kommunistien välillä, ristiriitoja joita me emme lainkaan halua ja jotka, sikäli kuin niitä on olemassa, pohjautuvat väärinymmärryksiin ja vääristelyyn. Me haluamme poistaa kaiken väärinymmärryksen ja kumota kaikki vääristelyt veljellisten yhteiskunnallisten suhteiden eduksi.

Kysymyksillä uskonnollisista käsitteistä ei ole mitään tekemistä tämän probleemin kanssa. Totta kyllä, kommunistien enemmistö ei ole katolilaisia, vaikkakin kasvava määrä viimeksimainittuja yhtyy puolueeseemme. Mutta sama on totta viidestä-kuudennesosasta amerikalaisia, jotka myöskin ovat ei-katolilaisia. Totta on myöskin, että kommunistien enemmistö ei tunnusta mitään uskontoa ja hyväksyy sellaisen filosofian, jossa ei ole mitään tilaa yliluonnolliselle elementille yhteiskunnallisten ja taloudellisten ongelmien ratkaisemisessa, vaikkakaan puoluejäsenyys ei tässä suhteessa aseta mitään opinkappaleeseen perustuvaa velvollisuutta ja meillä on kasvava määrä sellaisia jäseniä, jotka säilyttävät yhteytensä kirkkoon. Mutta tässä ei ole liioin syytä ristiriitaan meidän välillämme, sillä kommunistit kunnioittavat tunnontarkasti kaikkia uskonnollisia katsomuksia ja välttävät kaikkia loukkauksia niitä vastaan, puolustaen lujasti täydellistä uskonnonvapautta ja suvaitsevaisuutta. Jos meidän katsomuksissamme on erheellisyyttä katolilaisten oppien mukaan, niin tämä erheellisyys eroaa vain asteessa amerikalaiden viiden-kuudennesosan erheellisistä käsityksistä, sillä he ovat myöskin väärässä näiden oppivaatimusten mukaan.

Kysymykset siveyskäsitteistä eivät ole perustana käytännöllisille

erimielisyyksille katolilaisten ja kommunistien välillä. Totta kyllä, että katolilaiset kokonaisuudessaan turvautuvat kirkkonsa oppeihin ja uskonsäätöihin muodostaakseen ja oikeuttaakseen siveys- ja moraalikäsitteensä, jotavastoin kommunistit perustavat käsitteensä yksinomaan yhteiskunnan tarpeisiin, mutta jokapäiväisessä elämässä joukkojen keskuudessa se kaikki tarkoittaa samaa, nim. oikeutta, totuutta ja rehellistä menettelyä ihmisten välillä.

Kysymykset perheestä ja yhteiskunnallisesta siveellisyydestä eivät tarjoa käytännöllistä jakoa katolilaisten ja kommunistien välillä, paitsi samassa asteessa kuin ne voivat jakaa katolilaiset ja kaikki ei-katolilaiset, kuten esimerkiksi kysymyksessä avioeron yhteiskunnallisesta luvallisuudesta ja niin edespäin. Päinvastoin kuin taantumuksellisten politikoitsijain katolilaisissa piireissä suuressa määrin levittämät parjaukset uskottavat, kommunistit ovat järkkymättömiä perheen kannattajia. Me pidämme sukupuolista siveettömyyttä, irstaisuutta ja poikkeamia yleisistä tavoista huonon yhteiskuntajärjestyksen vahingollisina tuotteina ja niiden lisääntymistä Amerikassa tänään enimmäkseen kapitalistisen kriisin ja yläluokkien keskuudessa tapahtuneen rappeutumisen, joka tartunnan kautta vaikuttaa joukkoihin, tuotteina, ja me taistelemme niitä vastaan samalla tavalla kuin me taistelemme kaikkia muita vahingollisia yhteiskunnallisia ilmiöitä vastaan.

Kun siis jätämme sivuun kysymykset uskonnollisista käsitteistä, siveydestä ja perhemoraalisuudesta, jotka ovat olleet mitä suurimman väärinymmärryksen aiheina, asioina joissa ei voi olla sen enempää erimielisyyksiä meidän välillämme kuin on olemassa katolilaisten ja kaikkien ei-katolilaisten välillä, ainakin mikäli on kysymyksessä normaalisten veljellisten suhteiden aikaansaaminen, suhteiden, joiden tulisi vallita kaikkien yhteiskuntaryhmien jäsenten välillä, niin jällelle jää *poliittisten kysymysten*, poliittisten suhteiden ja ohjelmien koko ala.

Meidän käsityksemme mukaan katolilaisesta opista — katolilaiset asiantuntijat voivat korjata meidät jos olemme väärässä — kirkkoa uskonnollisena yhdyskuntana ei voida sitoa kannattamaan mitään erikoista poliittista puoluetta ja poliittista ohjelmaa eikä edes mitään erikoista taloudellista ja yhteiskunnallista järjestelmää. Olipa asianlaita menneisyydessä, tai muissa maissa, minkälainen tahansa, niin mikäli me ymmärrämme, ainakin nykyaikana ja Amerikassa, kirkko sellaisenaan pelkkänä uskonnollisena laitoksena, jättää jäsentensä poliittisten yhteyksien määrittelyn heidän omalle vapaalle tahdolleen kansalaisina. Me luonnollisesti tie-

dämme, että näin ei ollut asianlaita menneisyydessä; että kirkon pappisvalta taisteli joukkona, kunniakkailla poikkeuksilla, porvarillis-demokraattisen järjestelmän nousua vastaan kapitalismin alaisena ja tuomitsi anteeksiantamattomana syntinä kaikenlaisen demokraattisen poliittisen yhteyden; me tiedämme, että eräissä takapajuisissa ja kehittymättömissä maissa tätä on jatkunut nykyaikoihin asti, kuten esim. Espanjassa; mutta kehittyneimmissä maissa kuten Ranskassa ja Yhdysvalloissa esimerkiksi, me käsitämme, että katolilaisten vapaata poliittista valinnantekoa kaikkien puolueiden ja ohjelmien kesken ei ehkäistä säätämällä minkäänlaisia uskonopin rajoituksia. Me ymmärrämme asian siten, että keneltäkään katolilaiselta ei voida kieltää kirkkonsa lohdutusta yhteyksien takia republikaanipuolueen, demokraattipuolueen, farmer-laborpuolueen, progressivepuolueen, American Laborpuolueen tai sosialistipuolueen kanssa. Me käsitämme, että tämä soveltuu myöskin Kommunistipuolueeseen nähden.

Jos tämä käsitys on oikea, niin katolilaiset suorittaisivat yleisen palveluksen jos he tekisivät sen selväksi kaikille. Me olemme vetäneet nämä johtopäätökset tutkittuamme kysymyksiä siinä valossa kuin ne tulivat esille Yhdysvalloissa v. 1928 vaalikampanjan aikana, kun Al Smith, hyvin tunnettu katolilainen maallikko, oli presidentinehdokkaana ja joutui epärehellisen ja epäamerikalaisen hyökkäyksen kohteeksi uskonnollisten yhteyksiensä vuoksi. Jos me olemme väärintulkinneet katolilaisen kirkon suhdetta amerikalaiseen politiikkaan, niin me mitä ystävällisemmässä hengessä pyydämme katolilaisia naapureitamme oikomaan meidät veljellisyiden hengessä täsmällisesti ja yksityiskohtaisesti.

Aivan toinen asia on kysymys siitä mille kannalle katolilaiset, yksilöinä tai yhteiskunnallisten järjestöjen jäseninä, asettuvat poliittisissa kysymyksissä. Me käsitämme, että rikkaiden katolilaisten enemmistö on taantumuksen leirin puolella politiikassa; me näemme, että heillä on suhteettoman suuri poliittinen vaikutus papiston keskuudessa; ja me olemme nähneet vuoden 1936 vaaleissa kokolailla vakavan ristiriidan katolilaisten joukkojen keskuudessa heidän Rooseveltia kohtaan tuntemansa uskonnollisuuden ja maallisten ja papillisten kansallisjohtajiensa enemmistöä kohtaan tuntemansa uskonnollisuuden välillä. Mutta kun me näimme katolilaisten valtavan suuren enemmistön seuraavan heidän lojalisuuttaan presidenttiä kohtaan, niin meissä vahvistui käsitys, että ainakaan Yhdysvalloissa ei katolilainen kirkko toimi poliittisena yksikkönä, että katolilaiset säilyttävät poliittisen valintavapautensa. Ja kun

me näimme kuinka katolilaiset työläiset saivat jättää huomioonottamatta monien pappien painostuksen, jotka yrittivät estää heidät liittymästä teollisuusunionikomitean unioniin, niin tämä käsitys vahvistui meissä entistäkin enemmän.

Jotkut katolilaiset edustajat hyökkäävät Kommunistipuoluetta vastaan siksi, että se tukee tasavaltalaisen Espanjan hallitusta fasistista kapinaa vastaan, joka nojautuu etupäässä maurilaisiin joukkoihin ja italialaisiin ja saksalaisiin hyökkäysarmeijoihin. He sanovat, että Espanjan tasavalta on katolilaisvastainen ja että sen tukemisella me hyökkäämme katolilaista kirkkoa ja uskontoa vastaan kaikkialla. Mutta Espanjan tasavalta ei ole katolilaisvastainen — tämä on vielä suurempi vale kuin se, että se on kommunistinen hallitus, sillä tasavallan hallituksessa on muutamia kommunisteja mutta mitään katolilaisuuden vastustamista ei ole. Espanjan katolilaiset jakautuivat tässä taistelussa; rikkaat, enemmistö korkeimmasta papistosta heidän mukanaan, menivät fasistien puolelle ja pettivät maansa köyhien mennessä tasavallan puolelle. Minä tiedän, että Francon puolustajat väittävät, että köyhät ihmiset hänen alueellaan tukevat häntä, mutta minä myöskin tiedän, että jos tämä olisi totta, niin hän ei näkisi tarpeelliseksi myydä maansa Hitlerille ja Mussolinille saadakseen armeijoita — köyhät ovat aina valmiit käymään omat taistelunsa, ja köyhiä on suurilukuisesti kautta Espanjan. Ei, kommunistit eivät ole katolilaisia vastaan Espanjassa; me tuemme katolilaisia Espanjassa, sitä suurta enemmistöä, joka edustaa köyhälistöä, sen uskottomia paimenia ja sen riistäjiä ja sortajia vastaan.

Jotkut hyökkäävät kommunisteja vastaan sen vuoksi että, niin he sanovat, Neuvostoliitossa kommunistit hävittivät katolilaisen uskonnonvapauden. Mutta roomalais-katolilaisella kirkolla ei koskaan ollut mitään vapautta tai tasapuolisuutta vanhassa Venäjässä; tsaarin aikana siellä hallitsi Kreikan ortodoksinen kirkko, joka oli osa tsaaristisesta valtiosta ja täydellisesti mätä ja taantumuksellinen laitos sekä poliittinen koneisto kauttaaltaan. Minä olen varma, että täytyy olla olemassa suuri määrä ennen v. 1917 kirjoitettua roomalais-katolilaista kirjallisuutta, joka selittää yksityiskohtaisesti minkälainen hirvittävä ihmiskunnan mätäpaise kreikkalais-ortodoksinen tsaaristinen kirkko oli. Vain neuvostovallan nousun tuloksena annettiin roomalaiskatolilaisille tasapuoliset oikeudet ja uskonnonvapaus Moskovassa. Todellakin, katolilaisilla on hyvin vähän valittamisen aihetta venäläisiä kommunisteja vastaan.

Kun olin puhumassa Baltimoressa muutama viikko sitten, käy-

tin tilaisuutta hyväkseni, käsitellessäni joitain näitä kysymyksiä ja arvostelin erästä kirjaa, *Facts About Communism*, jonka on kirjoittanut Catholic Truth Society'n presidentti, pastori Edward Lodge Curran. Minä osoitin, että tämä kirja ei ole ainoastaan valheita täynnä vaan on lisäksi vaarallinen nuoremman polven sukupuoli-moraalille, sillä se sisältää irstaita kirjoituksia, joita valheellisesti sanotaan kommunistien kirjoittamiksi. Minä olen lukenut kommunistista ja sosialistista kirjallisuutta järjestelmällisesti ja uuterrasti 32 vuotta; minä luulen, että voin väittää olevani jossain määrin asiantuntija tässä asiassa; mutta minä en ole koskaan vuosien lukemiseni aikana löytänyt mitään tässä kirjallisuudessa, joka edes vähänkään muistuttaisi sitä siveetöntä dokumenttia, jonka pastori Curran hyvin häpeämättömästi painattaa kirjaansa luonteenomaisena kommunistien katsomuksille sukupuolimoraaliin nähden. Sitä lähentelevää olen painettuna nähnyt ainoastaan ne salaperäiset jutut "naisten kansallistuttamisesta", jotka painettiin Hearstin ja muissa samanlaisissa lehdissä Venäjän vallankumouksen alkupäivinä ja on havaittu täysin uskomattomiksi kaikkien rehellisesti ajattelevien ihmisten keskuudessa. Tällaisten dokumenttien julkaiseminen, kun sitä tuetaan vakuutteluilla, että miljoonat ihmiset uskovat tällaisiin siveettömyyksiin ja harjoittavat niitä, tulee varmasti tekemään enemmän vahinkoa nuorten moraalille kuin pastori Curran voi korjata viittaamalla, että hän ei hyväksy sitä minkä hän painatti. Minä asetan hyvin kyseenalaiseksi, onko sopivaa keskustella kommunismista tällä tavalla, erikoisesti jos sen tekee pappi. Sillä ei palvella totuutta eikä kristinuskoa.

Pastori Curran lähetti minulle protestisähkösanoman puheestani julkaistujen uutisten johdosta, jonka sähkösanoman hän antoi sanomalehdille. Mutta tässä sähkösanomassa hän ei maininnut minun arvosteluani hänen kirjastaan, ei puolustanut sitä eikä korjannut omaa kantaansa. Jos pastori Curran haluaa edelleen jatkaa tämän asian käsittelyä, minä mielelläni alistan hänen kirjansa ja minun arvosteluni sen johdosta puolueettomalle, kirkonmiehistä kokoonpannulle lautakunnalle, josta puolet ovat hänen ja puolet minun nimittämiä, lausunnon antamista varten siitä, kumpi meistä on oikeassa yleisten ja kristillisten moraalikäsitteiden kannalta katsoen. Jos lausunto on minua vastaan, niin minä olen valmis pyytämään julkisesti anteeksi pastori Currannilta, mutta jos se on minulle suosiollinen niin silloin odotan samanlaista julkista anteeksi-pyyntöä häneltä. Jos hän hylkää tämän tarjouksen, niin minä vedän sen johtopäätöksen, että hän on asettanut varovaisuuden roh-

keuden yläpuolelle ja tunnustaa arvosteluni paikkansapitäväksi kiel-
täytymällä puolustamasta itseään.

Jatkaessani tämän kysymyksen käsittelyä, minä olen kiinnostu-
nut ainoastaan valheellisuuden ja katkeruuden poistamiseen kai-
kista keskusteluista katolilaisten ja kommunistien välillä ja näiden
keskustelujen asettamiseen kristillisen veljeyden ja hyväntekeväi-
syyden tasolle, joita me, uskontoa omaamattomat, pidämme yhteis-
kunnallisina hyveinä.

Monet katolilaiset ovat yhdistäneet äänensä kommunistivastai-
sen kampanjan syytökseen, että me olemme epäamerikalaisia yhte-
yksiemme takia toisten maiden kommunistien kanssa. Tällaisella
väitteellä ei ole suurtakaan kantavuutta katolilaisten keskuudessa,
jotka ovat jo tottuneet pitämään itseään sellaisen yhdiskunnan jä-
seninä, joka kohoaa kaikkien kansallisten rajojen yläpuolelle, ja sa-
malla kertaa pitävät itseään yhtä hyvinä amerikalaisina kuin ku-
kaan tahansa. Mutta on ikävää nähdä, että osa katolilaisesta papis-
tosta yrittää heiluttaa tätä kaksiteräistä miekkaa kommunisteja
vastaan, käsittämättä minkä vaaran se tarjoaa katolilaiselle väestöl-
le Amerikassa yhtä hyvin kuin meidän julkiselle elämällemme
yleisesti. Kyllä kai meillä täällä Amerikassa on ollut jo riittävästi
A. P. A:ta*, know-nothingismia**, ku klux klania, kaikkia niitä
valistusta vihaavia ideologioita, jotka ovat asettaneet protestantit
katolilaisia, kristityt juutalaisia, valkoiset neekereitä, kansallisuu-
den kansallisuutta ja rodun rotua vastaan. Me kommunistipuolu-
eena taistelemme tällaisten taantumuksellisten ja yhteiskuntavas-
taisten ideologioiden jokaista ilmenemistä vastaan, joista eniten
kärsineiden joukkoon katolilaiset kuuluvat Amerikassa, ja me tar-
joamme yhteistoimintaamme katolilaisille näiden taantumuksellisten
ideologioiden pois juurimiseksi missä tahansa ne ilmenevätkin.

Fasistinen taantumus on ainoa, joka hyötyy näiden hämärä-
peräisten ideologiain leviämisestä. Katolilaisten, joiden sydämet
vuodattavat verta heidän veljiensä puolesta natsi-Saksassa ja Itä-
vallassa, tulisi muistaa, että Hitler nousi valtaan tällä samalla "ris-
tiretkellä kommunismia vastaan", jolle he niin ajattelemattomasti
antavat kannatuksensa tai sietävät sitä Amerikassa.

Fasismi uhkaa ei ainoastaan työväenliikettä ja kommunisteja.
Se uhkaa kaikkea mikä on edistyksellistä ja hyvää ihmiselämässä.
Se uhkaa hävittää uskonnon ja kirkon vapaudet, olivatpa ne sit-

* American Protestant Association.

** Salainen, ulkosyntyisiä vastaan tähdätty liike vv. 1853-56.

ten katolilaisten, protestanttien tai juutalaisten. Tämän hirvittävän vaaran edessä, joka uhkaa Amerikkaa yhtähyvin kuin Europaa-kin, meidän kaikkien tulisi todellakin kohota erimielisyyksien yläpuolelle ja yhtyä yhteistä pelastustamme varten aivan samoin kuin me taistelisimme jotain kaameaa luonnononnettomuutta vastaan.

Jokainen sanani katolilaisille sopii enemmän tai vähemmän kaikille uskonnollisille väestöille Amerikassa. Me lausumme nämä sanat kaikessa vakavuudessa täysin tietoisina edesvastuullisuudestamme tänä vakavimman kriisin hetkenä mitä maailma on koskaan kokenut. Me ojennamme veljellisen yhteistoiminnan käden demokraattisten katolilaisten suurelle joukolle.

V. KOMMUNISTISEN JOUKKOPUOLUEEN RAKENTAMINEN

Tämän konventionin käsittelemät kysymykset ovat koko Amerikan työväenluokan ja koko Amerikan kansan kysymyksiä. Ne tehtävät joihin me käymme käsiksi ovat jättiläismäisiä. Kaikkein välttämättömin väline näiden tehtävien suorittamiseksi, jota ilman me emme pääse pienimpäänkään alkuun, on Kommunistipuolueemme. Mutta puolueemme, sen poliittisesta ja järjestöllisestä kasvusta huolimatta, ei vielä läheskään vastaa edessämme olevien historiallisten tehtävien vaatimuksia.

Tämä asettaa terävästi eteemme, kaikessa vaativaisuudessaan, kysymyksen puolueemme rakentamisesta marxilais-leniniläisen koulutuksen saaneeksi todelliseksi joukkopuolueeksi. Kaikki tarpeelliset edellytykset ovat olemassa tämän tehtävän suorittamiselle, jos me vaan osaamme niitä oikein käyttää.

Meillä on tietoisuuteen herännyt ja järjestymisessä ja kokemuksessa kasvava työväenluokka. Meillä on kärjistyvien luokkasuhteiden ja -taisteluiden tilanne. Me näemme puolueemme vaikutusvallan nopean laajentumisen joukkojen keskuudessa. Me olemme hiljakkoin asettaneet kokeelle jäsenhankintakykymme erikoiskampanjassa jonka kestäessä, muutaman kuukauden ajalla, me lisäsimme jäsenmääräämme 50 prosentilla. Ystäviemme ja liittolaistemme avulla, me olemme perustaneet kaksi uutta englanninkielistä päivälehteä meidän erikoisapunamme demokraattiselle rintamalle. Viime helmikuussa pidetty Kansallinen puoluerakentajien kongressi toi esiin suuren joukon uusia, toimeliaita ja suurilla kyvyillä varustettuja työläisiä ja johtajia. Kaikki nämä seikat ovat

osoittaneet, että menneisyydessä me aliarvioimme voimalähteitämme ja niiden varaamia mahdollisuuksia todellisen joukkopuolueen rakentamiseksi.

Lienee edullista luoda pohja tälle kysymykselle tarkastamalla muutamia puolueemme kasvun tärkeimpiä numeroita. Katsokaamme puolueen jäsenmäärää kriisin ensimmäisenä vuotena, 1929, kahdeksannen ja yhdeksännen konventsionin aikana ja tänään kymmenennen konventsionin aikana.

Vuonna 1929 meillä oli noin 7,500 jäsentä; Kommunistisella nuorisoliitolla noin 2,500; eli yhteensä, noin 10,000 jäsentä.

Kahdeksannen konventsionin aikana, v. 1934 meillä oli noin 25,000 jäsentä; Kommunistisella nuorisoliitolla, noin 5,000; eli yhteensä noin 30,000 jäsentä.

Yhdeksännen konventsionin aikana v. 1936 meillä oli noin 40,000 jäsentä; Kommunistisella nuorisoliitolla vähän yli 10,000; eli yhteensä noin 50,000 jäsentä.

Tänään, kymmenennen konventsionin aikana, meillä on noin 75,000 jäsentä; Kommunistisella nuorisoliitolla vähän yli 20,000; eli yhteensä enemmän kuin 95,000 jäsentä.

Nämä numerot ovat osoituksena terveestä kasvusta, elinvoimaisuudesta ja huomattavasta edistyksestä. Minä olen varma, että me olemme kaikki iloisia ja ylpeitä puolueestamme. Mutta pahin mikä voisi meille tapahtua olisi antautua itsetyydytyksen ja omahyväisyyden mielialalle. Meidän tulee nähdä se kylmä tosiasia, että puolueemme poliittisen ja järjestöllisen kasvun vauhti on vielä aivan liian hidas jos aiomme tyydyttää työväenluokan tarpeet ja esittää meille kuuluvan osan Amerikan probleemien ja omaksumiemme historiallisten tehtävien ratkaisussa.

Historia rientää eteenpäin sellaisilla nykyajan seitsemänpenikulman saappailla kuin ovat automobiili, lentokone ja radio. Taantumuksen voimat kerääntyvät hyökkäystä varten kaikella nykyajan tekniikan nopeudella. Aikatekijä on nyt ratkaiseva. Me olemme kilpajuoksussa ajan kanssa.

Juuri tässä mielessä meidän tulee käsitellä kaikkia puolueen rakentamisen kysymyksiä. Meidän on kokonaan hyljättävä kaikki vanhat mittapuut, jotka tulivat käytäntöön pienten ryhmien aikoina, "käsityön" ja hätäkeinojen aikoina puolueen rakentamisessa. Meidän on otettava käytäntöön uudet mitat ja avattava uudet näköalat. Meidän tulee saada työmme vaikuttamaan miljooniin ihmisiin ja tämä tarkoittaa, että meidän tulee nopeasti saada satojatuhansia puoluejärjestömme piiriin. Kaikki meidän ener-

giamme ja huomiomme on keskitettävä puolueemme poliittiseen tiivistämiseen ja lujittamiseen. Tämä on elimellinen ja tärkein osa tehtävästämme demokraattisen rintaman rakentamiseksi, taantumuksen hävittämiseksi, ja maamme rakentamiseksi demokratian ja rauhan linnoitukseksi.

Puoluejäsenmäärän kohottaminen

Erikoisen jäsenhankintakampanjan päämääränä oli ei ainoastaan se, että hankitaan vissi määrä uusia jäseniä puolueeseen mutta myöskin, ja erikoisesti se, että tuodaan esiin käyttämättömät jäsenhankintavoimamme ja tehdään jäsenhankinnasta jatkuva prosessi ja toimintamuoto, joka on erottamaton osa puolueen joukkotyön jokaisesta muodosta. Me emme julista uuden jäsenhankinta-
"kampanjan" aloittamista siksi, että me haluamme, että se on pysyvää eikä "kampanja"-toimintaa.

Me olemme siirtymässä kansalliseen vaalikampanjaan. Sen tulee olla samalla kertaa jäsenhankintakampanja alusta loppuun asti. Se pitää ulottaa kaikkiin suuriin teollisuuskeskuksiin ja sieltä kaikkiin pienempiin kaupunkeihin ja kyliin sekä maaseudulle, ja kaikkialla, mihin kampanja ulottuu, tulee perustaa ja voimistaa puoluejärjestöjä.

Jäsenhankinnan on tähdättävä ei ainoastaan määrään, mutta ennenkaikkea laatuun, pääpyrkimyksenä ollen tuoda puolueeseen työväenluokan parhaimmat ainekset, ne jotka ovat lähempänä joukkoja ja nauttivat niiden luottamusta, ne jotka ovat kaikkein kykenevimmit, lojaalisimmat ja tarmokkaimmat, ne joita on eniten koeteltu joukkoliikkeen rakentamisen käytännöllisissä taisteluissa. Erikoishuomio on annettava jäsenhankinnalle perus- ja joukkotuo-
tannon teollisuuksien työläisten keskuudessa. Samalla kun se ei millään tavalla lyö laimin itsensä lujittamisen tärkeää tehtävää kaikkien työläisten, valkokaulus-, professionaalisten ja keskiluokkalaisainesten keskuudessa, puolueen tulee aina ja kaikkialla kiinnittää keskeisin huomio tärkeimpien teollisuuksien työläisiin.

Valtiojärjestöjemme enemmistö on erikoisen heikko farmareiden keskuudessa. Kuitenkin maanviljelysväestö pelaa tärkeitä osaa jokaisessa valtiossa poikkeuksetta. Tämän kymmenennen konventionin tulee vaatia, että jokainen valtiokomitea ryhtyy järjestelmällisessä ja jatkuvassa muodossa hankkimaan jäseniä farmareiden keskuudesta ja johdonmukaisesti johtamaan heidän poliittista toimintaansa ja vetämään farmarit yhä läheisempiin suhteisiin työläisten ja koko demokraattisen rintaman kanssa.

Jäsenhankintatoiminta on ei ainoastaan yhdistettävä jokapäiväisten poliittisten kampanjoiden kanssa vaan sen ohella tulee myöskin tapahtua uusien jäsenten opetus ja harjoitus, heidän sopeuttamisensa pysyväisesti puolue-elämään ja sijoittamisensa puolueetyöhön ilman että heidät rasitettaisiin raskailla ja sopimattomilla tehtävillä.

Puolueen sisäisen demokratian täydellinen käyttäminen ja sen poliittinen rikastuttaminen läheisillä yhteyksillä joukkotyöhön ja systemaattisella opetustyöllä, sekä amerikalaisen työtapojen, jotka ovat joukoille tutuimmat, sovelluttaminen — nämä ovat ennakkoehdot uusien jäsenten säilyttämiselle ja menetyksien lopettamiselle uusien jäsenten keskuudessa, jotka jäävät pois jäsenyydestä kun he eivät löydä sopivaa paikkaa itselleen riveissämme.

Työnlaadun parantamisen puolesta

Puolueemme kasvaminen todelliseksi joukkopuolueeksi, jonka vaikutus ulottuu miljooniin ihmisiin, vaatii jatkuvaa parannusta työmme poliittisessa tehoisuudessa, jatkuvaa laadun kohoamista. Kaiken edistyksen ehtona on jatkuva pyrkimys parantaa työmme laatua.

Me opimme mutta meidän tulee oppia paremmin ja nopeammin, kuinka järjestää ja laajentaa puolueemme itsenäistä joukkoagitatsionia käsikädessä suurten oppaittemme Marxin, Engelsin, Leninin ja Stalinin oppien perusteellisemmän opettamisen kanssa joukoille.

Me olemme alkaneet vakavasti tehdä tunnetuksi joukkojen keskuudessa Amerikan vallankumouksellisten ja demokraattisten traditionien rikkaat perintömme yhdistämällä ne perusteellisesti puolueemme koko ohjelmaan. Me olemme alkaneet antaa todellista eloa tunnuksellemme: "kommunismi on 20:nneen vuosisadan amerikalaisuutta." Mutta meidän täytyy korostaa, että tämä on vasta alkua, että suurenmoinen työ on vielä suoritettava, että koko liike on kyllästettävä tällä tunnoksella, että puolueemme ylhäältä alas saakka ei ainoastaan toista tätä tunnusta vaan heijastaa sen henkeä jokaisessa sanassa ja teossa. Meidän ei tule ainostaan julistaa mutta osoittaa myöskin käytännössä olevamme sekä kansainvälisen sosialismin että amerikalaisuuden parhaimmat edustajat.

Me olemme edistyneet trotskilais-lovestonelaisten ryhmäin todellisen luonteen paljastamisessa taantumuksen ja fasismin agentteina heidän toimintansa perusteella ulkomailla sekä Amerikassa. Mutta paljon enemmän on tehtävä heidän täydellisesti eristämisek-

seen ja hajoittavan vaikutuksensa hävittämiseksi kaikissa työväenluokan ja edistysmielisten järjestöissä. Tarvitaan valppautta, että voidaan huomata heidän vaikutuksensa jokainen ilmaus sekä kykyä, että voidaan taitavasti paljastaa sen todellinen hajoittava ja repivä luonne ja sitkeyttä, jolla viedä jokainen kampanja myönteiseen lopputulokseen.

Ei riitä se, että toistetaan se mikä on ehdottomasti totta, että trotskilaisuus ja lovestonelaisuus ovat fasismin agentuureja. On välttämätöntä löytää ja paljastaa nuo fasismin agentit demokraattisen rintaman ja puolueen rakentamisen jokapäiväisessä työssä ja taistelussa. Hän, joka rajoittuu vain toistamaan tuota lausepartta mutta ei ole tarkka ja valpas vihollisen löytämisessä ja paljastamisessa, ei suojele joukkojen etuja, heidän järjestöjensä etuja eikä puolueen etuja.

Niiden metoodien joukossa joita lovestonelaiset ja trotskilaiset käyttävät yrittäessään tunkeutua muihin järjestöihin, puoluejärjestöimme mukaanluettuna, ovat teeskentely ja kaksinaamaisuus. Nämä vihollisen agentit tavallisesti eivät esiinny trotskilaisina ja lovestonelaisina. Päinvastoin, he yrittävät peittää todelliset kasvonsa kaikenlaisilla sotajuonilla. He teeskentelevät ja ovat kaksimielisiä. He yrittävät salaa synnyttää hajaannusta. He saattavat olla pitkän ajan hiljaa odottaessaan tilaisuutta antaa iskun silloin kun sillä heidän fasisti-isäntiensä mielestä olisi suurin merkitys.

Trotskilais-lovestonelaisten hajoittajien työmetodi kuvattiin jo aikoja sitten klassillisen runopätkän sanoilla, joka kuuluu:

“Damn with faint praise, assent with civil leer; *
And without sneering, others teach to sneer.”

Me olisimme syyllisiä mitä vakavimpaan laiminlyöntiin, rikolliseen laiminlyöntiin, jos me jättäisimme huomioon ottamatta kaikki nämä seikat. Erikoisesti niiden kokemusten jälkeen mitä työväen- ja edistysmielisellä liikkeellä täällä on ollut trotskilaisten ja lovestonelaisten hajoittavan vehkeilyn kanssa, kaikkien niiden kokemusten jälkeen mitä Neuvostoliiton, Espanjan, Ranskan ja Meksikon kansoilla on ollut.

Valppauden ja varuillaan olemisen ei saa antaa muodostua sellaiseksi lauseparreksi jonka taakse itse vihollinenkin voi piilottau-

* “Tuomitse pikku ylistyksellä, myönny kierällä katsahduksella;
Ja itse irvistelemättä, opeta toiset irvistelemään.”

tua. Sen on tultava juurtuneeksi tavaksi, jota sovelletaan käytäntöön, käytäntöön, joka tarkoittaa trotskilais-lovestonelaisten vihollisten tuntemista kaikkien heidän valepukujensa ja teeskentelynsä takaa, heidän paljastamistaan kansan edessä, täten jouduttaen demokraattisten voimien yhteenliittämistä taantumuksen ja kaikkien sen agenttien hyökkäystä vastaan.

Me emme voi antaa itsemme olla leväperäisiä tässä asiassa vakavien menetyksien uhalla joukoille ja heidän edistysmielisille liikkeilleen. Ja ensimmäinen ehto vakavalle taistelulle trotskilaisuutta ja lovestonelaisuutta vastaan jokaisen puoluejäsenen taholta on puolueen linjan antautumuksellinen sovelluttaminen joukkojen elämässä ja taistelussa, hyvä ja menestyksellinen työ edistysmielisissä järjestöissä, joukkojen luottamuksen voittaminen ja puolueen rakentaminen.

Joukkolevikin saanti sanomalehdillemme, julkaisuillemme, kirjasillemme ja kirjoillemme on varma toimenpide kasvavan joukko-vaikutuksemme lujittamiseksi. Eräistä parannuksista huolimatta joista mainittakoon kahden uuden päivälehdien perustaminen, kirjasten levikin lisääntyminen, The Communist'in ja The Communist International'in levikin nousu, tosiasiaksi jää, että *painetun sanan joukkolevikki* pysyttelee puolueemme kasvavan osuuden ja vaikutuksen jälessä. Tämä on yksi puolueen heikoimpia rintamiosia. Se on korjattava jos mielimme johdonmukaisesti kulkea eteenpäin.

Rinnakkaisesti vakavan huomion kanssa puoluelehdistömme sisällön parantamiseen tulee kulkea sen levikin huomattava laajentaminen. Tämä on erikoisen kiperä kysymys mikäli kansallisten ryhmien lehdistö ja niiden työ yleisesti on kysymyksessä, joka on saanut aivan liian vähän huomiota menneisyydessä.

Tärkeimpien sanomalehtiemme levityksessä me kuitenkin olemme hälyyttävästi ajasta jälessä. Daily Worker, Sunday Worker, Daily Record ja People's World ovat nyt jo riittävän korkealla tasolla laadullisesti, parannuksien tarpeellisuudesta huolimatta, ansaitakseen kymmenkertaisesti suuremman levikin kuin mikä niillä nyt on. Kaikki edellytykset ovat olemassa oikeuttamaan meidät vaatimaan jokaiselta valtiojärjestöltä näiden lehtien levikin nopeaa laajentamista. Se ei tapahdu itsestään. Se on järjestettävä ja se on saavutettava. Tämä on meidän puoluejärjestöjemme tehtävä. Todellinen joukkolevikki on välttämätön väline lähimpien päämääriemme kuin myöskin työväen luokkaliikkeen edessä olevien historiallisten tehtävien toteuttamiselle.

Johto—sen valinta, kehittäminen, opettaminen ja tarkistaminen

Kommunistipuolueen politiikan tehoisuus riippuu johtavasta henkilökunnasta, jonka täytyy sovelluttaa se käytäntöön. Poliitikamme ei voi koskaan kohota johtavien puoluekomiteoiden poliittisen tason yläpuolelle. Meidän päätöslauselmamme, näinollen, erittäin painokkaasti "asettaa Keskuskomitean ja koko puolueen eteen kysymyksen koko puolueen johtavan henkilökunnan valinnasta, kehittämisestä, opettamisesta ja huolellisesta tarkistelusta."

Toveri Dimitrov antoi meille perusohjeen johtavan henkilökunnan valinnassa Seitsemännessä kongressissa joka meillä on syytä tässä toistaa. Hän asetti neljä mittapuuta ohjeiksi meille johdon valinnassa, niiden valinnassa, joiden täytyy ottaa päävastuu puolueen ja työväenluokan yksityiskohtaisesta ohjaamisesta. Nämä neljä mittapuuta ovat:

1. Ehdoton antaumus työväenluokalle, uskollisuus puolueelle, koeteltu taistelussa ja vihollisen vainon alla.

2. Mitä läheisin yhteys joukkoihin kaikkien todellisten joukkojen johtajien vaatimattomuudella, sillä ainoastaan silloin kun joukot hyväksyvät johtajan voi puolue sen tehdä.

3. Kyky tehdä päätöksiä, löytää oikea suunta itsenäisesti, ottaa edesvastuu ja alotteenteko.

4. Kurinalaisuus ja horjumattomuus taistelussa luokkavihollista vastaan yhtähyvin kuin kaikkia puolueenlinjasta poikkeamia vastaan; karastuneisuus paniikin ja pessimistisyyden mielialoja vastaan; kyky työskennellä kollektiivisesti ja juottaa puolueen voimat tiiviiksi yhtenäisyydeksi.

Te huomaatte, että näissä neljässä johdon valinnan mittapuussa ei ole mitään mainintaa yksilönerokkuudesta tai sellaisista teknillisistä edellytyksistä kuin ovat kyky kirjoittaa ja puhua hyvin. Tämä johtuu siitä, että ilman näitä neljää perusedellytystä kaikki yksilökyvyt voivat muuttua vaaroiksi ja vahingoiksi; mutta jos omataan nämä neljä luonteenominaisuutta, niin kaikki tarvittavat teknilliset kyvyt voidaan kehittää ohjauksen ja opetuksen kautta.

Tällä perusteella valittujen johtavien ihmisten ylentämisessä tulee ottaa huomioon missä määrin nämä neljä luonteenominaisuutta ovat heissä kypsyneet ja missä määrin heillä on käytännöllistä kokemusta niiden käytössä sekä tarvittavia teknillisiä kykyjä antamaan niille täyden vaikuttavuuden. Me nyt tarvitsemme puolueessamme rohkeaa politiikkaa uusien ja vereksien johtohenkilöiden ylentämiseksi tällaisen huolellisen harkinnan pohjalla.

Me tulemme tekemään johtohenkilöittemme opettamisen ja heidän kouluuttamisensa marxilais-leniniläisesti koko puolueemme keskeiseksi tehtäväksi. Tämä ei saa rajoittua ainoastaan Keskuskomitean jäseniin ja valtiojohtajiin vaan sen tulee ulottua laajaan, uuteen johtajapiiriin valtioita ja seksuunia varten ja puoluejohtajia varten joukkojärjestöissä, ammattiunioissa, rauhan-, nuoriso-, nekeri-, farmari-, kulttuuri-, naisten, uskonnollisten, kansallisten ryhmien ja muissa järjestöissä.

Keinot tällaisen opetuksen ja kouluutuksen antamiseksi ovat monenlaiset. Meidän tulee laajentaa ja parantaa koulusysteemiämme, alkaen kansallisesta puoluekoulusta, joka on juuri lopettanut toisen kuusikuukautisen täysiaikaisen kurssinsa kuudellekymmenelle oppilaalle, valtiokouluihin, johtohenkilöiden paikallisiin viikonloppu- ja iltakouluihin ja Workers-kouluihin asti, jotka ovat avoimena kaikille. Meidän täytyy kehittää ja julkaista omat amerikalaiset oppikirjamme näitä kouluja varten. Meidän täytyy kohottaa opetusohjelma ja opetus korkeammalle tasolle.

Tätä työtä voidaan suorittaa laajemmassa mitassa erikoisten ja aika-ajottaisten johtohenkilöitten konferenssien kautta, joissa keskustellaan erikoisprobleemeista ja -työaloista ja jotka huolellisesti valmistetaan ja johdetaan johtavien kansallis-, valtio- ja paikalliskomiteoiden taholta. Jokainen jäsenistön ja komitean kokous on järjestettävä siten, että siinä tulee aina esille joku poliittinen valistuskysymys.

Lopuksi, systemaattisen itseopiskelun on tultava tavaksi kaikkien puolueemme johtohenkilöiden keskuudessa. Suunnitelmallinen lukeminen ja opiskelu jokaisen yksilön taholta, jota täydennetään yksityisneuvotteluilla työtoverien kanssa ja heidän antamallaan avulla, on yleinen valistusmuoto, joka meidän tulee vakiinnuttaa kautta puolueemme. Marxin, Engelsin, Leninin ja Stalinin perusteoksien olisi tultava tutuiksi meille kaikille, yhtä tarpeelliseksi jokapäiväiselle elämällemme kuin hengittämämme ilma. Meidän tulisi hallita Amerikan demokration perustajien kirjoitukset, ja meidän kommunistien tulisi herättää uudelleen eloon Thomas Jefferson, Tom Paine ja Abraham Lincoln Amerikassa. Meidän pitäisi tulla Amerikan historian erikoistuntijoiksi ja ymmärtää ja kyetä selostamaan sitä paremmin kuin kukaan muu. Meidän tulisi jatkuvasti tutkia omia puolueasiakirjojamme eikä koskaan jättää niitä hyllyillemme homehtumaan. Me olemme amerikalaisen kulttuurin ja sivistyksen tukipylväitä ja meidän tulee käyttää jokainen tunti

tehdäksemme itsemme kelvollisiksi tähän kunniakkaaseen ja historialliseen tehtävään.

Kaikki ne, jotka ottavat johtajavastuun päälle meidän liikkeessämme, alistavat itsensä tämän kautta koko liikkeen jatkuvan tarkistelun, arvostelun ja tutkimuksen alaiseksi. Kukaan, joka on saavuttanut johtavan aseman, ei voi levätä laakereillaan ja ajelehtia virran mukana. Ennenkaikkea, ei voida antaa kenenkään rappeutua, tulla huolimattomaksi ja välinpitämättömäksi tai vajota turmeluksen tai vihollisleirin aatteiden vaikutuksen uhriksi. Nyt, kun puolueemme on vapautunut vanhasta eristyneisyydestään, kun se on kokonaan Amerikan kansan suuren joukkoliikkeen virrassa, kun se on joka päivä alttiina avonaisille ja peitetyille vihollisvaikutteille — nyt, enemmän kuin koskaan ennen, puolueemme kaipaa alituista valppautta, johtohenkilöiden alituista tutkimista, heidän perusteellisen poliittisen eheydensä ja kelpoisuutensa jatkuvaa tarkistamista.

Kommunistisen johtajan tulee olla, kuten Caesarin vaimo, kaiken epäilyksen yläpuolella. Hänen tulee olla esikuvana tovereilleen ja joukoille työväenluokan ja Amerikan kansan parhaimmista ominaisuuksista. Hänen tulee voittaa ja säilyttää joukkojen luottamuksen. Hänen on oltava se teräslenkki, joka sitoo puolueemme pysyväisesti raatajajoukkoihin.

Puoluetö joukkojärjestöissä

Demokraattisen rintaman rakentamisen ja sen ohjelman edistämisen tehtävät löytyvät konkreettisimpina ja vaativimpina joukkojärjestöissä, jotka käsittävät useita miljoonia jäseniä. Kullakin näistä järjestöistä on omat erikoistehtävänsä, joiden tehokkaamman suorittamisen puolesta kommunistien on työskenneltävä. Näinollen, se on erikoisesti kommunistien työskentely näissä joukkojärjestöissä jota on uudelleen tarkistettava ja parannettava poliittisesti ja organisatorisesti.

Puolueemme jäseniä on mitä moninaisimmissa joukkojärjestöissä. He työskentelevät A.F.L:n, C.I.O:n unioiden ja rautatietyöläisten veljesliitoissa; Amerikan rauhan ja demokratian liitossa; Workers Alliancessa; Amerikan nuorisokongressissa; erinäisissä maailmansodan veteraanien järjestöissä; kansallisessa neekerikongressissa; farmi-, kulttuuri-, veljeys-, uskonnollisten, professionaalien ja muissa järjestöissä sekä kansallisten ryhmäin järjestöissä.

Me asetamme kaikkien, joukkojärjestöissä olevien kommunistien päämääräksi sen, että he tehokkaammin avustavat niiden työskente-

lyä, niiden rakentamista ja tiivistämistä sekä niiden yhtenäisyyden säilyttämistä kaikkia hajoittaja-aineiksi vastaan. Me asetamme päämääräksemme voittaa näiden järjestöjen edistysmielisten johtajien ja koko jäsenistön täydellisen luottamuksen. Me kehoitamme kommunisteja ottamaan kiinteämmin harteilleen heille kuuluvan osan kaikista niistä velvollisuuksista, jotka koituvat näiden järjestöjen rakentamisesta ja edistämisestä. Tällaisen vaatimattoman ja tarkokkaan työskentelyn perusteella, me odotamme, että kaikki kommunistit laajentavat yhteyksiään jäsenistön keskuudessa, voittavat heidät kansan enemmistön demokraattisen rintaman ohjelman ja järjestämisen kannattamisen puolelle ja voittavat niiden kehittyneimmät edustajat Kommunistipuolueen jäsenyyteen. Hyvänä esimerkkinä siitä kuinka paljon kommunistit tekevät joukkojärjestöjen rakentamisen hyväksi, on International Workers Order-järjestön jäsenmäärän kohoaminen 150,000:een. Me olemme ylpeitä suorittamastamme osuudesta ja tulemme jatkuvasti jäsentemme kautta antamaan I.W.O:lle täyden kannatuksemme tulevaisuudessa kuten olemme tehneet menneisyydessäkin.

Kaikki meidän työmme on kohdistettava näitä laajoja päämääriä silmälläpitäen. Kaikki mikä häiritsee niiden saavuttamista on korjattava. Kokemus on osoittanut, että kommunistien työskenteleminen joukkojärjestöissä *suljettujen fraktioiden* pohjalla, jonka päätökset ovat sitovia sen jäseniin nähden, usein herättää epäilyksiä joissakin jäsenissä, että kommunisteilla on joitain omia erillisiä etuja ajettavanaan; tällaisia epäilyksiä kehitetään taantumuksellisten ja Kommunistipuolueen vihollisten taholta. Kokemus on samanaikaisesti osoittanut, että tällaisia fraktioita ei tarvita työskentelymme tarkoituksien saavuttamiseksi joukkojärjestöissä, joka työskentely ei ole koskaan tähdätty "kommunistien kontrolliin", mitä me emme halua, ja joka on sopusoinnussa jäsenjoukon pyrkimysten kanssa poliittisiin mielipiteisiin katsomatta. Näinollen, me olemme jonkun aikaa ohjanneet joukkojärjestöissä olevia jäseniämme lopettamaan mitkä fraktiojärjestöt tahansa, jotka saattoivat olla olemassa aikaisemmin, olemaan vapaasti yhteistyöskentelyssä näissä joukkojärjestöissä olevien edistysmielisten jäsenten suuren enemmistön kanssa, välttämään ja vastustamaan kaikkia keinotekoisia ryhmittymiä, ryhmäkokouksia tai minkälaisia fraktioita tahansa jäsenistön keskuudessa, ja löytämään yhtenäisyyden työskentelylleen järjestön normaalisten kanavien kautta. Minä olen varma, että konventsioni tulee täydellisesti hyväksymään tällaisen toimintasuunnan.

Neekerien vapautusliike

Syntymästään saakka meidän Kommunistipuoluettamme ovat ohjanneet Karl Marxin sanat: "Valkoihoiset työläiset eivät voi olla vapaita niinkauan kun mustaihoiset työläiset ovat orjuudessa." Me työskentelimme monet vuodet, antaen kaiken mahdollisen avun edistyneimmille neekereille heidän yrityksissään synnyttää uutta vapautusliikettä heidän keskuudessaan, antaen energiamme valkoihoisten työläisten ja demokraattisten joukkojen voittamiselle liittoon neekerien kanssa taistelemaan niiden yhtäläisten kansalaisoikeuksien puolesta, jotka ovat niin välttämättömät molemmille, sekä valko- että mustaihoisille.

Yhdeksännessä konventionissamme me saatoimme toivorikkain mielin panna merkille Kansallisen neekerikongressin perustamisen muutama kuukausi aikaisemmin, joka omaksui itselleen tällaisen vapautusliikkeen muodostamistehtävän. Tänään, meidän kymmenennessä konventionissamme, me voimme julistaa, että Kansallinen neekerikongressi on alkanut toteuttaa vakavalla tavalla tehtäviään. Siitä on tullut neekerijoukkojen tunnustettu edustaja ja väline heidän yhtenäisyytensä saavuttamiseksi valkoihoisten joukkojen kanssa. Se oli huomattavana tekijänä neekereiden laajan järjestymisen saavuttamisessa C.I.O:n teollisuusunioihin ja tähän järjestöön pysyväisesti vaikuttamisessa kohti oikeaa suhtautumista neekerityöläisiin. Se on asettanut neekerikansan vaatimukset niin selvään mutta hillittyyn muotoon, että ne voittavat mitä laajimpien kansanjoukkojen huomion ja kunnioituksen.

Meidän tulee jatkaa mitä lämpimämmän kannatuksen antamista Kansalliselle neekerikongressille. Meidän tulisi auttaa sitä järjestöllisten probleemiensa ratkaisemisessa: neekerien monilukuisten järjestöjen toisiinsa yhdistäminen käytännölliseen yhteistyöhön ja sen seikan painostaminen entistä sitkeämmin yleisten työväen- ja demokraattisten järjestöjen keskuudessa, että neekerille ja hänen probleemeilleen annetaan täysi tunnustus, ehtona kaikkien edistymiselle.

Neekerijäsenten hankinnassa puolueeseen ja heidän kouluuttamisessaan johtotehtäviin on jossain määrin edistytty menneen kahden vuoden aikana, mutta me emme voi missään tapauksessa tyytyä siihen mitä olemme saavuttaneet. Alituinen huomio tälle kysymykselle, alituinen työmme tarkistaminen itsearvostelun merkeissä on tarpeellista. Olkoot toveri James Fordin puolueellemme tekemät huomattavat palvelukset jatkuvana muistutuksena meille kai-

kille niistä suurista voimalähteistä mitkä ovat puolueen käytettävissä neekerijoukkojen keskuudessa. Etelässä olevat vihollisemme ovat nimittäneet meitä "neekeripuolueeksi"; me toistamme jälleen, että me omaksumme tämän nimen kunnianimenä. Mutta ansaitkaamme se vakavalla neekerijäsenten hankinnalla.

Toinen järjestö, jonka on saatava enemmän apua meiltä, on International Labor Defense, jonka johdossa ovat edistysmielinen republikaani Vito Marcantonio ja toveri Anna Damon. I. L. D:n tärkeyttä korostaa se rooli, jota se esittää juuri tällä hetkellä sellaisissa taisteluissa siviilivapauksien puolesta, kuin käydään Jersey Cityssä ja Floridassa; Mooneyn, Billingsin ja Scottsboro-poikien vapauttamisen puolesta, ja sadat paikalliset taistelut. Enemmän tukea I. L. D.:lle.

Kansalliset ryhmät ja niiden järjestöt

Presidentti Roosevelt äskettäin muistutti Amerikan vallankumouksen tyttären kokousta, että me Amerikassa olemme kaikki polveutuneet vallankumouksellisista ja siirtolaisista. Me eroamme toisistamme vain siinä kuinka monta polvea erottaa meidät siirtolais-esivanhemmistamme. Amerika on se suuri sulatuskattila, johon on kaadettu ihmisiä kaikista roduista ja maista muodostamaan sen mitä me kutsumme Amerikan kansaksi ja synnyttämään uuden kansakunnan.

Suuri osa väestöstämme, mahdollisesti niinkin paljon kuin yksikolmasosa, on yhdistänyt amerikalaisuutensa sellaisen yhdyskuntaelämän ja tunnon säilyttämiseen, joka perustuu sen kansalliseen alkuperään. Maan yhteisen kielen omaksumisen lisäksi he ovat säilyttäneet alkuperäisen kielensä, sillä se antaa niin paljon heille heidän kulttuuriperintöön, jonka he haluavat säilyttää, ja on tulkintaväline heidän vallankumouksellisille ja demokraattisille kansallistraditsioille, joita he rakastavat. Nämä kansalliset yhdyskunnat tai ryhmät ovat kiinteä ja vakiintunut osa amerikalaisesta elämästä, joka on niiden rikastuttama. Jokaisen poliittisen puolueen Amerikassa täytyy antaa, ja perinnäisesti antoikin, vakavan huomion näille kansallisille ryhmille. Sen aikakauden jälkeen, jolloin puolueellamme oli taipumusta unohtaa ne, tämän kymmenennen konventionin on terävästi kiinnitettävä koko puolueen huomio kansallisiin ryhmiin ja työskentelyprobleemeihin niiden keskuudessa.

Suurilukuisimmat ja tärkeimmät näistä ryhmistä ovat italialaiset, saksalaiset, puolalaiset, juutalaiset, eteläslaavilaiset, Espanjaa pu-

huvat kansat ja irlantilaiset. Niihin kuuluu useita miljoonia ihmisiä ja ne käsittävät erikoisesti suuren osan työläisistä perustellisuuksissa ja suurimmissa teollisuuskeskuksissa.

Puolueella on järjestöt ja sanomalehdistö näiden kansallisten ryhmien enemmistön keskuudessa. Mutta on myönnettävä, että, muutamia poikkeuksia lukuunottamatta, ne eivät työskentele hyvin, niillä on taipumusta jäädä jälkeen koko puolueesta. Niitä vielä vaivaavat enemmän tai vähemmän lahkolainen katsantokanta ja lahkolaiset työtavat. Ne ovat vain heikosti sulautuneet kansallisiin ryhmiinsä kokonaisuudessaan ja erikoisen huonosti yhdistetty koko Amerikan kansan elämään.

On tarpeellista tuoda uutta elämää tälle alalle. Kansalliset toimistot, jotka johtavat tätä työtä, yhdessä kielilehtien kanssa, on huolellisesti tarkistettava, uudistettava, lujitettava ja tuotava läheisemmin koko liikkeen elämään ja keskuskomitean ohjauksen alaisuuteen. Niiden täytyy tulla voimakkaiksi tekijöiksi kansallisuutensa elämässä, herättää eloon niiden edistykselliset ja kansallisvallankumoukselliset traditsiot ja erikoisesti ammattiunionien ja veljesjärjestöjen kautta tuoda niiden kansalliset ryhmät täydellisesti demokraattisen rintaman laajan liikkeen mukaan. Keskuskomitea on päättäväinen aikomuksessaan aikaansaada tehokkaampi ohjaus kansallisten ryhmien toiminnalle. Sama tehtävä on puolueen jokaisen valtiokomitean edessä. Suuressa amerikalaisessa sulatuskattilassa kansalliset ryhmät muodostavat, ja tulevat edelleenkin muodostamaan, tärkeän osan monisäikeisestä amerikalaisesta demokratiasta, joka voidaan ja pitää tuoda demokraattiseen rintamaan, ja niiden kehittyneimmät osat puolueeseemme. Tämä on koko puolueen tehtävä.

Farmarien `probleemit

Yksi meidän hartaimmista toivomuksistamme pääsi toteutumisensa alkuun muutama kuukausi sitten kun Farmers' Union, Labor's Non-Partisan League ja C.I.O., maanviljelys- ja kannuttimotyöläisten union edustamana, allekirjoittivat sopimuksen neuvotteluista ja yhteistyöstä kaikissa kysymyksissä, jotka koskevat kaikkia ryhmiä.

Tällaisia yhteistoimintayhteyksiä on ulotettava alaspäin paikkakuntia ja piirejä käsittäväksi kautta koko maan ja niiden on käsitettävä kaikki työläisten ja farmarien järjestöt. Työväenluokan tulee selvemmin käsittää, että taistelu farmarien tarpeiden puolesta on yksi pykälä sen omassa vaaliohjelmassa ja tä-

tä taistelua tulee käydä yhdessä farmarien kanssa. Meidän puolueemme tehtävänä on opettaa työväenluokkaa tässä asiassa.

Farmarien suuri enemmistö, ne jotka muokkaavat maatansa omalla eikä palkkatyövoimalla, on lisääntyvien vaikeuksien edessä. Yhäti kasvava lukumäärä on vuokrafarmareita, jotka ovat jo menettäneet omistusoikeutensa maahan; toisella suurella osalla on suuret kiinnitysvelat ja maksaa ylivoimasta veroa kapitalisteille; kaikki heistä kärsivät markkinamonopoleista, jotka pitävät hintoja alhaisina maaseudulla ja korkeina kaupungeissa; enemmistö heistä ei saa tuotteistaan tuotantokustannuksia vastaavaa summaa.

Tukiessamme farmarien vaatimuksia avustustoimenpiteiden ja heidän vaikeuksiensa ratkaisemisen puolesta, — taistelu voimassa olevien maatalouslakien ja -hallintojen kansanvaltaistuttamisen puolesta — meidän täytyy tulla tuntemaan paljon suurempi määrä farmarijärjestöjä ja päästä niiden kanssa yhteyteen. Enemmistö farmareista on järjestynyt tavalla tai toisella. On olemassa ei ainoastaan National Grange, Farmer's Union ja muita samanlaisia järjestöjä, mutta myöskin ja vielä tärkeämpänä on olemassa laaja verkosto farmitoimistoja ja niiden agentteja sekä erikoisjärjestöjä niillä farmareilla, jotka viljelevät vain yhtä lajia. Enemmistölle näistä järjestöistä ei ole annettu huomiota työväen ja demokraattisten järjestöjen taholta kaupungeissa. Jatkuvaa tutkimista ja työtä tulisi suorittaa tämän probleemin ratkaisemiseksi, kaupungin ja maaseudun yhdistämiseksi yhteisen taistelun lujilla siteillä demokraattisen rintaman rakentamisen puolesta.

Sallikaa minun tässä mainita myöskin osuustoimintaliikkeen kasvavasta tärkeydestä, jonka päämuotoina ovat farmiosuuskunnat, kuluttajaosuuskunnat ja lainarahastot. Meidän puolueemme on tutkittava tätä liikettä ja järjestäydyttävä aktiiviseen osanottoon sen sisällä.

Työskentely naisten keskuudessa

Me olemme usein muistuttaneet itseämme, että naiset muodostavat puolet väestöstä, jouduttaaksemme jälessälaahustavaa työtämme heidän voittamiseksi puolueellemme ja työväen- ja edistysmieliselle liikkeelle. Meidän on alettava olla paljon konkreettisempia nyt ja tunnustaa, että naiset alkavat tulla aktiivisiksi, järjestyvät sekä yleisiin miesten että naisten järjestöihin, kuten ammattiunioihin sekä omiin naisten järjestöihinsä. Meidän on edistytävä paljon enemmän kuin tähän asti miljoonien poliittisesti hereillä olevien ja aktiivisten naisten keskuudessa.

Sallikaa minun esittää yksi esimerkki naisten poliittisesta kypsyydestä. Nuorten Naisten Kristillinen Yhdistys piti hiljattain kansallisen konventionin Columbuksessa, Ohio. Tämä on Yhdysvalloissa toimiva kansainvälisen järjestön jaosto, jolla on 50 osastoa eri maissa, melkein yhtä monta kuin meillä on kansainvälisessä kommunistisessa liikkeessä. Heidän konventioninsa hyväksyi selvän edistysmielisen ja demokraattisen ohjelman, asettuen yhteiskunnallisen ja työväenlainlaadinnan kannalle, yhteistyöskentelyn kannalle ammattiunionien rakentamiseksi, jne. Se asettui kannattamaan Yhdysvaltain yhteistyöskentelyä maailman rauhanvoimain kanssa, taloudellisten pakotteiden soveltamista sotavalmistavia hallituksia vastaan ja vientikiellon peruuttamista lojaalisti-Espanjaan nähden. Ainoastaan kaksi ääntä nostettiin tässä konventionissa tätä rauhanohjelmaa vastaan, joka on niin lähellä sitä mitä me edustamme, ja yksi näistä vastustajista oli "sosialisti" ja toinen oli avoin taantumuksellinen. Konventioni päätti panna alulle ja kannattaa yrityksiä tasa-arvoisuuden ja elinmahdollisuuksien voittamiseksi neekerikansalle, tukea taistelua heidän siviilioikeuksiensa puolesta ja kannattaa lainlaadintaa lynkkauksia vastaan. Onhan selvä, että tässä järjestössä on jo olemassa valtava joukko edistysmielisiä naisia ja kyvykäs ja valistunut johto. Tämä on yksi tärkeimpiä osia naisten liikkeestä. Meidän täytyy kiinnittää enemmän huomiota siihen.

Lupaava liike on kehittymässä niinkutsutun "Women's Charterin" ympärille, joka on järjestelmällinen esitys naisten erikoistarpeista ja -vaatimuksista. Saaden alkunsa etupäässä ammattiunionista ja naisten ammattiunioniyhdistyksen piireistä, se pyrkii saamaan yhteistoimintaan kaikki naisten järjestöt yleisesti hyväksytyyn edistysmielisen ohjelman pohjalla. Oikealla avustamisella ja kehittämisellä, voisi tällaisesta liikkeestä koitua paljon hyvää.

Naisten hankinnassa puolueemme aktiiviseen jäsenyyteen on edistytty joissakin piireissä sitten yhdeksännen konventionin. New York on ehkä johtaja tässä suhteessa, sillä tietojeni mukaan 39 prosenttia sen jäsenistä on naisia, joka on korkeampi prosenttimäärä kuin kaksi vuotta sitten, jolloin jäsenmäärämme oli vain puolet siitä mitä se on nyt. Jokaisen valtion tulee kiinnittää huomiota tähän kysymykseen. Samoin kuin kansakuntien sivistystasoa mitataan niiden naisille myöntämän aseman perusteella, tulleen valtioiden puoluejärjestöjemme poliittista kypsyyttä mitatamaan sen perusteella, muiden asioiden ohella, kuinka monta naista ne ovat tuoneet puolueemme aktiiviseen jäsenyyteen. Käsikä-

dessä tämän tehtävän kanssa kulkee tarve valita, edistää, opettaa ja tarkistaa mitä vakavimmalla tavalla johtohenkilöitä naisten keskuudessa.

Puolue ja nuoriso

Nousevaa demokraattista joukkoliikettä ei ole missään tunnettu niin syvällisesti kuin nuorison keskuudessa. Tosiasiallisesti nuoriso on ollut, Amerikan nuorisokongressin syntymisen kautta, joka on nyt viidennessä vuodessaan ja käsittää jo suuren enemmistön maan järjestyneestä nuorisosta, etujoukkona perusteellisen yhtenäisyyden saavuttamisessa kansallisessa mitassa. Taistelullaan Nuorisolakiehdotuksen puolesta, Amerikan nuorisokongressi valmisti tien uuden jaon nuorisohallinnolle joka, niin riittämätön kuin se on ollutkin, on kuitenkin ollut satojentuhansien nuorien tärkeänä turvana kriisin pahimmilta onnettomuuksilta. Se onnistui hävittämään useimmat C.C.C.-leirien taantumuksellisista piirteistä ja auttoi niiden ylläpitämisessä taantumuksellisten hyökkäyksiä vastaan. Se on antanut laajoille nuorisojoukoille perusteellisen kasvatuksen ja kouluutuksen demokratiassa ja edistyksessä. Se on estänyt kriisin murskaamasta nuorten moraalin, karaissut heidät fasististen ideologiain ja mielialojen myrkkyä vastaan ja tehnyt nuoresta polvesta voiman demokratian ja rauhan puolesta.

Me voimme olla ylpeitä Kommunistisesta nuorisoliitostamme, joka alusta alkaen, pienuudestaan huolimatta, on ollut elävänä voimana laajassa nuorisoliikkeessä ja ratkaisevana tekijänä sen yhtenäisyyden suojelemisessa kaikilta yrityksiltä, joita on tehty sen jakamiseksi ja hajoittamiseksi.

Kommunistinen nuorisoliitto kasvaa, mutta vielä liian hitaasti. Se asettaa eteemme kaikki puolueen rakentamisen probleemit ja jotkut niistä terävämmin kuin puolue itse. Se tarvitsee paljon enemmän apua ja ohjausta puolueelta tullakseen todella joukkoliitoksi, joka opettaa Amerikan nuorisolle marxismi-leninismiä ja puolueen ohjelmaa ja henkeä. Tämän konventsionin tulisi aikaansaada ratkaiseva parannus puolueen työssä nuorison keskuudessa.

Työläisten terveysohjelman puolesta

Suuri joukkoliike on nousemassa yleisen terveysohjelman ja erikoisesti työläisten terveysohjelman puolesta. Puolueemme täytyy antaa lisääntyvää huomiota tälle alalle. Erinäiset hallituksen raportit paljastavat kauhistuttavan tilanteen tarpeettomaan sairau-

teen ja ennenaikaiseen kuolemaan nähden työttömien, alempipalkkaisten työläisten ja köyhien farmarien keskuudessa. Avustustyöläisten keskuudessa on työkyvyttömyyden aiheuttavan sairastumisen suhdeluku 47 prosenttia korkeampi äkillisissä sairaustapauksissa ja 87 prosenttia korkeampi kroonillisissa sairaustapauksissa kuin perheiden keskuudessa, joiden sisääntulot ovat enemmän kuin \$3,000 vuodessa. Lasten kuolevaisuus on kauhistuttavasti suurempi köyhälistökortteleissa. Ammatista johtuvat sairaudet tekevät tarpeetonta tuhoa työläisten keskuudessa. Enemmän kuin puolet Amerikan kansasta on vailla tyydyttävää lääkärinhoitoa ja hampashoitoa, ja tilanne pahenee taloudellisen kriisin syventyessä.

Kysymys kansan terveydestä on mitä tärkein poliittinen kysymys. Ammattiunionit, veljesjärjestöt, naisten seurakunnat, nuorisjärjestöt sekä American Medical Associationin edistysmielinen siipi ja Rooseveltin hallitus lisääntyvästi kiinnostuvat siihen. Erinäisissä kaupungeissa ja valtioissa on tusinoittain tätä asiaa koskevia lainlaadinnallisia ehdotuksia odottamassa hyväksymistä. Meidän huomiotamme tähän probleemiin kiinnitti painokkaasti toveri Foster, joka käsitti sen tärkeyden jo silloin kun enemmistö meistä vielä piti terveyskysymyksiä vain lääkäreille kuuluvina.

Meidän tulee osallistua kaikkiin näihin edistysmielisiin liikkeisiin ja taistella joukkojen parempien terveysolojen puolesta, erikoisesti kaupungin ja maaseudun terveyskeskusten puolesta antamaan vapaata ja tyydyttävää lääkintäpalvelusta ja myöskin sen puolesta, että hallitus sisällyttää terveysvakuutuksen sosiaaliseen turvallisuuslainlaadintaan. Kansan terveydenhuoltoliike tarjoaa tärkeän välineen demokraattisen rintaman rakentamiseksi.

Velvollisuutemme latinalaista Amerikkaa ja Filippiinejä kohtaan

Puolueemme erikoisten kansainvälisten velvollisuuksien alalla me olemme jo puhuneet tärkeimmistä tehtävistämme, jotka jatkuvat ja tulevat suuremmiksi, Espanjan ja Kiinan kansojen puolesta. Me jatkamme kansainvälistä solidarisuusrahaustoamme, jolla me kehitämme enemmän ja enemmän kansainvälisiä yhteyksiä, vaihdamme tietoja, varaamme kirjallisuutta ja annamme pientä rahallista avustusta kymmenelle veljespuolueelle, jotka kärsivät erikoissortoa.

Taistelun terävöityminen fasismia ja sotaa vastaan ja demokraattisen joukkoliikkeen nousu latinalaisen Amerikan maissa ja Filippiinien saarilla asettavat näissä maissa olevien veljespuolueittemme eteen monia vaikeita problemeja tilanteessa, missä niiden

käytännölliset vaikeudet lisääntyvät samanaikaisesti niiden suuresti laajentuneiden etenemismahdollisuuksien kanssa. Meidän päätöslauselmamme ehdottaa, että puolueemme ottaa vastuulleen laajentaa huomattavasti ja systemaattisemmin käytännöllisen ja poliittisen avunannon niille. Tämä vaatii säännöllisempiä edustajistojen, julkaisujen ja poliittisten kirjeiden vaihtoa Keskuskomiteamme toimesta sekä perusteellisempaa ja systemaattisempaa huomion antamista ja toimenpiteisiin ryhtymistä näitä maita koskevissa asioissa ja demokraattisen rintaman voimien mobilisoimista tietoiseen solidarisuuteen veljiemme kanssa latinalaisessa Amerikassa ja Filippiineillä, heidän taistelussa taantumusta, fasismia ja sotaan vastaan koko puolueen taholta. Viime viikon tapahtumat Meksikossa ovat riittävät täydellisesti alleviivaamaan näiden tehtävien tärkeyden. Samanlaiset tapahtumat ovat kypsymässä Chilessä, jota meidän tulee pitää silmällä.

Puolueen uudet perussäännöt

Tälle konventionille on esitetty puolueemme uudet ja korjatut perussäännöt. Me olemme toimineet yli yhdeksän vuotta "kirjoittamattomilla perussäännöillä". Meidän kuudes konventionimme v. 1929 alussa oli hyväksynyt perussääntöluonnoksen, mutta koska tällöin oli luopuri Lovestonen synnyttämä ryhmäkuntalainen hajoitustyö korkeimmillaan, niin se ei saanut vakavaa huomiota, ei löytänyt tietänsä puolueeseen ja hävisi. Me olemme nyt kehityksessämme sellaisessa pisteessä, että on käynyt tarpeelliseksi poistaa kaikki epämääräisyys ja epävarmuus puolueesta, sen perusohjelmasta, sen rakenteesta ja sen suhteesta maahamme ja maailmaan. Tässä on teille esitettyjen perussääntöjen merkitys.

Näissä uusissa perussäännöissä ei ole periaatteessa mitään uutta. Ne edustavat olemassaolevan käytännöllisen toimintamme säännöiksi kirjoittamista ja esittävät perusohjelmamme nykyajan Amerikan merkeissä ja kansainvälisen kommunistisen liikkeen seitsemänneen maailmankongressin valossa.

Yhdeksännessä konventionissamme me hyväksyimme erikoisen päätöslauselman vastaukseksi vihollisillemme, jotka halusivat tehdä laittomaksi tai eristää puolueemme syytöksellä, että me olemme salaliittolaispuolue Amerikan demokratian väkivaltaisesti hävittämiseksi. Meidän vihollisemme eivät välittäneet teostamme ja jatkoivat ja kiihdyttivät solvauksiaan meitä vastaan. Me olemme, niinollen, päättäneet kirjoittaa vastauksemme taantumuksellisille perussääntöihimme niin täydellisellä ja perusteellisella tavalla, ettei

kapitalistilehden toimittajakaan voi sitä välttää tai vääristellä.

Me uskomme, että olemme kirjoittaneet hyvät perussäännöt, sellaiset, jotka kestävät tulevina vuosinakin ja esittävät lyhyesti ja selvästi puolueemme läheiset ja kaukaiset päämäärät sekä puolueen järjestöllisen rakenteen.

Me emme luonnollisestikaan voi tyydyttää kaikkia. Me huomaamme, että Mr. Charney Vladeck riensi sanomalehtien palstoille viime viikolla epäsuosiollisine lausuntoineen siitä. Mr. Vladeckin katsomuksilla on jotain merkitystä, sillä hän on New Yorkin kaupungin valtuustonjäsenen asemassa Laborpuolueen edustajana. Hänen valintansa tuohon virkaan tapahtui *Labor- ja Kommunistipuolueen yhteisten äänien* ansiosta. Koska me täten olemme jossain määrin vastuussa hänen virallisesta asemastaan, me emme voi olla huomioon ottamatta hänen arvostelujaan. Hän sanoo, että meidän perussääntömme ovat "täysikäännös" aikaisemmasta asenteestamme, vastakkaiset kommunistisille opeille, "Sovettien ulkoasiainviraston tarpeiden sanelemat", ja näinollen niihin ei ole luottamista pysyväisinä tai vilpittömässä mielessä laadittuina. Mutta Mr. Vladeck, eikö teidän löytönne "täysikäännöksestä" ole hieman myöhäinen, ottaen huomioon sen seikan, että kymmenestä kahteenkymmeneen miljoonaan amerikalaista kuunteli minun kaksi vuotta sitten Kommunistipuolueen presidentinehdokkaana pitämiäni radiopuheita, jotka puolustivat "demokratiaa fasismia vastaan?" Miksi te ette silloin huomannut "täysikäännöstä?" Mikäli "oikeaoppinen kommunismi" on kysymyksessä, niin olisi liikaa odottaa teidän tietävän mitä se todella on, mutta jos olette kiinnostunut siihen, niin lähetän teille (vapaasti, tietenkin) kirjani *The People's Front* (Kansanrintama)*, joka on täynnä lainauksia sellaisilta "oikeaoppisilta kommunisteilta" kuin Marx, Engels, Lenin ja Stalin, jotka elimellisesti yhdistävät heidän demokraattiset oppinsa amerikalaiden demokraattisten traditsionien kanssa — sellainen kirja, sivumennen sanoen, josta te voisitte oppia joi-takin seikkoja amerikalaisesta demokratiasta jotka ovat jääneet teiltä huomioimatta. Mikäli on kysymyksessä Sovettien ulkoasiainviraston tarpeet, niin ne sisältyvät pääasiallisesti tarpeeseen säilyttää maailmanrauha, joka on myöskin Amerikan työläisten ja koko Amerikan kansan tarve, ja pysyväinen tarve, sitäpaitsi — joten teidän ei tarvitse liiaksi huolehtia siitä. Mikäli on kysymyksessä vilpittömyytemme demokration puolustamisessa, niin enemmän

* Earl Browder, *The Peoples Front*, International Publishers, New York."

kuin kaksituhatta amerikalaista kommunistia ja kommunistista nuorisoliittolaista Espanjassa olevan Lincoln-Washingtonin brigadin 3,700 jäsenen joukossa ovat sen verellään vahvistaneet — seikka, jonka enemmistö todellisista amerikalaisista on tunnustanut. Ja teidän itse, Mr. Vladeck, tulisi olla ensimmäisenä tervehtimässä sitä lopullista asiakirjallista todistusta, jota teidän erinomainen lakimiesjärkenne pitää arvossa, siitä että ne äänet, joilla te pääsitte virkaan eivät tulleet kapinallisilta ja salaliittolaismaisilta demokratian vihollisilta, vaan sen vilpittömimmiltä, rohkeimmilta ja kyvykkäimmiltä puolustajilta.

Toinen henkilö, joka on tyytymätön perussääntöihimme on taantumuksellinen sanomalehtikirjailija, Mr. Boake Carter. Me kuuntelemme tarkasti jokaista ääntä, emmekä ole liian ylpeitä oppimaan vihollisiltammekin. Mahdollisesti me voimme tehdä jotain Mr. Carterin vastalauseiden suhteen. Hän valittaa, että uudet perussääntömme eivät sisällä erikoista velvoitusta “olla uskollinen Yhdysvaltain perustuslaille”. Kun me muistutamme itseämme, että ainoa vakava Yhdysvaltain perustuslain kumoamisuhka on lähöisin Mr. Carterin palkanmaksajista, taantumuksellisista ja taloudellisista rojalisteista, niin tuntuu oikealta, että meidän tulisi nimenomaisesti todeta tämä seikka meidän poliittisessa päätöslauselmassamme ja ilmaista päättäväisyytemme puolustaa Yhdysvaltain perustuslakia, joka sisältää useita Amerikan demokratian tärkeitä saavutuksia, näiltä hyökkäyksiltä taantumuksellisten taholta. Me toivomme, että Mr. Carter tulee tämän johdosta olemaan yhtä mielissään kuin työläisetkin tulevat olemaan.

Mr. Carter on myöskin kiinnittänyt huomiotamme pieneen teknilliseen virheeseen. Siinä kohdassa missä me mainitsemme eräistä kelvottomista aineksista, jotka on säälimättä poistettava riivistämme, meidän perussääntöluonnoksemme sanoo, että heidät “on heti poistettava vastuunalaisista asemista, erotettava ja paljastettava yleisön edessä.” Mr. Carter huomauttaa vahingoniloisena, että “erotettava”-sanon jälkeen me emme kirjoittaneet “puolueesta,” ja sen johdosta otaksuu, että me tulemme “paljastamaan yleisön edessä” tällaiset rikolliset mutta pidämme heidät puolueen jäsenyydessä. Mr. Carter on ilmeisesti väärässä; sana “erotettava” tarkoittaa “puolueesta,” ja perussääntökomissionimme tulee luultavasti korjaamaan tämän virheen. Kiitämme jälleen Mr. Carteria avustaan meidän perussääntöjemme saattamisessa kirjaimellisesti oikeaksi.

Kun taantumukselliset aloittavat “punajahdin” ja päästävät

valloilleen journalistiset koiransa meitä vastaan, niin yksi äänekäimmistä haukkujista on Mr. Eastman. Tuo auktoriteetti "proletaarisissa ja sosialistisissa aatteissa," valittelee, että perussääntömme, tekemällä mahdolliseksi urkkijoiden ja "puolueluottamuksen pettäjien" erottamisen, todistavat, että me emme ole "todellinen poliittinen puolue." Mutta työläiset, ja Amerikan kansa yleisesti, ymmärtävät täydellisesti kun me muistutamme heille, että meidän on häpeäksemme tunnustettava, että noin neljätoista vuotta sitten, valppauden puutteemme takia, Mr. Eastman itse tuli lyhyeksi ajaksi puolueemme jäseneksi ja käyttäytymisellään osoitti tarpeelliseksi juuri sellaisen pykälän perussäännöissämme. Meistä on tullut "todellinen poliittinen puolue" juuri siksi, että me puhdistimme itsemme eastmanneista, lovestoneista ja kaikesta muusta sellaisesta roskasta.

New York *World-Telegram* on viimeisten viiden kuukauden aikana käyttänyt enemmän toimituspalstoja todistaakseen, että kommunismi on "demokratian väkivaltaista kukistamista" kuin Espanjan ja Kiinan sotiin ja taloudelliseen kriisiin yhteensä, enemmän palstoja kuin mihinkään muuhun paitsi Rooseveltin elvytyslakiehdotuksen tuomitsemiseen. Sen toimittajalla on nähtävästi suuri luottamus vakuuttamiskykyynsä, sillä toukokuun 18 p. hän lausui mielipiteen ja toivomuksen, että Kommunistipuolueen "luja leniniläinen kantajoukko" (tarkoittaen luonnollisesti niitä, jotka hyväksyvät hänen selityksensä kommunismista) tulee tähän kymmenenteen konventsioniin voidakseen "perusteellisesti tuomita" nämä perussäännöt "horjuvana opportunistina" ja hylkää sen tai sitten täydellisesti hajoittaa Kommunistipuolueen.

Voi olla epäystävällistä meiltä tuottaa niin suuri pettymys Mr. Roy Howardille. Hän tarvitsee salaliittolaismaisen väkivaltapuolueen, ja jos me kieltäydymme palvelemasta häntä tässä suhteessa, niin voinee olla sekin vaara, että hän järjestää sellaisen itse. Hänen yrityksensä porata Kommunistipuoluetta sisältäpäin onnistui käännyttämään vain yhden meidän riveissämme, ja se oli miesraukka, joka oli työttömyyden ja avustuksen odottamisen johdosta menettänyt järkensä. Mahdollisesti Mr. Howardin pitäisi kääntyä Norman Thomasin ja Sosialistipuolueen puoleen, jotka kerskuvat, että heidän puolueensa on "kaikkiasisältävä" ja todistavat sen sisällyttämällä viiteentuhanteen jäsenensä kaikki mahdolliset mielipiteet.

Ei, me emme voi tyydyttää kaikkia. Mutta me uskomme, että meidän uudet perussääntömme tulevat osoittautumaan hyvin tyy-

dyttäväksi kymmenelle konventsionille, koko Kommunistipuolueelle, työväenluokalle ja Amerikan demokratialle yleensä.

Kommunistipuolueen yhtenäisyys

Meidän vihollisemme tulevat pettymään pahasti sen vuoksi, että tämä kymmenes konvensioni niin dramaattisesti osoittaa erheelliseksi heidän varmat ennustuksensa hajaannuksesta meidän riveissämme. He ovat aprikoineet tähän tapaan: Kommunistipuolue painostaa, että se on amerikalainen; poliittiset puolueet Amerikassa ovat kaikkialla sekasorrossa ja hajaantuvat; näinollen Kommunistipuolueen konventsionin pitäisi aiheuttaa hajaannuksen. He ovat valmiit tuomitsemaan meidät "*epäamerikalaisiksi*", jos me kieltäydymme antamasta heille "tyypillistä amerikalaista" hajaannusta.

Nämä herrasmiehet luonnollisestikaan eivät voi käsittää Kommunistipuolueen yhtenäisyyttä. Tämä on vain osoitus heidän yleisestä poliittisesta tietämättömyydestään. He eivät luonnollisestikaan voi käsittää poliittisen puolueen yhtenäisyyttä muuten kuin "poliittisen pomon", pikku diktaattorin merkeissä, joka ajaa oman tahtonsa läpi uhkailulla, vehkeilyllä ja periaatteellisilla myönnytyksillä. Me rikomme jokaista heidän käsitystään esittämällä vapaimman sisäisen demokratian, mitä on koskaan nähty maamme poliittisessa elämässä, asettamalla avoimesti mitä laajimpien joukkojen eteen koko strategiamme ja taktiikkamme ja pitämällä tarkoin kiinni periaatteistamme. Ja tulos, se mikä taantumuksellisille politikointsijoille on ihmeiden ihme, on riidan ja sekasorron asemesta täydellisin ja innostunein yhtenäisyys kasvavissa riveissämme, mitä on koskaan nähty.

Vihollisemme myöskin nauttivat muistuttaa meitä siitä, että menneisyydessä Kommunistipuolue oli myöskin sisäisten riitojen ja hajaannusten alainen. Tämä on totta, ja me olemme viimeiset unohtamaan tämän seikan. Mutta sitten v. 1928, jolloin me ajoimme trotskilaiset pois riveistämme, ja 1929, jolloin me puhdistimme itsemme buharinilais-lovestonelaisista tuholaisista on puolueemme historia ollut katkeamattoman kasvun ja jatkuvasti tiivistyvän yhtenäisyyden historiaa. Me tiedämme, että nämä tuhoajat ja hajottajat yrittävät lähettää agentejaan puolueeseemme, mutta tämä käy heille yhä vaikeammaksi jäsentemme valppauden ja yhtenäisyyden kautta. Se on yhtenäisyyttä, joka perustuu ymmärtämykseen ja tieteeseen, historian tieteeseen, jonka perustivat Karl Marx ja Frederick Engels ja jota kehittivät nykyisellä imperialismin ja so-

sialismin maailmanvallaksi nousemisen kaudella Vladimir Lenin ja Josef Stalin.

Meidän vihollisemme ovat sopineet keskenään, että he kutsuvat meitä "stalinilaisiksi". Mitä suurimmalla ylpeydellä me otamme meidän rakastetuimman opettajamme ja oppaamme nimen. Me olemme todellakin stalinilaisia, ja me toivomme tulevamme yhä enemmän niin mainehikkaan nimen arvoisiksi. Me muistamme kuinka aikaisemmalla kaudella keksittiin heittiö Trotskin taholta nimitys "leninisti" "pilkka"-nimeksi, mutta se nousi eristämään ja saattamaan häviöön hänet ja hänen joukkonsa ja muodostumaan kunniakkaimmaksi nimeksi mitä kaikkien maiden sorrettujen keskuudessa tunnetaan. Samoin tänäpäivänä on Stalinin nimi yhteissumma Marxin, Engelsin ja Leninin opeista, edustaa marxismin korkeinta tasoa, mikä on saavutettu sosialistisen yhteiskunnan horjumattomissa perusteissa yhdellä-kuudesosalla maapalloa, symbolisoi horjumatonta rauhan ja sosialismin linnoitusta Neuvostoliitossa, työläisten ja koko maailman kaikkien sorrettujen työläisten toiveita, pyrkimyksiä ja turvaa. Stalinilainen, se on todellakin ylväs nimi, ja meidän tulee kantaa sitä kaikella vaatimattomuudella, sillä sen mukana kulkee suuri vastuunalaisuus.

Me olemme painostaneet tässä, että Kommunistipuolueemme seisoo omilla jaloillaan, tekee omat päätöksensä ja on kaikissa suhteissa amerikalainen puolue. Meidän vihollisemme ovat vahingoniloisina julistaneet, että tämä tarkoittaa sitä, että me erotamme itsemme maailman muista Kommunistipuolueista, Neuvostoliitosta ja Kommunistisesta Internationalesta. Jälleen he ovat surkeasti erehtyneet. Mikään ei voisi olla kauempana totuudesta. Ei ole ainoastaan totta, että Yhdysvaltain Kommunistipuolueen yhtenäisyys on lujempi kuin koskaan ennen, mutta on myös totta, että *maailman kaikkien kommunistien kansainvälinen yhtenäisyys*, jotka ovat yhdistyneet Kommunistisessa Internationalessa, on tullut rakastetun Georgi Dimitrovin johdon alaisuudessa, joka symbolisoi omassa persoonassaan sitä voimaa, joka on murskaamassa fasismin, täydellisemmäksi ja ehdottomammaksi kuin koskaan ennen historiassa. Kaikkien kommunistien ja kaikkien työläisten ja sorrettujen kasvavan yhtenäisyyden keskipisteenä on se loistava inspiratio, jota antaa Neuvostoliitto kommunistipuolueensa ja Josef Stalinin johdolla. Me julistamme tämän tosiasian koko maailmalle. Se on meidän voimakkain kilpemme ja aseemme.

Meidän vihollistemmekin täytyy antaa tahtomattaan tunnustus tälle tosiasialle. Muutama päivä sitten yksi taantumuksen leirin

kyvykkäimmistä propagandisteista antoi merkityksellisen todistuskappaleen. Minä tarkoitan hyvin tunnettua sanomalehtikirjailijaa ja poliittisten asioiden selostajaa, Miss Dorothy Thompsonia, jota on esitelty taantumukselliseksi Yhdysvaltain presidentinehdokkaaksi. Voitaisiin sanoa, ohimennen, että tämän, taantumuksellisten edustajaksi esitetyn ehdokkaan poliittinen taso on paljon korkeampi kuin kenenkään toisen, joka on nimitetty, olkoonpa hän sitten Hoover, Landon tai Vandenberg. Miss Thompson kirjoitti seuraavat sanat palstallaan, joka julkaistiin toukokuun 20 p.:

“Jos tulee toteennäytetyksi, että Venäjä on ainoa maa maailmassa, joka puolustaa pieniä kansanvaltoja samalla kun suuret kansanvallat ovat valmiit kaupittelemaan ne pois, niin luoja auttakoon suuria kansanvaltoja!”

Mutta sehän on jo tullut toteennäytetyksi, että Venäjä, Neuvostoliitto, “on ainoa maa maailmassa” joka auttaa pieniä kansanvaltoja ja sorrettuja kansoja yleisesti. On selvä, että ainakin yksi “suurista kansanvalloista,” Britannia, ei ainoastaan ole “valmis kaupittelemaan ne pois” vaan kaupittelee ja luovuttaa niin paljon kuin kykenee. On selvä, että Ranska ja Yhdysvallat, huolimatta hyvin esitetyistä hyvistä aikeista, sallivat itsensä tulla vedetyksi “kaupitteluun!” Miss Thompson voi hyvinkin nähdä tarpeelliseksi vedota luojaan, sillä hänen palkanmaksajansa ja kumppaninsa eivät koskaan auta häntä pois tästä vaikeudesta. Mutta meillä, jotka luotamme Neuvostoliittoon ja vetoamme demokraattisiin joukkoihin yhtenäisyyden ja toiminnan puolesta, on eheämpi perusta. Me voimme olla varmempia ja luottamuksellisempia tulevaisuuteen nähden.

Ja tämä on perusta Kommunistipuolueen verrattomalle yhtenäisyydelle. Tämän vuoksi meidän päätöslauselmamme voi puhua niin tyyneesti niin konkreettisesti tämän yhtenäisyyden ja sen johdon kohottamisesta korkeammalle tasolle. Tämän vuoksi me annamme kaikille puolueemme johtaville komiteoille tehtäväksi lujittaa niiden kollektiivista työskentelyä ja johtoa, parantaa niiden bolshevistista itse-arvostelua, voittaa kaikki lahkolaisuuden jätteet puolueemme oikean ohjelman soveltamisessa. Tämän vuoksi me varoitamme kaikkia taipumuksia vastaan pitää meidän puolueemme joukkoliikkeen häntäpäässä, että on vältettävä kaikki itse-tyydytyksen mielialat, että on entisestään lujitettava puolueen yhtenäisyyttä ja kuria, että on kehitettävä huomaavaisuutta ja valpautta kaikissa kysymyksissä, jotka vaikuttavat puolueen ja jouk-

koliikkeiden elämään. Tämän vuoksi me painostamme ehdotonta tarvetta taata kollektiivinen ja ystävällinen keskustelu kaikista erimielisyyksistä, joita voinee nousta poliittisissa tai taktillisissa kysymyksissä, että ne voidaan nopeasti voittaa. Ja tämän vuoksi me asetamme kaikkien puolueemme johtavien elimien tehtäväksi omak-sua tietoisemmin toveri Stalinin johdon opetukset, joista on esi-merkkinä Neuvostoliiton kommunistipuolue ja sen maailmanhis-toriallinen saavutus: sosialistisen yhteiskunnan rakentaminen.

VI. AMERIKALAINEN TRADITSIO JA SOSIALISMI

Yhdysvaltain kommunistipuolue pohjautuu maamme vallanku-mouksellisen sosialistisen uudelleenjärjestämisen perusohjelmaan, s.t.s., siihen, että koko kansa, joka toimii valtiojärjestönsä kautta, valtaa kansantalouden omistuksen ja käytön koko kansan yhteiseksi eduksi.

Koska enemmistö Amerikan kansasta ei ole vielä vakuutettu tämän sosialistisen uudelleenjärjestelyn tarpeellisuudesta, tämä oh-jelma ollen nyt vielä vain suhteellisesti pienen vähemmistön hy-väksymä, ja koska tänäpäivänä on päävihollisena fasismi, niin Kommunistipuolue näkee tarpeelliseksi antaa kaikki voimansa de-mokraattisen rintaman ohjelman toteuttamiselle ja demokraattisen rintaman järjestöjen rakentamiselle ainoana takeena taantumuksen ja fasismin voittoa vastaan, joka uhkaa hävittää demokratian ja kaikki sen aikaisemmat saavutukset ja hävittää itse sivistyksenkin.

Demokraattisen rintaman ohjelma ei ole sosialistinen ohjelma. Se on niiden toimenpiteiden minimimäärä, jotka kapitalismin alai-suudessa tarvitaan demokratian, kaiken sen säilyttämiseksi ja laa-jentamiseksi, joka on ollut amerikalaisen traditsion sydämenä men-neisyudessa Yhdysvaltain vallankumouksellisesta perustamisesta läh-tien. Demokraattisen rintaman ohjelma pohjautuu täydellisesti traditsionaaliseen amerikalaisuuteen.

Taantumuksellinen leiri luonnollisesti kieltää tämän. Kaikelle mikä vähimminkin törmää yhteen monopolipääoman voittojen kanssa he antavat kaikkisisältävän "kommunismien" leiman. Roo-seveltin keskitietä kulkevan uuden jaonkin, joka vaatii monopoli-pääomalta joitakin myönnytyksiä kansan vaatimuksille juuri ny-kyisen järjestelmän haaksirikkoutumiselta pelastamisen tarkoituk-sessa, nämä sokeat taantumukselliset tuomitsevat "punaiseksi" ja "vallankumoukselliseksi" katkeruudella, joka tällä hetkellä on suu-

rempi kuin se, minkä he kohdistavat todellisia vallankumouksellisia, Kommunistipuoluetta vastaan. Mutta meidän ei tarvitse tässä konventionissa kuluttaa paljon aikaa polemiikkeihin näiden "punakauhunlietsojien" kanssa, jotka osoittivat vv. 1936 ja 1937 vaaleissa, että he ovat suuremmalta osalta kadottaneet yhteytensä amerikalaisiin joukkoihin. Villeillä tuomitsemisillaan he ovat onnistuneet vain karaisemaan suuren yleisön kaikkein läpinäkyvimpiä "punakauhulietsonnan" muotoja vastaan. Tällä tavalla senaattori Copeland ja valtiosenaattori McNaboe, esimerkiksi ovat *reductio ad absurdum* prosessin (järjettömyyteen asti meneminen. Suom.) kautta tehneet tietämättäänkin yleisen palveluksen — josta heitä ei kuitenkaan tarvitse kiittää, sillä he eivät tienneet mitä tekivät. Kaikki demokraattisen rintaman kehittyneimmät yksilöt ovat nyt jo selvillä Hitler-Mussolini-Mikadon "kommunistivastaisen liiton" strategiasta, he näkevät tämän strategian soveltamisen Amerikan sisäisessä elämässä taantumuksen leirin taholta, ja he ovat jo aseistetut sitä vastaan. Meidän täytyy laajentaa tämä ymmärtämys demokraattisen rintaman mitä laajimpiin joukkoihin ja kaikkiin sen rehellisiin johtohenkilöihin.

Mutta meidän on puhuttava niille ystäville ja mahdollisille liittolaisille demokraattisessa leirissä, jotka kokonaan toisessa muodossa näkevät ristiriidan siinä, että kommunistit tänäpäivänä tukevat demokraattista ohjelmaa tänään ja pyrkivät sosialismiin huomenna, jotka näkevät itse sosialismissa — todellisessa sosialismissa, ei taantumuksellisten mörkömiehessä — jotain vierasta amerikalaisuuden demokraattiselle traditsiolle. Meidän täytyy tehdä selväksi heille, ja itsellemme missä suhteessa toisiinsa ovat demokratian säilyttäminen tänään ja sosialismin saavuttaminen huomenna.

Kaikkien väärinkäsitysten välttämiseksi nyt ja tulevaisuudessa, tehkäämme selväksi pienimmänkin epäilyksen ulkopuolelle, että Kommunistipuolue ei millään tavalla heikennä tai luovu päämäärästään täydellisen sosialismin saavuttamiseksi Amerikalle niin pian kuin mahdollista, joka merkitsee, niin pian kuin sosialismi voittaa enemmistön kannatuksen. Tämän seikan *takia*, eikä, kuten jotkut näyttävät ajattelevan, siitä *huolimatta* tai *hyläten* sen, me olemme johdonmukaisin ja uskollisin osa demokraattisesta rintamasta. Meidän uskollisuutemme sosialismia kohtaan selittää meidän uskollisuutemme demokraattista rintamaa kohtaan.

Meidän tunnuksemme, jonka me otamme suoraan Leniniltä, on tämä: "Demokratian kautta sosialismiin; sosialismin kautta korkeimpaan demokratiaan ja sen täydelliseen saavuttamiseen."

Meidän ohjelmamme sosialismin puolesta on elimellisesti yhdistetty perinnäiseen amerikalaiseen demokratiaan, sellaisena kuin Thomas Jefferson, jonka poliittisia jälkeläisiä me olemme, sen perusti; meidän ohjelmamme on suoranainen tulos tästä demokratiasta. Tulkoon muistutetuksi niille, jotka yrittävät asettaa Jeffersonin Marxia, Engelsiä, Leniniä ja Stalinia vastaan, jotka näkevät sosialismissa jotain "ulkomailta tuotua" ja "vierasta", että samassa mielessä Jefferson myöskin "tuotti" demokratian teorian Europasta Amerikkaan, missä ne tulivat ensimmäiseksi ja parhaiden toteutettua sillä aikakaudella. Jeffersonin suuruus johtui välittömästi hänen perinpohjaisesta etsinnästään kautta koko ajatusmaailman löytääkseen *parhaimman kaikkialta*, kaikista maista. Aivan samalla tavalla kuin Amerikan kansa tuli voimakkaaksi ja suureksi siitä syystä, että se muodostettiin vanhan maailman kaikista maista tuoduista elinvoimaisimmasta ja tarmokkaimmasta etujoukosta, niin myös amerikalaisista demokraattista filosofiaa ja ohjelmaa ruokkivat maailman parhaimmat ajattelijat, ja se oli kykenevä antamaan johtoa koko maailmalle tämän seikan vuoksi. Me seuraamme näinollen läheisesti Jeffersonin jälkiä kun me hylkäämme kaiken ahtaan natsionalismin ajattelussa ja ohjelmassa, kun me kierrämme koko maailman löytääksemme parhaimman kaikkialta. Niinkuin Jeffersonkin, me ajattelemme, että Amerika on oikeutettu saamaan parhaimman kaikesta, oli se sitten lähtöisin mistä tahansa.

Mikä oli Jeffersonin demokraattisten ajatusten, jotka muodostivat oleellisen amerikalaisen traditsionin, olemus? Siitä voidaan tehdä yhteenveto muutamissa esityksissä:

1. Sellaisessa yhteiskunnassa, missä hallituspakolla saatetaan kansanjoukot vähemmistön itsekkäiden yksilöetujen alaisiksi, ei voi olla mitään yhteiskunnallista terveyttä ja edistystä; hallituksen täytyy, näinollen, perustua enemmistön kansanvaltaisesti julkituun tahtoon.

2. Hallitusvalta, poliittinen valta, voidaan rakentaa vain taloudellisen vallan, s.t.s. maan perustalouden, joka on yhteiskuntaelämän perusta, omistuksen, kontrollin ja käytön pohjalle; 18 vuosisadan loppuosan ja 19 vuosisadan alkuosan Amerika kykeni saavuttamaan tällaisen perustan rikkomalla suuret siirtokunta-aikaiset maamonopolit ja avaamalla länteenpäin olevat suuret alueet sekä laajasuuntaisella vapaan tai halvan maan jakamisella. Demokratia oli näinollen pääasiallisesti agraarista, jota täydensi käsityöläisten, jotka omistivat omat työvälineensä ja työskentelivät niillä, kaupunkilaisdemokratia.

3. Korkeimmalla vallalla, valtiolla, täytyy olla siinä määrin valtaa, eikä enempää, että se voi suorittaa tehtävänsä, joka on suojella yhteiskuntajärjestelmää, joka rakentaa sen, sen sisällä olevien itsekkäiden vähemmistöintressien hyökkäyksiltä ja hyökkäyksiltä ulkoapäin. Näinollen, demokratiassa, joka perustuu laajaan kansantalouden jakoon yksilötuottajien käsiin, on oltava niin paljon paikallista itsehallintaa kuin mahdollista, ja kaikki hallitusvalta — joka parhaimmassakin tapauksessa on välttämätön pahe — on rajoitettava niille aloille, joissa sen toiminta on välttämätön kansan probleemien ratkaisemiseksi.

Me kommunistit hyväksymme täten esitetyt jeffersonilaiset periaatteet, ja me olemme sitä mieltä, että niiden käytäntöön soveltaminen, Jeffersonin suorittamana, tuotti kehittyneimmän ja edistyneimmän yhteiskunnan mitä historia oli siihen aikaan asti nähnyt. Me pidämme Jeffersonin periaatteita yhtähyvin paikansapitävänä tänään kun ne sovelletaan niihin suuriin muutoksiin, jotka ovat tapahtuneet viimeisten sadanviidenkymmenen vuoden aikana.

Mitkä ovat nämä muutokset? Ne ovat taloudellisen vallankumouksen muutokset: suurisuuntaisen voima- ja konetuotannon nousu teollisuudessa, yksilötuotannon häviäminen, suurten trustien ja monopolien ilmaantuminen, maaseudun saattaminen kaupungin alaiseksi, ja monopolipääoman valta yksilöllisen maaseututalouden jätteidenkin yli. Jeffersonin päivinä oli kansantalous ylivoimaisesti kansanjoukkojen käsissä. Jeffersonin päähuolena oli mitenkä säilyttää se kansanjoukkojen käsissä. Hän onnistui luomaan päällysrakenteen, — demokraattisen hallituksen —, ja aikaansaamaan voimakkaan demokraattisen traditsion — mutta hänen pyrkimyksensä itseänsä jatkavan agraaridemokratian aikaansaamiseksi haaksirikkoutui kone- ja mekaanisen voiman nousuun, taloudelliseen vallankumoukseen, jota hän ei voinut aavistaa. Tänään, v. 1938, kansantalous on siirtynyt pois kansan käsistä; suuret korporatsioonit, jotka edustavat vain pientä osaa väestöstä, omistavat välittömästi noin 90 prosenttia siitä; koko kansantalous on tämän vähemmistön — taloudellisten rojalistien — vallan alla, jota rajoittaa vain se, missä määrin hallitus, demokraattisten joukkojen vaikutuksesta, tulee väliin. Jeffersonin demokratian taloudelliset perustukset ovat hävinneet; demokraattisesta hallituksesta muodostuva päällysrakenne ja kansan itsejärjestyminen, jonka tämä hallitus tekee mahdolliseksi, ovat ainoat jälleläolevat välineet, joilla joukot voivat vaikuttaa talouteensa ja kontrolloida sitä. Tämän vuoksi,

on demokratia taloudellisten rojalistien, monopolipääoman, uhkaama.

Koko se demokraattinen joukkoliike, joka nousee tänäpäivänä Amerikassa, on tähdätty kohti jonkinlaisten keinojen löytämistä jeffersonilaisen demokratian kadotettujen taloudellisten perustuksien palauttamiseksi. Jos se aikoo pysyä uskollisena Jeffersonin periaatteille, sen on löydettävä uusi ja aivan toisenlainen käytännöllinen ohjelma. Vanha yksilötalous on mennyt ainiaaksi; sitä vastoin kun Jefferson kykeni lujittamaan demokratiaa yksilöllisen yksityisomistuksen suojelemisella tuotannossa, niin tänään kaikki toimenpiteet yksityisomistuksen lujittamiseksi vain lujittavat monopolipääoman, rikkaan vähemmistön otetta kansanjoukkojen yli. Demokraattisen itsehallinnan olemassaolokin on uhattuna. Takaisin menneisyyteen johtavaa tietä ei ole olemassa. Me olemme pakoitettut luopumaan Jeffersonin unelmasta agraaridemokratiasta, jos mielimme säilyttää Jeffersonin demokraattiset periaatteet.

Kaikki Rooseveltin uuden jaon edistykselliset toimenpiteet ovat epätäydellisiä ja katkonaisia yrityksiä sovelluttaa Jeffersonin demokraattiset periaatteet kahdennenkymmenennen vuosisadan uusiin oloihin. Ne ovat epätäydellisiä ja katkonaisia, sillä ne välttävät niiden loogillisia seurauksia, nim. perusteellista yhteentörmäystä monopolipääoman kanssa.

Demokraattisen rintaman ohjelma, jota me olemme tässä selostaneet, on lisä-, ja systemaattisempi, yritys sovelluttaa Jeffersonin periaatteet kapitalistisen tuotanto- ja jakelutavan puitteissa.

Mutta Jeffersonin periaatteiden täydellinen sovelluttaminen, demokraattisten ajatusten johdonmukainen sovelluttaminen tämän päivän oloihin, johtaa luonnollisesti ja kiertämättömästi Kommunistipuolueen koko ohjelmaan, Yhdysvaltain sosialistiseen uudelleenjärjestämiseen, taloutemme yhteisomistukseen ja -käyttöön kaikkien eduksi. Valaistakseni tätä, sallikaa minun uudelleen esittää Jeffersonin kolme perusajatusta tämän päivän olojen merkeissä. Tällöin saamme seuraavan:

1. Ensimmäinen ja perusteellisin jeffersonilainen väite jää muuttumattomaksi. Me voimme toistaa tänään: Sellaisessa yhteiskunnassa, missä hallituspakolla saatetaan kansanjoukot vähemmistön itsekkäiden yksilöetujen alaisiksi, ei voi olla mitään yhteiskunnallista terveyttä ja edistystä; hallituksen täytyy näinollen perustua enemmistön kansanvaltaisesti julkituotuun tahtoon.

2. Poliittinen valta voidaan rakentaa vain taloudellisen vallan, maan perustalouden, joka on yhteiskuntaelämän perusta, omis-

tuksen, kontrollin ja käytön pohjalle; kahdennenkymmenennen vuosisadan Amerika on uusi maailma syvällisemmässä mielessä kuin alkuperäinen Amerika oli uusi maailma Euroopalle; se haittaa perus- ja määräävän taloutensa olevan suurten, yhteiskunnallisesti käytettyjen, toisiinsa sidottujen ja toisistaan riippuvaisten liikeyritysten muodossa, joita ei voida rikkoa hävittämättä tuotantokykyä ja jotka voivat tulla demokraattisen itsehallinnan perustaksi vain silloin jos ne vallataan kokonaisuudessaan tämän demokraattisen itsehallinnan elimien kautta. Demokratian on tultava näinollen pääasiallisesti teollisuusedemokratiaksi, yhteiskunnallisesti omistetun ja käytetyn teollisuuden demokratiaksi, jota täydentävät agraaris-demokraattiset voimat liittolaisina; s.o. sen täytyy olla sosialistinen demokratia.

3. Korkeimmalla vallalla, valtiolla täytyy olla siinä määrin valtaa, eikä enempää, että se voi suorittaa tehtävänsä, joka on suojella yhteiskuntajärjestelmää, mikä rakentaa sen, sen sisällä olevien itsekkäiden vähemmistöintressien hyökkäyksiltä ja hyökkäyksiltä ulkoapäin. Tähän saakka me toistamme alkuperäisen jeffersonilaisen periaatteen muuttumattomana. Mutta oloissa, jotka ovat syntyneet kahdennenkymmenennen vuosisadan taloudesta, jota ei voida jakaa yksilötuottajien kesken ja joka on omistettava, kontrolloitava ja käytettävä demokraattisesti, paikallinen itsehallinta on sovellettava kansalliseen valtioon, joka omaa kaiken tarvittavan vallan kansantalouden käyttämiseksi tehokkaasti ja sen suojelemiseksi hyökkäykseltä; kaiken hallitusvallan — joka parhaimmassakin tapauksessa on välttämätön pahe — täytyy tähdätä kohti luokattoman yhteiskunnan luomista, jossa ihmisen riistäminen toisen taholta on kokonaan hävitetty ja missä hallitusvalta, valtiovalta, näinollen käy lopulta tarpeettomaksi ja vähitellen kuolee ja katoaa.

Tässä Jeffersonin demokraattisten peruseriaatteiden jälleen esittelyssä meillä on ainoa mahdollinen ratkaisu näiden periaatteiden lopulliselle säilyttämiselle. Mutta me samalla kertaa olemme sen kautta täydellisesti yhdistäneet Jeffersonin opetukset Marxin, Engelsin, Leninin ja Stalinin opetuksien kanssa. Meillä on Kommunistipuolueen koko ohjelma.

Tämän vuoksi me toteutamme Kommunistipuolueen työskentelyssä sekä demokraattisen ohjelman että taistelomme koko Kommunistisen ohjelman, sosialismin puolesta. Tämän vuoksi me julistamme, että jatkamme suurta amerikalaista traditsiota ja Jeffersonin, Painerin, Jacksonin ja Lincolnin työtä. Me ilmaisemme tämän amerikalaisen traditsion ja sosialismin yhteensulautumisen

kun me laulamme "The Star Spangled Bannerin" kanssa "Kansainvälistä," kun me koristamme puhujalavamme tänään kahdeksannentoista vuosisadan demokraattisen vallankumouksemme lipulla ja kahdennenkymmenennen vuosisadan sosialistisen vallankumouksen punaisella lipulla. Tätä tarkoittaa tunnuksemme:

"Kommunismi on kahdennenkymmenennen vuosisadan amerikalaisuutta."

JOHTOPÄÄTÖS

Toverit, siinä ohjelmassa jota me ehdotamme tälle konventionille ja siinä työssä mitä me jo teemme sen toteuttamiseksi, me luomme työväenluokan, Amerikan sosialistisen uudelleenjärjestämisen vallankumouksellista puoluetta — Yhdysvaltain Kommunistista joukkopuoluetta.

Kommunistipuolue on tietoisin, aktiivisin, uskollisin, rohkein ja kurinalaisin armeija taistelussa demokratian ja rauhan puolesta ja demokratian kautta sosialismiin.

Palauttakaamme mieliimme ne mittapuut, jotka suuri opettajamme ja oppaamme, Lenin asetti tällaiselle puolueelle. Lenin sanoi:

*"Mikä pitää yllä proletariaatin vallankumouksellisen puolueen kuria? millä se tarkistetaan? millä lujitetaan? Ensinnäkin proletaarisen etujoukon luokkatietoisuudella, sen uskollisuudella, lujuuudella ja sankaruudella. Toiseksi sen taidolla sitoutua, olla läheisessä yhteydessä ja vississä määrässä, jos niin tahdotaan sanoa, sulautua työtätekevien mitä laajimpien joukkojen kanssa, ensikädessä proletaarisen, mutta myöskin ei-proletaarisen työtätekevän massan kanssa. Kolmanneksi sillä, että tämän etujoukon toteuttama poliittinen johto on oikea, että sen poliittinen strategia ja taktiikka ovat oikeita, ehdolla, että mitä laajin massa oman kokemuksensa nojalla vakuuttautuu tästä oikeudesta." **

Tarkistakaamme vielä kurssiamme rakastetun Stalinimme opetuksien kompassilla. Yli kolmetoista vuotta sitten, toveri Stalin

* N. Lenin: Penikkatauti, sivu 8.

lausui eräitä sanoja, jotka kelpaavat yhtähyvin oppaiksemme tänään, kun hän sanoi:

“On tarpeellista, että puolue työskentelyssään kykenee yhdistämään mitä lujimpaan periaatteesta kiinnipitämiseen (jota ei ole käsitettävä lahkolaisuudeksi) mitä suurimman määrän yhteyksiä joukkojen kanssa (jota ei ole käsitettävä “jälessälaahustamiseksi”) joita ilman puolueelle käy mahdottomaksi, ei ainoastaan opettaa joukkoja, vaan myöskin oppia niiltä, ei ainoastaan johtaa joukkoja ja kohottaa ne puolueen tasolle, vaan myös kuunnella joukkojen ääntä ja tajuta niiden kipeimmät tarpeet.”

Me toteutamme sankarillisen ja nerokkaan Georgi Dimitrovimme meille antamaa neuvoa, kun hän Seitsemännessä maailmankongressissa osoitti kaikille Kommunistipuolueille mitenkä tulla sellaisiksi, että ne:

“. . . . esiintyisivät ja toimisivat *työväenluokan todellisina poliittisina puolueina*, että ne todellisuudessa näyttelisivät maansa elämässä poliittisen tekijän osaa, jotta ne toteuttaisivat aina *aktiivista bolshevistista joukkopolitiikkaa*, eivätkä rajoittuisi yksistään *propagandaan ja kritikoimiseen sekä pelkkiin taistelukutsuihin proletariaatin diktatuurin puolesta* Me tahdomme, että he mahdollisimman nopeasti oppisivat uimaan *luokkataistelun myrskyisillä vesillä*, eivätkä jäisi rannalle sivustakatsojiksi ja vyöryävien aaltojen registeröijiksi, odottelemaan hyvää säätä.” *

Suurimpien opettajiemme hengessä, me taomme joukoille ohjelmaa heidän taistelussaan työpaikkojen, turvallisuuden, demokratian ja rauhan puolesta. Me taomme yhtenäisyyttä demokraattiselle rintamalle, joka tulee johtamaan Amerikan kansanrintamaan, joka on vankka tae siitä, ettei fasismi pääse koskaan valtaan maassamme. Me taomme entistä lujemmaksi sitä asetta, joka on tarpeellinen taistelun joka asteella ja joka tulee lopulta kuljettamaan meidät demokratian kautta sosialismiin — Kommunistipuoluetta.

Eteenpäin voittoon seuraavassa suuressa taistelussa, joka merkitsee taantumuksen ja fasismin häviöön saattamista, Amerikan kansan enemmistön voittoa, demokraattisen rintaman voittoa!

* Dimitrov: Työväenluokan yhtenäisyys — Rintavarustus fasismia vastaan.

Hinta 20 senttiä

